

॥ ஸ்ரீஃ ॥

ஸ்ரீமந் நிக்மாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த

அதிகார ஸங்கிரஹ

சு லோகங்களின் உரை.

ஆசாரியர்களால்

V. K. ராமா நுஜதாஸனைக் கொண்டு

எழுதப்பட்டது.

சும்பகோணம்

ஸ்ரீ கோமளாம்பா பிரஸ்ஸில்

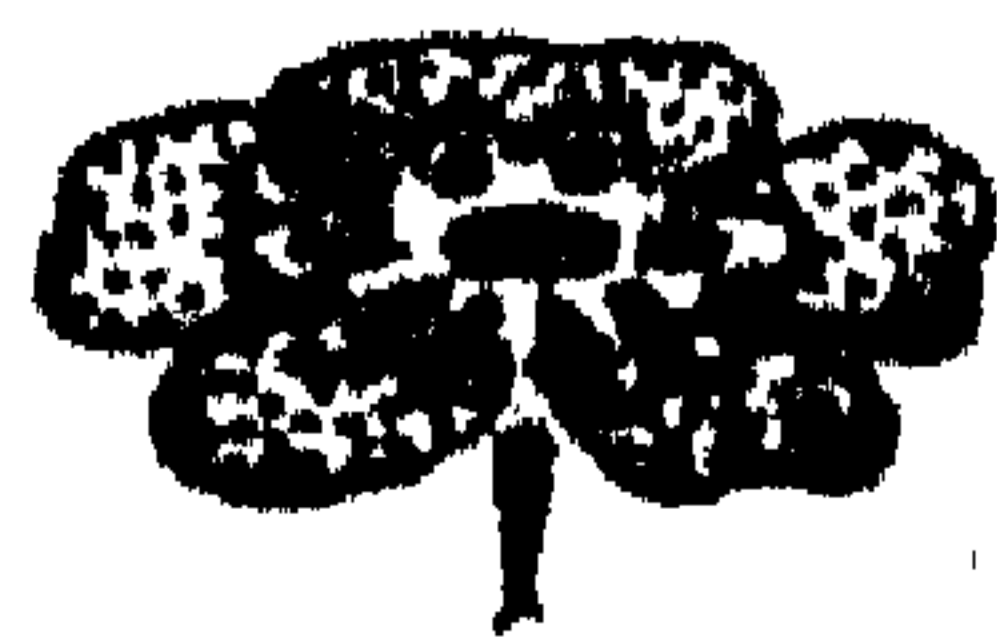
அச்சிடப்பட்டது.

முகவுரை.

ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹா தேசிகன் அருளிச் செய்த ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தின் ஒவ்வொரு அதிகாரங்களின் முதலிலும் கடைசியிலும் இருக்கும் சுலோகங்களுக்கு எளிதான தமிழ் நடையில் பதவுரையும் கருத்துரையும் விசேஷார்த்தங்களும் வரிசையாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த சுலோகங்களுக்கு வ்யாக்யாநம் எழுதியிருக்கிற ஸாராஸ்வாதிநி முதலான வ்யாக்யானங்களில் வடமொழிச் சொற்களும், வடமொழி வாக்கியங்களும் அதிகங்களாயிருப்பதால் அந்த பாஷை தெரியாதவர்களுக்கு அவைகள் உபயோகப்படுகிறதில்லை. இதில் கூடியவரையில் வடமொழிச் சொற்கள் கலக்கவில்லை. வியாக்யாநங்களை அநுஸரித்து அறிய வேண்டிய விஷயங்கள் ஒன்றையும் விடாமல் இதில் எழுதியிருக்கிறது. ஸ்ரீதேசிகன் கிரந்தத்தை ஒருவன் ஆசாரியனிடம் வேலித்துப் பிறகு, அதைச் சிந்தனைப்பண்ணும் காலத்தில் இது அவனுக்கு உபயோகப்பட வேணுமென்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

திருக்குடந்தை
பவ-ஸ்ரீ தை-மீ 29உ }

V. K. ராமா நுஜதாஸன்.

॥ ஸ்ரீ ॥

விஷயஸூசிகை.

பக்கம்.

குருபரம்பரா ஸாரம்,

மூரூஹ்யம்	1
வனதெஹ்யம்	3
ஹ்யூஹ்யம்	4
1. உபோத்காதாதிகாரம்.	
சூலமவதம்	6
கூபூஹ்யம்	6
ஹீணிவரஹ்யம்	7
கூபூஹ்யம்	9
2. ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரம்	
பூஹ்யம்	11
ஹாரவாநாஹ்யம்	12
3. பிரதாநபிரதிதந்திராதிகாரம்.	
சூயெயகூஹ்யம்	14
யஹ்யம்	15
4. அர்த்தபஞ்சகாதிகாரம்.	
சூஹ்யம்	17
ஹ்யம்	18
5. தத்துவத்யசுந்தநாதிகாரம்.	
ஹ்யம்	20
சூவாவொஹ்யம்	21
6. பரதேவதாரபாரமார்த்தியாதிகாரம்.	
சூஹ்யம்	24
ஹ்யம்	26
7. முஹ்யம்	
ஹ்யம்	28
ஹ்யம்	30

18. அபராதபரிஹாராதிகாரம்.

ஸுஹஸூஹ ஸஹாவஹாத	64
பூரஸுதர	65

19. ஸ்தாநவிசேஷாதிகாரம்.

யஸெத்ருகாமு	67
ஸாகாஸீதி	68

20. நிர்யாணாதிகாரம்.

நிநவிகரணமு	69
ஹரகஹரெ	70

21. கதிசிந்தநாதிகாரம்.

ஐநஹிவஸ	72
வித்ருபயவடி	72

22. பரிபூர்ணபிரம்மாநுபவாதிகாரம்.

விதஸிவபெ	74
கவிபூரானுஹ	76
ஸஹ்யஹி ஸாரவாஹி	77

23. ஸித்தேதாபாயசேதநாதிகாரம்.

யஹவஹிஹ	79
விபூரஹி	80

24. ஸாத்நிதேயாபாயசேதநாதிகாரம்.

யயாயிகரண	82
ததெஹதஹ	83

25. பிரபாவவியவஸ்தாதிகாரம்.

ஸாரஹவஹிஹ	84
ஹதஹஹி	85

26. பிரபாவரஹாதிகாரம்.

ஸிஹஹி ஹிஹி	87
ஹஹிஹிஹிஹி	88

27. மூலமந்திராதிகாரம்.

தாரஹ வஹி	89
ஹஹிஹிஹி	91

பு'ஊஃஸம்	92
ஊஹி-ஹிஹி	92
ஊதம் ஸம்வதிதம்	93
28. த்வயாதிகாரம்.	
சூகணி-ஹி	95
ஊஹிஹிஹி	96
ஹகம் ஹி	96
ஹஹிஹிஹி	98
29. சரமசுலோகாதிகாரம்.	
ஹஹிஹிஹி	99
ஹஹிஹிஹி	100
ஹஹிஹிஹி	101
30. ஹசாரியகிருத்தியாதிகாரம்.	
ஹஹிஹிஹி	103
ஹஹிஹிஹி	104
ஹஹிஹிஹி	105
31. சிஷியகிருத்தியாதிகாரம்.	
ஹஹிஹிஹி	107
ஹஹிஹிஹி	108
32. நிகமநாதிகாரம்.	
ஹஹிஹிஹி	109
ஹஹிஹிஹி	110
ஹஹிஹிஹி	111
ஹஹிஹிஹி	112
ஹஹிஹிஹி	113
ஹஹிஹிஹி	114

ஸ்ரீ: ||

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
7	5	முழு	முழு
8	3	இப்போது	இப்போது
21	35	அதிகாரத்தின்	அதிகாரத்தின்
23	4	நுக்கும	நுக்கும்
,,	15	ஜனான	ஜனான
31	8	துக	துக்
,,	11	ஆசைப்படுத்துவ	ஆசைப்படுவ
35	17	அதில்	அதின்
37	3	பக்தியின்	பக்தியின்
55	8	ஜனானம்	ஜனானம்
68	11	என்றும்	என்றும்
78	26	புருஷார்த்தம்	புருஷார்த்தம்
80	19	பக்தியும். பிரபத்தியும்.	பக்தியும், பிரபத்தியும்.
98	21	ஜனானமுடைய	ஜனானமுடைய

ஸ்ரீதெ வெஜானாராஜாநுஜிஹாஜெஸிகாய நமஃ ||

ஸ்ரீதெ மொவாயாயுஜிஹாஜெஸிகாய நமஃ ||

ஜானவெராஜாநுஜிஹாநஸவயயெ ஸ்ரீதெ

வெஜானாராஜாநுஜிஹாஜெஸிகாய நமஃ ||

ஸ்ரீதெ நிமஜாதிஹாஜெஸிகாய நமஃ ||

அதிகாரஸங்கிரஹ சுலோகங்கள்.

ஸ்ரீஜாமெஃகடநாயாயுஃ கவிதாக்கிடுககெஸரீ |

வெஜானாயாயுயெயு ரெ ஸனியதாஃ ஸஜா ஹ்யுஜி ||

முஃராஹ்யுஹ்யுஹ்யுஹ்யு நஜெவாகுஜீஜெஹெ |

வ்யுணீஜெஹெ ஹ ததூஜுள ஜெவதீ ஜமதாஃவதீ || க ||

(பதவுரை) முஃராஹ்யுஃ - நம்முடைய குருவுக்கும், ததூ
ராஹ்யுஃ ஹ - அவருடைய குருக்களுக்கும், நஜெவாகுஜு - நமஃ
என்கிற சொல்லை, சுயீஜெஹெ - சொல்லுகிறோம். ததூ - அவர்
களில், துஜுள - முதல் குருக்களான, ஜமதாஃ வதீ - உலகங்
களுக்கு ஸ்வாமிகளான, ஜெவதீ ஹ - பிராட்டியையும் எம்பெ
ருமானையும், வ்யுணீஜெஹெ - நாம் அடைய வேண்டியவர்களாக
வும், அதற்கு உபாயமாகவும் வரிக்கிறோம்.

குறிப்பு:— (1) ஸ்ரீ தேசிகன் தன்னுடைய ஆசாரிய
னான அப்பள்ளாரை “முஃராஹ்யுஃ” என்கிற பன்மைச் சொல்
லால் சொன்னது அவரிடம் தனக்குள்ள கௌரவத்தைக்
காண்பிப்பதற்காக.

(2) இந்த முதல் சொல்லாலேயே அவர் குருக்களையும்
சொல்லக் கூடியதாயிருக்கையில், “ ததூராஹ்யுஃ ” என்று
தனித்துச் சொன்னதற்கு கருத்து-ஒருவன் தன்னுடைய குரு
வையும், அவருடைய குருக்களையும் வணங்கவேண்டும் என்று
சொல்லுகிற பிரமாணத்தைக் காட்டவேண்டும்— என்று.

(3) ‘ஹ’ என்கிற சொல், குருவையும் வணங்கவேண்டியது,
அவர் குருக்களையும் வணங்கவேண்டியது, ஒன்றை விட்டு ஒன்

றைச் செய்யக் கூடாது—என்று காட்டுகிறது. இப்படி அர்த்தத்தைச் சொல்லும்போது உகாரமானது உதரொதரயொமத்தைச் சொல்லுகிறது- சுலோகத்தில் பின்பாதியிலிருக்கும் 'உ' என்பதானது ஸமுச்சயம் என்கிற பொருளைச் சொல்லுகிறது. அதாவது— சொல்லப்பட்ட இரண்டு விஷயங்களில் ஒன்றைச் செய்யலாம், ஒன்றைச் செய்யாமலிருக்கலாம் என்றுகாட்டுகிறது.

(4) “நம:” என்கிற சொல் நமஸ்காரத்தையும், பிரபத்தியையும், பெரியோர்களிடம் இருக்கவேண்டிய வணக்கத்தையும் சொல்லுகிறது. இந்த மூன்று பொருள்களும் இங்கே வேண்டுமென்று கருத்தினால் இங்கு “நம: என்கிற சொல்” என்று சொல்லியிருக்கிறது. நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன் என்று சொன்னால் ஒரே பொருள் தான் கிடைக்கும்.

(5) “சுயீரெவ.” என்பதற்கு குருவை வணங்குவது வேதத்தைப்போல் இருக்கிறதென்று கருத்து.

(6) “ஜமதாஃ வதீ” என்று இரண்டுபேர்களை உலகத்துக்குப் பதி என்று சொல்லுவதால் இரண்டுபேர்களுக்குள் கலஹம் வருமோ என்று ஸந்தேஹம் வரும். அதைத் தீர்ப்பதற்காக—“ஊவதீ” என்கிற சொல். பிராட்டி எம்பெருமானுக்குப் பத்தினியாய், அவன் அபிப்பிராயத்தை ஒத்து இருப்பவளாகையாலே கலஹம் வராதென்று கருத்து.

(7) இந்த சுலோகத்தில் குருவை வணங்கினதைச் சொன்னபடியாலே, ஒருவன் ஆசாரியனை யடையவேண்டுமென்றும், “தஜூரஹ்யே” என்பதால், தன் ஆசாரியனை வணங்கும்போது அவர் ஆசாரியர்களையும் வணங்கவேண்டும் என்றும், “தசூரஹ்யே” என்பதால், இதை எம்பெருமான் உள்படச் செய்யவேண்டுமென்றும் காட்டப்படுகிறது. இது இதில் சொல்லப்போகிற முதலாவது இரண்டாவது விஷயங்கள்.

அவ— ஒருவன் குருவினிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுள்ளவராய் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்போது, அந்த பக்தி வருவதற்கு அநேகம் தடைகளிருக்கின்றன. அவைகள் போய் பக்தி உண்டாகவேண்டுமென்று ஒவ்வொரு

(2) இவர்களுடைய அநுஷ்டாபத்தையும், இவர்கள் வாதி களைக் கண்டிக்கும் போது சொன்ன ஸூக்திகளையும் பார்த்து, “ஆ! இவர்கள் வேதத்தின் அர்த்தத்தை நன்றாய் அறிந்திருக்கிறார்கள்” என்று உபநிஷத்துக்களை ஸந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டாடும்படியாயிருந்தது.

(3) பகீரதன் கங்கையைப் பாதாளலோகம் கொண்டுபோய்தன் பாட்டனார்களின் சாம்பலை நனைத்தது போல், ஆசாரியர்கள் எம்பெருமானுடைய கிருபைக்கு நம்மை விஷயமாகப் பண்ணினார்கள். இதனால் அவர்களுடைய கருணை காட்டப்படுகிறது.

(4) ஒருவன் குணமுள்ளவனாயும், குற்றமில்லாதவனாயுமிருந்தால்தான் அவனிடத்தில் பக்தியுண்டாகும். சுலோகத்தில் பக்தி வேண்டப்படுவதால், குணமுடைமையும், தோஷமில்லாமையும் சொல்லவேண்டியது. இதைச் சுலோகம் சொல்லுகிறது. சிஷியனுக்கு வேண்டிய ஆசாரியனுடைய குணம்— ஜ்ஞாநமும் கருணையும். அந்த இரண்டும் இங்கே காட்டப்பட்டன.

அவ:— குருவைப் பிரகாசிப்பிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. அப்படிப் பிரகாசம் பண்ணும்விதத்தைக் காண்பிக்கிறார்—

ஹ்யுஷ்யா ஹ்யுஷ்யவிஹாஸநரவிகஹயதீ வஹெஷா
 ஶிஷ்யொஷக்ஷிவ்யுயிஷ்யவிஜயதி வஹுமுணா
 வஶிரஸுஷாரகுணாஸு | ஶிஷ்யாவஶஜெத்யுஷ்யவடவந
 ஶாதி நிஷயததததிஷாகஸொததயஸவகவிமநவ்ய
 ஶதஸததநீகா || || ௩ ||

(ப-ரை) வஹுமுணா - அநேககுணங்களை யுடையதும், ஹ்யுஷ்யா - மனதிற்குப் பிடித்ததுமான, ஶுஷ்யுஷாரகுணா - வஶிஷி - நம்முடைய ஆசாரியர்களுடைய வரிசை, ஜயதி - நன்றாய் விளங்குகிறது. அந்த குருக்களின் வரிசை எவ்விதமிருந்த தென்றால், ஹ்யுஷ்ய - ஹிருதயகமலமாகிற, விஹாஸநரவிக - ஸிம்ஹாஸநத்தில் ஆசையுடன் எருந்தருளியிருந்த, ஹயதீவ - ஹயகரீவனுடைய, ஹெஷாஷிஷி - அலைகள் போல் வருகும் களைப்புகளுடைய, ஶொஷ - சப்தத்தாலே, ஶக்ஷிவ -

போக்கடிக்கப்பட்ட, ஆத்யா^தபி^{டி}ஷி^{வி}ஃ - வாதிகளின் கர்வத்
தையுடையது, லி^ஊஸாய - திக்குகளாகிற மாடிகளில், சூ^வஷ -
கட்டப்பட்ட, ஜெ^{சு} - ஜயத்தைத் காட்டும், ய^வஜவ^{டி} -
கொடிகளின் துணிகளுடைய, வ^வந - காற்றினுடைய, லா^{தி}-
விருத்தியினாலே, நிய^{டி}ப^{டி}த - பறக்கடிக்கப்பட்ட, த^{தி}ப^{டி}லா^{தி}
னெ^{ஸூ}ர^{டி} - அந்தந்த ஸித்தாந்தங்களுடைய கூட்டமாகிற,
த^{டி}ப^{டி}ஸ^{டி}வ^{டி}க - பஞ்சக்கொத்துக்களுடைய, வி^{டி}ப^{டி}ந - போன
மையாலே, வ^{டி}ஷ^{டி} - நன்றாய்த் தோன்றுகிற, ல^{டி}ஷ^{டி}த^{டி}நீ^{டி}கா -
நல்லமார்க்கத்தை யுடையது.

(கருத்து) ஆசாரியர்கள் வாதஞ்செய்து, எதிரிகளினுடைய
கர்வத்தைப் போக்கினார்கள். வாதிகள் அந்தந்த மதத்தை ஸ்தா
பித்து, மோக்ஷமார்க்கத்தைத் தெரியாதபடி பண்ணியிருந்தார்
கள். ஆசாரியர்கள் கிரந்தங்களை எழுதி அந்தந்த மதங்களைக்
கண்டித்து, மறைந்து போன நல்ல மார்க்கத்தை எல்லாரும் அறி
யும்படி செய்தார்கள்.

குறிப்பு:— (1) மூலத்தில் எம்பெருமானே ஆசாரியரூப
மாக அவதரிக்கிறானென்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்த ச்லோ
கத்தில் ஹயகீ^{ர்}வணீ^{ச்} சொன்னதினால் அது காட்டப்படுகிறது.

(2) ஒரு ஊரில் மாடிகளில் கட்டப்பட்ட கொடிகளுடைய
காற்றானது தெருவை மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் பஞ்சைப்
பறக்கடித்து, தெருவை தெரியும்படி செய்வது போல, ஆசாரி
யர்கள் கிரந்தமெழுதி தூர்வாதிகளின் மதங்களைக் கண்டித்து,
அவைகளால் தெரியாதிருந்த மோக்ஷமார்க்கத்தை நன்றாய் அறி
யும்படி செய்தார்கள்.

(3) மதங்களைப் பஞ்சக் கொத்தாகச் சொன்னதாலே, அவை
களைக் கண்டிப்பதில் வருத்தமில்லை என்று காட்டப்படுகிறது.

ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ருயஸாரம் : I

1-வது உபோத்காதாதிகாரம்.

சூஹவதஃ ப்ருயிதாநவாநாய-ஸக்திம் வநெ |
நவநிநி யத ஸாஜாஹஸ்தி ரஹஸ்யத்ருயஸ்ய ஸாரொயஸ்ய ||

(ப-ரை) சுநவாஸ - ஒருவிததோஷமுமில்லாத, ப்ருயி-
தாம் - பிரஸித்தமான, சூவாய-ஸக்திம் - ஆசாரியர்களின்
வரிசையை, சூஹவதஃ - எம்பெருமானுள்பட, வநெ - நமஸ்
காரஞ்செய்கிறேன். யக்ஷஸாஜாஹ - எவர்களுடைய அநுக்ர
ஹத்தால், நிநி - என்னுடைய, நவநி - மனதில், சுயம் ரஹஸ்ய
த்ருயஸ்யஸாரம் - இந்த ரஹஸ்யத்ருயத்தின் ஸாரமான அர்த்
தம், வஸ்தி - நிலையாயிருக்கிறதோ.

குறிப்பு:— “சுயஸ்ய” என்பதால் எழுதப்போகிற கிரந்
தத்தின் அர்த்தமானது ஸ்ரீ தேசிகன் முன்னாலேயே இருந்தது
என்று காட்டப்படுகிறது.

கஸ்தஸ்யஹாதகௌ ஸாஸ்த்ரு களதஸு-தநிவத-காநு ||
வநெ ஹஸ்திநிர்ஸஸ்ய லீயீஸொயககிஹாநு || 1 ||

(ப-ரை) கஸ்தஸ்யஹாதகௌ - கர்மவிசாரம் பிறும்மவிசா
ரம் என்கிற இரண்டு பாகத்தையுடைய, ஸாஸ்த்ரு - சாஸ்திரத்
தில், களதஸு-தநிவத-காநு - ஹைதுகர்களைக் கண்டித்தவர்
களும், ஹஸ்திநிர்ஸஸ்ய - ஹஸ்திகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கும்
நியந்தாவான எம்பெருமானுடைய, லீயீஸொயககிஹாநு -
வீதிகளிலிருக்கும் குப்பைகளைப் போக்கி சுத்தஞ்செய்வதாகிய
கைங்கரியம் செய்தவர்களுமான அப்புள்ளாரை, வநெ - நமஸ்
காரம் செய்கிறேன்.

குறிப்பு:— (1) வாதிகளைக் கண்டித்ததையும், தெருக்களை
சுத்திசெய்ததையும் சேர்த்துச் சொன்னதினாலே, குப்பையைப்
பெருக்குவதுபோல் வாதிகளைக் கண்டித்தது அவருக்கு லகுவா
யிருந்தது என்று காட்டப்படுகிறது.

இந்த அதிகாரத்தின் முதல் சுலோகம்.

பிணிவர ஊவ ஸளரொநி-த்யஹ்யுஜ்யொஹி ஜீவஃ
 கூஹுஷிதிரவிந்நு கிஹகூயிராஜ்யஸு |
 வியிவரிண திஹொஹிஹிதஸ்தந காஹொ
 மஹுஹரிஷஹுவஜ்யஹு ஹ்ராவ்யு மொவாயதி ஹ்யஸு ||

(ப-ரை) ஸளரொஃ - சூரன் என்கிறவருடைய குலத்தில் கிருஷ்ணனாய் அவதரித்த எம்பெருமானுக்கு, பிணிவர ஊவ - கௌஸ்துபம் என்கிற சிலாக்கியமான ரத்தினம்போல, ஜீவஃ - ஜீவன், நியத்யஹ்யுஹிஹி - சுவி - எப்போதும் வேண்டியவனாயி ருந்தபோதிலும், கூஹுஷிதிரவிந்நு - கலங்கின புத்தியை யுடைய வனாய், அதினால், கிஹகூயிராஜ்யஸு - எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதாகிய பெரியபாக்யத்தை, சுவிந்நு - அடையாதவனாய், வியிவரிண திஹொஹிஹி - ஒரு புண்ணியம் பலனைக் கொடுக்கும்போது, காஹொ - ஒரு காலத்தில், தெந - அந்த எம்பெருமானாலே, வீஹிதஃ - பார்க்கப்பட்டவனாய், மஹுஹரிஷஹுவஜ்யஹு - குருக்களின் கூட்டத்தை அடைவது முதலாக, ஹ்யஸு - தன் ஸ்வரூபத்தை, ஹ்ராவ்யு - தெரிந்து, மொவாயதி - அதை ரக்ஷிக்கிறான்.

(கருத்து) எம்பெருமானுக்கு ஜீவன் எப்போதும் வேண்டியவன். ஆகையால் அவனிருக்கும் பரமபதத்தில் போய் அவனும் பிராட்டியுமிருப்பதை அநுபவித்து, அவர்களுக்குக் கைங்கரியம் செய்யத் தகுந்தவன். ஆனால், அவன் அதை இப்போது அடையவில்லை. இதற்குக் காரணம், அவன் தன்னை உடம்பாகவும், உடம்பைச் சேர்ந்தவர்களை தன்னுடையவர்களென்றும் எண்ணி, அவர்களுக்காகப் பாடுபட்டு, அவன் மனது கலங்கியிருக்கிறது. எம்பெருமான், ஸஹஜமான கருணையினாலே அவனை ரக்ஷிப்பதற்கு எப்போது இடம் அகப்படப்போகிறது என்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பதால், ஜீவன், அறியாமல் செய்த ஒரு நல்ல வேலையைப் புண்ணியமாகக் கணக்கிட்டு, அதை வியாஜமாகக் கொண்டு அவன் பிறக்கும் போது எம்பெருமான் அவனைப் பார்க்கிறான். இதைக் காரணமாகக் கொண்டு படிப்படியாக ஜீவன் ஆசாரியர்களை அடைந்து, அவர்களிடமிருந்து தன் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து பிரபத்தியைச் செய்து, கைங்கரியமாகிற ஸம்பத்தை அடைந்து தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளுகிறான்.

குறிப்பு:— (1) சுலோகத்தின் முதல் பாதத்தால், ஜீவன் இருக்கவேண்டிய இருப்பும், இரண்டாவது பாதத்தால் அவன் இப்போது இருப்பதும், பாக்கி சுலோகத்தால், எப்படி அவன் நல்ல கதி யடையலாம் என்பதும் சொல்லப்படுகின்றன.

(2) “ஹ்யஸ்ய” என்கிற சொல்லானது, மூலமந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும், “மொவாயதி” என்பதால் பிரபத்தியைச் சொல்லுகிற த்வயமந்திரத்தின் பொருளும், “கிஞ்சுரக்ஷ” என்பதால் புருஷார்த்தத்தைச் சொல்லுகிற சரமச்சுலோகத்தின் பொருளும் காட்டப்படுகின்றன. ஆகையால் இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களும் இந்த கிரந்தத்திற்கு விஷயமென்றும் ஸ்வரூபத்தை அறிவதும், பிரபத்தி பண்ணுவதும், கைங்கரியத்தைப் பெறுவதும் இந்த கிரந்தத்தின் பிரயோஜனங்கள் என்றும் காட்டப்படுகின்றன.

(3) கௌஸ்துப உதாஹரணத்தால், ஜீவன் ஸ்வபாவத்தில் குற்றமில்லாதவன் (நிஜமன்) என்றும், அவனுடைய ஸ்வரூபம் ஆனந்தமென்றும், அவன் எம்பெருமானுக்கு அதிசயத்தை அதாவது -- பரீதியைச் செய்யத் தகுந்தவன் என்றும் காட்டப்படுகிறது.

(4) கிஞ்சுரக்ஷாயிநாஜ்யஸ்ய — எம்பெருமானுடைய கைங்கரியமானது ஒரு பெரிய பாக்கியம். இப்போது கர்மத்தினால் அது அப்படித் தோன்றவில்லை.

(5) எம்பெருமான் ஜீவனைப் பார்ப்பதற்குக் காரணமும், அதின் பலனும், அடியில் வரும் சுலோகத்தால் தெரியவரும்.
 ஶ்ரீஸூரஸ்ய வ ஸௌஹார்ட்யம் யஜ்யஹ்ரஸூக்யதம் தயா |
 விஷ்வாஃ சுடாக்ஷரீஷஷரீலிஷ்யம் வ ஸாக்ஷிகெஃ || ஸண்
 ஹாஷணம் ஷஷெதாநி ஹ்யாநாயுஷ்ராவீஷெதவஃ | நியந்தா
 வான எம்பெருமான் எல்லா ஜீவன்களும் நன்றாயிருக்கவேணும் என்று எண்ணுவது, அறியாமலும் எண்ணமில்லாமலும் செய்யப்பட்ட ஒரு புண்ணியம், எம்பெருமான் அவன் பிறக்கும் போது அவனைக் கடைக் கண்ணால் பார்ப்பது, ஸாத்துவிகர்களிடத்தில் இருந்த தீவேஷம் போவது, அவர்களுக்கு முகங்கொடுப்பது, அவர்களுடன் பேசுவது—ஆகிய இந்த ஆறும் ஒருவன் ஆசாரியனை அடைவதற்குக் காரணங்கள்.

அவ:— முன் சுலோகத்தில் “வியிவரிணகிஷொசு” என்கிற பாகத்தை கடைசி சுலோகத்தால் விரிவாய்ச் சொல்லுகிறார்:—

கூடாவிஜ்யாஜிவகெ. பூதிவாரூஷிஹாநாஜிவித்ரபூ
வாஷெ தததூயெ விவகிஹ டவதி ஹி விவியா ஸவபூஸிஜா
ஷாவிஜா | தஹுஷு ஸாவகாஸபூயபிமாரூக்யவாமுஷ்யூரீ
ணஃ கூடாவி நுஷெதஸூயபூஷாவஸ்வஹியிரவி ஹவிதா
கூஸிஷிஷுஃ விவஸிஷு || ௭ ||

(ப-ரை) சுநாஜிவித்ரபூவாஷெ - அநாதியாயும் வெவ்வேறாயும் பிரவஹித்துக்கொண்டிருக்கிற, ஹஹ - இந்த, கூடாவிஜ்யாஜிவகெ - கர்மம் அவித்யை இவை முதலான சக்ரத்தில், பூதிவாரூஷிஹ - ஒவ்வொருவனுக்கும், தததூயெ - அந்த அந்த காலத்தில், விவகிஃ - பலன் கொடுப்பதானது, விவியா - வெவ்வேறாக, ஹவதி - வருகிறது, ஹி - இது பிரஸித்தமான விஷயம். ஸவபூஸிஜாஷாவிஜா - (இது)எல்லா ஸித்தாந்திகளாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. தஹுஷு - இதிலே அடையப்பட்ட, ஸாவகாஸ - தன்னுடைய இடத்தையுடைய, பூயபிமாரூக்யவா - முதல் குருவான எம்பெருமானுடைய கருணையாலே, முஷ்யூரீணஃ - பிடிக்கப்பட்டவனும், கூஸிஷு விவஸிஷு - ஜ்ஞானமுள்ள ஒருவன், ஹுஷு - இப்படி, (முதல் சுலோகத்தில் சொன்னபடி) ஸுஷெதஸூயபூஷா - முத்தனுடைய ஐசுவரியம் வரையிலுள்ள, ஸ்வஹியிஃ சுவி - பாக்கியத்திற்கு இருப்பிடமாகவும், ஹவிதா - ஆவன்.

(கருத்து) ஒருவனுடைய கர்மங்கள் ஒன்றின் பின் ஒன்றாக ஆறுபோல் பெருகிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஒருவனுடைய கர்மப்ரவாஹம்மற்றவர்களின் கர்மப்ரவாஹங்களைக்காட்டிலும் வேறாயிருக்கும். அது இப்போது ஆரம்பித்ததென்று சொல்லமுடியாது. இந்தக் கர்மப்ரவாஹங்கள் வெவ்வேறாயிருப்பதால், கர்மங்கள் பலன்கள் கொடுக்கும் காலங்களும் வெவ்வேறாக இருக்கும். ஆகையால் ஒருவனுக்கு ஒரு புண்ணியம் பலன் கொடுக்க ஆரம்பித்தும் எம்பெருமானால் அவன் பார்க்கப்படுகிறான். ஆதலால், ஏன் இது,

முன் உண்டாகவில்லை, இப்போது ஏன்றோர்ந்தது என்று கேட்கக் கூடாது. எம்பெருமானுடைய கருணை ஒரு ஜீவனை ரக்ஷிப்பதற்கு எப்போது இடம் அகப்படப் போகிறதென்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு புண்ணியம் பலன் கொடுக்கும்போது, அதற்கு இடம் அகப்பட்டு அந்த ஜீவனை ஆசாரியனிடம் கொண்டு போய் சேர்த்து, பிரபத்தியைப் பண்ணுவித்து, முக்தனாக்கி, எம்பெருமானுடைய கைங்கரியத்தைப் பெறும்படி செய்கிறது.

குறிப்பு:— (1) அவித்யை என்பது—உடம்பை ஆத்மாவாக எண்ணுவது. சுலோகத்தில் “சூழி” என்கிற சொல்லால், வாஸனையும், ருசியும், உடம்போடு சேர்க்கையும் சொல்லப்படுகின்றன.

(2) கர்மத்தினால் ஒரு வாஸனை உண்டாகிறது. அதனால் மறுபடியும் அவ்விதகர்மத்தில் ருசி உண்டாகிறது. மறுபடியும் கர்மம் செய்கிறான், அதனால் உடம்புடன் சேர்க்கை உண்டாகிறது. இவை எல்லாவற்றுக்கும் அவித்யை காரணம். இவைகள் வண்டிச்சக்ரம்போல் சுழன்று சுழன்று வருகின்றன.

(3) இந்த விஷயத்தைச் சார்வாகன் தவிர, மற்றவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். சார்வாகனுக்கு பிரத்யக்ஷமொன்றே பிரமாணம். உடம்பே ஆத்மா.

(4) இப்படி எவனாவது ஒருவன் முக்தனாகக் கூடுமென்று சொன்னதினால், எழுதப்போகிற கிரந்தம் பிரயோஜனமில்லாமல் போகாதென்று காட்டப்படுகிறது.

(5) “விவக்ஷி” என்கிற சொல்லாலே, ஒருவனுக்கு இந்திரப்பட்டம் வருவதற்கும், ஒருவனுக்கு ப்ரம்மபட்டம் வருவதற்கும், ஒருவனுக்கு மோக்ஷம் வருவதற்கும் தகுந்தபடி கர்மங்கள் வெவ்வேறாகப் பலனைக் கொடுக்கின்றன என்று காட்டப்படுகிறது. (7)

2-வது வாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரம்.

அவ:— புஸ்தகங்கள் அநேகமாக இருக்க, இந்த முன்று ரஹஸ்யங்களை மாத்திரம் இந்த க்ரந்தத்திற்கு விஷயமாகப் பண்ணுவதற்குக் காரணத்தை அதிகாரத்தின் முதல் சுலோகத்தால் சொல்லுகிறார்—

ஸ்ரூதிவ்யவிவரீதம் க்ஷைகஸூ^வஹம் ஸ்ரூதள வ
 வ்யூக்யதிவாரூஷலொமவ்யாவகாஸொ ந வச்யூ^ஃ |
 தஜிஹ விஸூயமுஹம் ஶ்யூத்யூஹீதா விவிஹ
 ஶ்யூவநிஷஜிஷ்யூதாஸ்யூரூதஜி^த ஸாரராயூ^ஃ || ௮ ||

(ப-ரை) ஸ்ரூதிவ்யவிவரீதம் - வேத மார்க்கத்திற்கு
 விருத்தமானது, க்ஷைகஸூ^வஹம் - விஷத்திற்கு ஸமாநமானது.
 ஸ்ரூதள வ - வேதத்திலும், வ்யூக்யதிவாரூஷலொம - பிரகி
 ருதியினுடையவும், ஜீவனுடையவும் போகத்தை அடைவதற்கு,
 வ்யாவகாஸூ^ஃ - உபாயமானவைகளைச் சொல்லுகிற இடங்கள்,
 ந வச்யூ^ஃ - ஜீவனுக்கு அநுகூலங்களன்று. தக் - ஆகையி
 னாலே, ஶ்யூத்யூஹீதா^ஃ சூயூ^ஃ - ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு பயப்
 படுகிற நல்ல விவேகமுள்ள பெரியோர்கள், ஶஹ-இந்த வேதத்
 தில், உவநிஷஜிஷ்யூதாஸ்யூ^ஃ - உபநிஷத்துக்களாகிற திருப்பாற்
 கடலில், விஸூயமுஹம் - முன்னிருந்த ஆசாரியர்களால் ரக்ஷிக்
 கப்பட்டுவந்த, உதஜி^த ஸாரூ^ஃ - மிகவும் ஸாரமானதை, விவி
 ஹணி - தேடுகிறார்கள்.

குறிப்பு:— (1) பிரகிருதியினுடைய போகமாவது— இந்த
 உலகத்தில் அநுபவிக்கக்கூடிய விஷயங்களால் வரும் போகமும்,
 ஸூவர்க்கம் முதலான இடங்களில் கிடைக்கக்கூடிய போகமும்.
 புருஷனுடைய போகமாவது-உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்
 மாவை யோகம்செய்து, அதை அநுபவிப்பதனால் வரும்போகம்.

(2) “விஸூய” என்கிற சொல்லுக்கு தேவர்கள் என்றும்
 பொருள். அந்தச் சொல்லாலும், “க்ஷயூதாஸ்யூ^ஃ” என்கிற
 சொல்லாலும், “ஶ்யூத்யூஹீதா^ஃ” என்கிற சொல்லாலும், தேவர்
 கள் அஸூரர்களோடு சண்டையில் மரணம் அடைவதைக் கண்டு
 பயப்பட்டு, திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து, அதிலிருந்துண்டான
 வைகளில் மற்றவைகளைத் தள்ளி, அமிருதத்தை எடுத்துக்
 கொண்டு, அதைச் சாப்பிட்டு மரணமில்லாமலிருக்கிறார்கள் என்
 கிற புராண கதை சொல்லப்படுகிறது. இந்த மூன்று ரஹஸ்யம்
 சொல்லும் பொருளானது அமிருதம் போலிருக்கிறது. அதை
 அறிகிறவனுக்கு ஸம்ஸாரம் போய், கிழத்தனம், மரணமூழில்
 லாத நல்ல இருப்புண்டாகும்.

(3) மீதியிருந்த அமிருதத்தைத் தேவர்கள் இரக்ஷிப்பது போல் இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களை முன்னிருந்த ஆசாரியர்கள் தகாதவர்களுக்கு உபதேசம் செய்பாமல் ரக்ஷித்து வந்தார்கள்.

(4) உபநிஷத்துக்களை “சுஜ்யதாஷி” என்று சொன்னதினால், அவைகளுக்கு அளவில்லை என்றும், வேதங்களின் முன்பாகம் போலில்லாமல், நமக்கு அவசியம் வேண்டுமதைச் சொல்லுகிறபடியாலே போக்கியமாயிருக்கும் என்று காட்டப்படுகிறது.

(5) “விவிங்கி” என்று நிகழ்காலச் சொல்லாலே, இப்போதும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று காட்டப்படுகிறது.

அவ:— இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களால் ஒருவன் அடைய வேண்டிய பிரயோஜனங்களைச் சொல்லி அவைகளை அடைகிறவனைக் கொண்டாடுகிறார்—

ஸாவாநாஜீவரி ஸ்திதெந ஜநுநா ஜெயெந ஹஸ்ய
தகஸ்தாஹதஸக்யஜெவந ஸகயம் காயம் ஹயெந
க்ஷிவநு| வெஜாதஹஸவிஹாரஸாரயிஜயா மஜெந விஸ்யம்
ஸிதஸாரஜெகா யஜி கஸிஜஸி ஹவநெந நாயஸ யய
ஸ்ய நம் || || கூ ||

(ப-ரை) ஸாவாநாஜீவரி-வேதங்களின் சாகைகளுக்குமேல் (உபநிஷத்துக்களில்), ஸ்திதெந-இருக்கிற, ஜெயெந ஜநுநா-மூலமந்திரத்தாலே, ஹஸ்யதகம்-தன் ஸ்வரூபத்தைத்தெரிந்தவனாய், ஸதா - தன் ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தின கைங்கரியத்திற்கு, ஹதஸக்யஜெவந - காரணமான ஒருதடவை சொல்லுவதையுடைய, ஹயெந - த்வயம் என்கிற மந்திரத்தினால், ஸகயம் காயம் க்ஷிவநு - பிரபத்திக்கு மேல்பட்ட எல்லா காலத்தையும் போக்கிக்கொண்டு, வெஜாதஹஸ - வேதத்திற்கு தலை ஆபரணம்போலிருக்கிற, விஹாரஸாரயி - லீலைக்காக அர்ஜுநனுக்கு ஸாரதியாயிருந்த எம்பெருமானுடைய, ஜயாமஜெந - தையால் தொடுக்கப்பட்ட சரமச்சேலாகத்தாலே, விஸ்யம்ஸிதம் - மஹாவிச்வாஸமுள்ளவனாகச் செய்யப்பட்டவ

னாய், இப்படி, ஸாராஜீகம் - ஸாரங்களான அர்த்தங்களையறிந்த, கஸரிசு - ஒருவன், ஊவநெய் யஜி சுவி - இந்த உலகத்திலிருந்தால், ஸம் - அவன், நம் யசுயஸ்ய நாயம் - நம்முடைய கூட்டத்திற்குத் தலைவனாவன்.

(கருத்து) மூலமந்திரத்திற்குப் பிரயோஜனம்—ஒருவன் தன் ஸ்வரூபத்தை அறிவது. த்வயமந்திரத்திற்குப் பிரயோஜனம்—அதைச் சொல்லி பிரபத்திசெய்வதும், அது போக்கியமாயிருப்பதால், அதை எப்பொழுதும் சொல்லிக்கொண்டு காலத்தைப் போக்குவதும். சரமச்சுலோகத்தின் பிரயோஜனம்—தான் செய்த பிரபத்தியாலே பிரீதியடைந்த எம்பெருமான் தன்னைக் கட்டாயம் இரக்ஷிப்பன் என்று மஹாவிச்வாஸமுள்ளவனாய்ச் செய்யப்படுவது. இப்படி ஒருவன் தன் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து, பிரபத்தி பண்ணி, மஹாவிச்வாஸத்துடன் பின் காலம் எல்லாம் போக்குகிறவனாயிருந்தால், அவனை நம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தை பிரவர்த்தனம் பண்ணத்தகுந்தவன்.

குறிப்பு:— (1) “விஹாரஸாரயி” என்பதால், நம்மைப் போல கர்மத்துக்கு உட்பட்டு, அர்ஜுநனுக்கு வண்டியோட்டவில்லை. லீலையாக அந்த வேலை செய்தான் என்று காட்டப்படுகிறது. ஏனென்றால், அவனை வேதமானது தலையாபரணம்போல் பிரீதியுடனே காட்டுகிறது.

(2) “ஹ்யாமுஹேந” என்பதால், எம்பெருமான் சரமச்சுலோகத்தாலே பிரபத்திமார்க்கத்தை தன் தையினாலேயே வெளியிட்டான் என்று காட்டப்படுகிறது.

3-வது பிரதாநபிரதிதந்திராதிகாரம்.

அவ— இப்படிக்கிரந்தத்திற்கு விஷயத்தையும் பிரயோஜனத்தையும் சொல்லி, மேல் நான்கு அதிகாரங்களால் தத்துவநிரூபணம் செய்கிறார். தத்துவங்கள் மூன்று—எம்பெருமான், ஜீவன்கள், பிரகிருதி—என்று. அவைகளுள் முதல் அதிகாரத்தால் எம்பெருமானுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உள்ள உறவைச் சொல்லுகிறார்—

சூயெயக்ஷவ்யூகிநியௌ ராஜிகத-ஹ்ரீராம்
 ஸதாஸௌயதநவயௌ ததாயதௌ தக் |
 விஸூம் வஸ்யூனிதி ஹவதி வ்யாவகாஹஸ-ஹ்ரீரௌ
 மஹீராணாஹிக்யதகமிராம் மாஹதெ விதவ்யூகிஹ் ||

(ப-ரை) ஹவதி - எம்பெருமான், வ்யாவகாஹஸ-ஹ்ரீரௌ
 ஹ்ரீரௌ - மூலமந்திரமாகிய கண்ணாடியிலே பார்க்கப்படும்பொ
 முது, வன தக்வி ஹ்ரீ - இந்த உலகமானது, ஸதா - ஒரு வஸ்து
 வாக உண்டாவது, ஹ்ரீ - உண்டானது அப்படியே இருப்பது,
 வ்யூயதந - ஒரு வேலை செய்வது, வயௌ - எம்பெருமா
 னுக்குப் பிரீதி உண்டாக்குவதான பலன் - இந்த விஷயங்களில்,
 வன ததாயத - இவனுக்கு உட்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால்,
 சூயெயக்ஷவ்யூகி - அவனால் தூக்கப்படுவது முதலானவை
 களுடைய, நியௌஹ்ரீஹ் - எப்போதும் இருப்பதாலே, ஹ்ரீஹ்
 ஹ்ரீராம் - அதற்கு முதல்காரணமான எம்பெருமானுக்கு
 உடம்பு, ஹ்ரீ - என்று, வஸ்யூஹ்-பார்க்கிறவன், மஹீராணாஹ்-
 ஆழமான, ஹ்ரீஹ் - ஒருவனாலும் செய்யப்படாத
 சொற்களாகிய வேதத்தினுடைய, விதவ்யூகிஹ் - உட்கருத்தை,
 மாஹதெ - உள்ளபடி அறிகிறான்.

(கருத்து) உலகத்தை எம்பெருமான் ஒரு வஸ்துவாகப்
 பண்ணி, அது அப்படியே யிருக்கும்படி தன் ஸ்வரூபத்தாலும்
 ஸங்கல்பத்தாலும் தூக்குகிறான். ஆகையால் அது தூக்கப்பட்ட
 தது. அது ஒரு வேலையைச் செய்யும்படி அதை ஏவுகிறான். அது
 ஹவப்பட்டது. அது செய்யும் வேலையின் பலனாகிய பிரீதியை
 அவன் அடைகிறான். ஆகையால் அவன் சேஷி, அது சேஷம்.
 இந்த மூன்றுவிதமான உறவுஎப்போதும் இருக்கும். ஒருபோதும்
 அதை விட்டுநீங்காது. ஆகையால் உலகம் அவனுக்கு உடம்பு. இந்த
 விஷயங்களை மூலமந்திரத்தைக் கொண்டு ஒருவன் அறியவேண்டி
 யது. இப்படி அறிந்தவன் தான் வேதத்தினுடைய உட்கருத்தை
 அறிந்தவன். இப்படி அறியாதவனுக்கு வேதத்தின் உட்கருத்து
 தெரியாது.

குறிப்பு:— (1) “^ஹமஜீராணா” என்கிற சொல்லாலே, வேதத்தின் பொருளை அறிவது கஷ்டமென்றும், அது மூலமந்திரத்தினால் ஏற்படும் சரீரம் ஆத்மா என்கிற உறவாலேயே கண்டு பிடிக்கவேண்டியதென்றும் சொல்லப்படுகிறது. வேதத்தில் உலகமும் எம்பெருமானும் ஒன்று என்றும், வேறு தத்துவங்கள் என்றும் சொல்லுவதால் ஸந்தேஹம் உண்டாகிறது. ஆகையால் அதன் உட்கருத்தை அறிவது கஷ்டம்.

(2) உடம்பு என்பது ஒரு அறிவுள்ளவனாலே தூக்கப்பட்டு, அவனால் ஏவப்பட்டு, அவனுக்காகவே இருப்பது. இந்த அறிவுள்ளவன் அதற்கு ஆத்மா. ஆகையால் எம்பெருமான் உலகத்திற்கு ஆத்மா. அது அவனுக்கு உடம்பு.

(3) சேஷன் என்பவன் ஒருவனுக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணுவதற்காகவே இருக்கிறவன். அதைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறவன் சேஷி. அதிசயமென்பது முன்னாலில்லாமல் பிறகு உண்டாகிற ஒரு விஷயம். எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கரியத்தாலே யுண்டாகும் அதிசயம் அவனுக்குப் பிரீதி.

(4) ஊதகூ—என்கிற சொல்லாலே, கண்ணாலே பார்க்கிற இந்த உலகம் என்று காட்டப்படுகிறது. இதனால் அது ஒருவனுக்கு உட்படாதது என்கிற எண்ணம் பிசகு என்றும், எப்பொழுதும் எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டே யிருக்குமென்றும் காட்டப்பட்டது. (10)

அவ— முதல் சுலோகத்தில் சொன்ன விஷயமானது, எல்லா வாதிகளை ஜயிப்பதற்கு உதவுகிறபடியால் அது பிரதாநம் என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்—

யஜேதம் யதிஸாவபுலளிகயிதம் விஜ்யாஜிவிஜ்யாதஜி:
 வுத்யுதிஷம் வுதிதநஜிநிதியுமெ கஸரிசிவஸரிதஜி: |
 தநெகுசுசு ஸுடித்யுமெவதி வியயம் ததநதஸாவநா
 ஹெவாகவ்யுயிராநஹெதகுகசுயாகுரெயுகொஹமஜி: ||

(ப-ரை) யதிஸாவபுலளிகயிதம் - ஸ்ரீ பாஷியகாரராலே சொல்லப்பட்டதும், சுவிஜ்யாதஜி: வுத்யுதிஷம் - அவித்யையாகிற இருட்டுக்கு விடியற்காலம்போல் இருக்கிறதுமான, ஊதகூ

இந்த, பூதிதஞ்சு - பிரதிதந்திரத்தை, கஸிக் விவஸிதஜி-
நல்ல அறிவை உடைய ஒருவன், சுனியமெ - இந்த கடைசி
யுகத்தில், யஜி விஜாசு - அறிவானே யானால், தஞ்சு வனகஞ்சு -
அவன் ஒருவனிடத்தில், ததநுதஸூவநா - அந்தந்த மதத்
தை ஸ்தாபிப்பதில், ஹெவாக - குதூஹலத்தால், பூயஜிந -
பரவுகிற, ஹெதகுகயா - ஹெதுகர்களுடைய வாதமாகிற,
கஹெய - அலைகளுடைய, கொயாஹமெ - இரைச்சலானது,
ஸுபிதி - சீக்கிரத்தில், விமபு உஹெதி - இருந்தவிடம் தெரி
யாமல் போகிறது.

(கருத்து) ஸ்ரீ பாஷியகாரர் அருளிச்செய்த இந்த பிரதிதந்
ரத்தை ஒருபுண்ணியத்தாலே அறிந்தவனிருக்கிற விடத்தில் வாதி
களுடைய வாதங்கள் இருந்தவிடம் தெரியாமல் போய்விடும்.

குறிப்பு:— (1) பிரதிதந்திரம்— ஒரு ஸித்தாந்தத்திலேயே
உள்ளதாய், வேறு ஸித்தாந்தங்களில்லாததான ஒரு விஷயம்.

(2) விடியற்காலம் வந்தவுடன் இராத்திரியின் இருட்டுப்
போவதுபோல், இந்தப் பிரதிதந்திரத்தாலே எம்பெருமானை
அடைவதற்கு விரோதியான பாபங்கள் போய், அவனை அடைவ
தற்கு வேண்டிய உபாயங்களைச் செய்ய அதிகாரமுண்டாகும்.
இருட்டுப்போல் பாபங்கள், விடியற்காலம்போல் இந்த பிரதிதந்
திரம். மேல் வரும் பகல்போல், உபாயத்தைச் செய்வதும், எம்
பெருமானை அடைவதும்.

(3) கடைசி யுகத்தில் என்பதால், மற்ற யுகங்களில் அதை
எல்லாரும் ஒப்புக்கொண்டவர்களென்றும், இந்த யுகத்தில் அதை
ஒப்புக்கொள்பவர்கள் கர்மத்தினால் குறைந்திருக்கிறார்கள்என்
றும் காட்டப்படுகிறது.

(4) யதிலாவஹளிகுயிதம்— என்பதால், இது ஸம்
பிரதாயத்தால் நமக்கு வந்திருக்கிறதென்று காட்டப்படுகிறது.
கூயிதம்- என்கிற சொல்லாலே இதை ஸ்ரீ பாஷியகாரரும் தாம்
சொல்லவில்லை என்றும், இது ஸூத்திரகாரரின் அபிப்பிராய
மென்றும், அதையே வெளிப்படுத்தினார் என்றும் காட்டப்
படுகிறது.

(2) உபாயம உதாஹரணமானது உலகவழக்கம்; இது பா
லோகவிஷயங்களில் வரக்கூடுமோ என்கிற ஸந்தேஹத்தைத் தீர்ப்
பதற்காக நித்யஸூரி உதாஹரணம் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

(3) சொஷிஷ்வகிலாந்யாஸஃ - என்பதால் பிராட்டியும்
எம்பெருமானுமாகிய இருவரிடத்திலேயே பிரபத்தி செய்ய
வேண்டுமென்று காட்டப்படுகிறது.

(4) ஸேது என்பது ஒரு ஆற்றில் இக்கரையிலிருந்து அக்
கரைக்குப் போவதற்கு உபாயமான பாலத்தைச் சொல்லுகிறது.
இங்கு ஸம்ஸாரமாகிய இக்கரையிலிருந்து மோக்ஷமாகிய அக்க
ரைக்குப் போவதற்குப் பிரபத்தி உபாயமாயிருப்பதால், அது
ஸேது என்று சொல்லப்படுகிறது. (13)

5-வது தத்துவத்ரயாதிகாரம்.

அவ: - கீழ் இரண்டு அதிகாரங்களில் சொன்ன விஷயங்க
ளில் அடங்கிய மூன்று தத்துவங்களைப் பற்றிச்சில தப்பு எண்ணங்
கள் போவதற்காக மறுபடியும் விசாரிக்கப்படுகிறது:—

புக்ஞாத்ஸூரானிமஹதி விஷிஷுக்ஷணயியா

தயா ஜீவெஸெக்யுபுஷுதிகுஹஸூதிலஜநாஸ |

சுதொ ஹொஸ்தா ஹொம்யம் தஹுஹயநியதெகி நிமரெஜெ

விஹஸ்தம் நஸுதத்யுஹவஹிஸஞ்சுக்ஷதயியம் ||கச||

(ப-ரை) புக்ஞாதி - உடம்பாயும் இந்திரியங்களாயும்
மாறியிருக்கிற பிரகிருதியில், சுதூரானிஃ - ஆத்மா என்கிற
மயக்கம், விஷிஷுக்ஷணயியா - அறிவுள்ளவர்களுடையவும் அறி
வில்லாதவைகளுடையவும் லக்ஷணங்களுடைய அறிவினாலு,
மஹதி - தானாகவே போய்விடும். தயா - அப்படியே, ஜீவெ
ஸெக்யுபுஷுதிகுஹஸூதிலஜநாஸ - ஜீவனும் ஈஸ்வரனும் ஒன்று என்
பது முதலான விஷயங்களில் உண்டாகும் கலஹமும், துஷில
ஜநாஸ - ஜீவனையும் ஈஸ்வரனையும் பிரித்துச் சொல்லுவதினால்,
மஹதி - போய்விடும். (சுதஃ - ஆகையினாலே) இந்த எண்ணங்

கள் போவதற்காக, லொக்தா - போகத்தை அடைகிறவன், (அறிவுள்ளவன்) லொம்யம் - போகத்தைக்கொடுப்பது, (அறிவில்லாதது) தஜுஹபநியனா - இவையிரண்டையும் நியமநம் பண்ணுகிறவன், (எம்பெருமான்) உதி - என்று, நிமரெஃ - வேதங்களால், விஹக்தம் - பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற, தக்ஷுயம் - மூன்று தத்துவங்களை, சுக்ஷதயியம் - ஒன்றிலும் கலங்காத அறிவை உடைய நம்முடைய ஆசாரியர்கள், நம் - நமக்கு, உவஹிஸனி-உபதேசம் செய்கிறார்கள்.

(கருத்து) உலகத்தில் சில தப்பெண்ணங்கள் இருக்கின்றன—உடம்பே நான், எம்பெருமானென்று ஒருவன் கிடையாதென்றும், நானும் எம்பெருமானும் ஒன்று என்றும், நான் ஒருவனுக்கும் உட்படாதவன் என்றும். பிரகிருதி, ஜீவன், எம்பெருமான் ஆகிய இவர்களைப் பிரித்து இவைகளின் லக்ஷணங்களைச் சொல்லுவதால், இந்தத் தப்பெண்ணங்கள் போய்விடுகின்றன. வேதமே அவைகளைப் பிரித்துச் சொல்லுகிறது. இவைகளை நம்முடைய ஆசாரியர்கள் நமக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

குறிப்பு— உடம்பே ஆத்மா என்கிற எண்ணம் படிக்காதவர்களுக்கு வருகிறது. ஜீவனும் எம்பெருமானும் ஒன்று என்கிற எண்ணம் படித்தவர்களுக்கு வருகிறது. அது போவது வருத்தமென்று காட்டுவதற்காக ஒன்றை ஹும் என்றும், மற்றொன்றை சுஹம் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது.

அவ- இந்த மூன்று தத்துவவிஷயமான விசாரம் பண்ணினது போதுமா? ஸ்ரீபாஷியத்திற்குப் பின்னால் உண்டாகும் மதங்களால் கலக்கங்கள் வருமே, அவைகள் எப்படிப் போகுமென்பதற்கு, அதிகரத்தின் கடைசி சுலோகத்தால் பதில் சொல்லுகிறார்:—

சுவாவொவாவதஸுஃ சுதி சுதி சுவியீவித்ருவத
 தஜ்யெஷ்வாநஜ்யாஜிவநாஸ்யாரநவயிகுஹநா
 யுகிகானாஃ சுதானாஃ | ததாஹாகஸுஹொவஹு
 ப்ருஹதி ஸஹஸா நிஸிஸாநு ஸிஸாநு வஹுஸு
 ததெநஜிஷ்ட வஹாவி ந வஹு ப்ராணிதாஸா
 ணுதாஹிஃ |

(ப-ரை) சுவாவ - ஒன்றைக்கொண்டிவந்து சேர்ப்பது, உஆவதம் - இருக்கிற ஒன்றை எடுத்துவிடுவது, ஆகிய இவைகளால், ததூயெஷு அந்தந்த அர்த்தங்களில், சுவி நாஷ்யாம் - இது இருக்கிறது இது இல்லை என்று பிரயோகம்பண்ணுவதற்கு, சூநஷ்யாஸு - முடிவில்லாமையாலே, சுநவயி-எல்லையில்லாத, சுஹநாயுகி - கபடமான யுக்திகளால், கூனாம் - நல்லதுபோல் தோன்றுகிற, கூதி கூதி - சில சில, கூதானாம் - ஸித்தாந்தங்கள், கூவியீவித்ருவஸு - கவிகளுடையபுத்தியினுடைய வேறுபாட்டால் உண்டான காவியங்கள்போல், வ்யூம் - உண்டாகின்றன. (ஆனபோதிலும்) நிஸுரி - ஒப்பில்லாத, ததூயெஷு - தத்துவங்களுடைய அறிவானது, தானுஷ்யாஷு - அவைகள் எல்லாவற்றையும், ஸஹஸா - உடனேயொவூம் - இருந்தவிடம் தெரியாதபடி போக்குவதற்கு, பூவதி - சக்தியுள்ளதாயிருக்கிறது. வூஷு - (முன்பிருக்கிற எஸ்துவில்) 'இது கட்டையோ? புருஷனோ' என்கிற ஸந்தேஹமுண்டானபோது புருஷத்தன்மையானது, ததூயெஷு - உள்ளபடி, ஶூஷு - பார்க்கப்பட்டபோது, வூநாவி - மறுமறுபடியும், ஸூணூதாஷி - இது கட்டை முதலானவைகள் என்கிற எண்ணம், நூணூதா - உயிருடன் இருப்பதில்லை.

(கருத்து) ஒரு ஸித்தாந்தத்தில் இருக்கிறவைகளில், ஒன்றை எடுத்துவிடுவதாலும், வேறு ஸித்தாந்தத்திலிருந்து ஒன்றைக்கொண்டிவந்து சேர்ப்பதாலும், அதுவே வெவ்வேறு ஸித்தாந்தமாக ஆகிறது. ஒரே தத்துவத்தின் விஷயத்தில் இந்த குணமிருக்கிறது, இது இல்லையென்று சொல்லக்கூடிய விஷயங்களுக்குக் கணக்கில்லாமையால் பல பல ஸித்தாந்தங்கள் உண்டாகின்றன. எப்படி ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தை ஒன்றாயிருக்க, ஒரு கவி ஒன்றை அதில் சேர்ப்பதாலும், வேறொரு கவி அதிலிருந்து ஒன்றை எடுப்பதாலும் அது வெவ்வேறு காவியமாக ஆகிறதோ, அப்படியே இந்த ஸித்தாந்தங்களும் உண்டாகின்றன. இவைகளை நல்லதுபோல் தோன்றுகிற யுக்திகளைக்கொண்டு ஸ்தாபிக்கையால் இவைகள் நல்ல ஸித்தாந்தங்கள்போல் தோன்றுகின்றன. இப்படி

இருந்தபோதிலும் தத்துவங்கள் இத்தனையென்றும், அவைகளுடைய குணங்கள் இன்னவையென்றும் உள்ளபடி அறிவதால் இந்த மதங்கள் உடனே மறைந்துவிடும். கட்டையைப் போலிருக்கும் ஒரு வஸ்துவைப்பார்த்து 'இது கட்டையோ, புருஷனோ' என்று ஸந்தேஹமுண்டானபோது அது புருஷன் என்பதாகத் தெரிந்தால், அது கட்டையோ என்கிற ஸந்தேஹமானது மறுபடியும் உயிருடன் இருக்காது.

குறிப்பு— (1) தத்துவங்கள் மூன்றாயிருக்க, அவைகளில் எம்பெருமானான தத்துவத்தை ஸாங்கியனும் பௌத்தனும் ஜைனனும் எடுத்துவிடுகிறார்கள். ஸாங்கியன் ஜீவனை ஒப்புக்கொள்ளுகிறான். பௌத்தன் ஜீவனை ஒப்புக்கொள்ளுகிறதில்லை. ஜ்ஞானமொன்றையே சங்கரனும், யோகாசாரனென்கிற பௌத்தனும், தத்துவமென்று சொன்னபோதிலும், சங்கரன் அது நித்தியம் என்றும், ஒன்றென்றும் சொல்லுகிறான். யோகாசாரன் அதை ஒரு க்ஷணம்தான் இருக்கிறதென்றும், ஜ்ஞானப்பிரவாஹங்கள் வெவ்வேறு என்றும் சொல்லுகிறான். இப்படி சுலோகத்தில் சொன்னபடி வெவ்வேறு மதங்கள் உண்டாகின்றன.

(2) கடைசி பாதத்திற்கு வேறு விதமாயும் அர்த்தம் காட்டப்பட்டதாகவுமாகிறது. வ_௦ஸ_௧ - பரதேவதைதயானது, புருஷோத்தமனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்று, த_௧த_௧ந_௧ - உள்ளபடி, ஐ_௧ஷ_௧ - பார்க்கப்பட்டபோது, ஸா_௧ண_௧தா_௧ஹி_௧ - அதுருத்திரனோ, பிரம்மாவோ என்கிற ஸந்தேஹமானது, வ_௦ந_௧ரா_௧வி_௧ந_௧ வ_௦ப_௧ரா_௧ணி_௧தா - மறுபடியுமிருக்கிறதில்லை.

(3) நி_௧ஸ_௧ஹி_௧ - என்பதற்கு ஸமமில்லை யென்று பொருள். இதனால் மேற்பட்டதுமில்லை என்று காட்டப்படுகிறது. இந்த ஜ்ஞானத்துக்கு எதிரான ஜ்ஞானமும், அதைப்போக்கும்படியான ஜ்ஞானமும் இல்லை என்று கருத்து.

6-வது பரதேவதாபாரமார்த்யாதிகாரம்.

அவ— இதுவரையில் எம்பெருமானான தத்துவம் பொதுவான சொற்களாலே சொல்லப்பட்டது. அது இன்னதென்று முதல் சுலோகத்தில் காட்டப்படுகிறது:—

சூரெதக்யம் ஷெவதெக்யம் திரகஸயிமதா து
 யுதெக்யம் துயாணாநெநெசுஸயபுதித்யாஜிநிவ
 ணமணிதீராஜியனெ ந ஸனம் | துயுனெரெகக
 ணெஸஷ நுமுணநெநுவ்யாஸஜெவ்யாக்ஷிஸ ஸ்ரீ
 னாராயணாநம் வதிரவிதநுஜெகிஷா ஜெக
 ஷொம்யம் || || கக ||

(ப-ரை) சூரெதக்யம் - ஆத்மாக்கள் எல்லாம் ஒன்று, ஷெவதெக்யம் - தேவதைகளெல்லாம் ஒன்று, திரகஸயிமதா துயுதா - பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் ஆகிய த்ரிமூர்த்திகள் ஸமர்கள், துயாணாஜெவெக்யம் - த்ரிமூர்த்திகளும் ஒன்று, சுநெசு வெஸஸயபு - இவர்களைக் காட்டிலும் வேறான ஒருவன் ஈஸ்வரன், உத்யாஜி - என்று சொல்லுவது முதலிய, சுநிவணமணிதீ - அறிவில்லாதவர்கள் சொல்லுகிற வார்த்தைகளை, ஸனம் - (இது ஸாரம், இது ஸாரமல்ல என்று இவைகளைப் பிரித்து அறியக்கூடிய) பெரியோர்கள், ந சூஜியனெ - ஸரியானவை என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிற தில்லை. வககணெ - ஒரே விதமாய்ச்சொல்லுகிற, துயுனெ - உபநிஷத்துக்களாலும், தஜநுமுண - அவைகளோடு ஒத்திருக்கிற, ஜெநுவ்யாஸ ஜெவ்யாக்ஷிஸ - மது, வியாஸர் முதலானவர்களுடைய ஸக்திகளாலும், சுவிதநு - எல்லா வற்றையும் தனக்கு உடம்பாக உடையவனாகவும், ஜெகிஷ - மோகஷத்தைக்கொடுக்கிறவனாகவும், ஜெகஷொம்யம் - முக்தர்களால் அநுபவிக்கக் கூடியவனாயிருக்கிற, ஸ்ரீநாநு நாராயணம் - லக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்திருக்கிற நாராயணனே, நம் - நமக்கு, வதி - சேஷி.

(கருத்து) பரதேவதையைத் தெரியாதவர்கள் வெவ்வேறுகச் சொல்லுகிறார்கள். அதைப் பெரியோர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை. வேதம் முதலான பிரமாணங்களைக்கொண்டு லக்ஷ்மியோடு கூடிய நாராயணனே பரதேவதை என்று பெரியோர்கள் தீர்மானம் செய்கிறார்கள்.

குறிப்பு:— (1) ஆத்மா என்கிற தத்துவம் ஒன்று என்பது யாதவப்பிரகாசன் மதம். சேதநம் என்றும், அசேதநம் என்றும்

ந்சுவரன் என்றும் பிரிவுகள் இல்லை. ஒரு அவஸ்தையில் ஸத்தா என்கிற ஒரே திரவியமாயிருக்கிறது. இன்னொரு அவஸ்தையில் அதுவே மூன்றாகக் காணப்படுகிறது. இது அவன் மதம். இதைக் கண்டிப்பதாலேயே பிரம்மம் ஒன்றேயிருக்கிறது என்கிற சங்கரமதமும், பிரம்மாவும் ஆத்மாவும் ஒன்று என்கிற பாஸ்கரமதமும் கண்டிக்கப்பட்டதாக ஆகின்றன. ஷெவதெக்யம்—என்பது பிரம்மா, ருத்திரன், இந்திரன், அக்கினி முதலானவர்களுக்கு ஒரே ஆத்மா உடம்புகள் மாத்திரம் வேறு என்கிற மதம். தேவதைகளுக்கு வெவ்வேறு ஆத்மாக்களிருந்தாலும், பிரம்மாவும், ருத்திரனும் விஷ்ணுவும் ஜ்ஞானத்தாலும், சக்தியாலும், மற்ற குணங்களாலும் ஸமம் என்று ஒரு மதமுண்டு. இந்த மூன்று பேர்களுடைய ஸ்வரூபம் ஒன்று; ஒருவனை மூன்று விதமாய்த் தோன்றுகிறான் என்று ஒரு மதம். இந்த மூன்று பேர்களுக்கும் மேற்பட்டவனாய் பரமசிவன் என்று ஒரு தேவதையிருப்பதாக ஒரு மதம்; இது சைவர்களின் மதம். சுலோகத்தில் “ஆதி” என்கிற சொல்லால் வேறு மதங்களும் இருப்பதாகக் காட்டப்படுகிறது. அவைகளாவன— த்ரிமூர்த்திகளில் ப்ரம்மாவே பரதேவதை என்றும், ருத்திரனே பரதேவதை என்றும், பிராட்டியை விட்டு நாராயணனே பரதேவதை என்றும்.

(2) “சுவிஸ்தநஃ” என்பதால், வேதத்தில் ஜகத்காரணத்தையும், உபாஸநங்களையும் சொல்லுகிற இடங்களில் ருத்திரன் முதலானவர்களைச் சொன்னபோதிலும், அவர்கள் நாராயணனுக்கு உடம்புகளாயிருப்பதால், அவர்கள் பரதேவதை அன்று, அவர்களுக்கு ஆத்மாவான நாராயணனே பரதேவதை என்று காட்டப்படுகிறது.

(3) தேவதை என்பது ஒரு ஜீவனால் ஆராதிக்கப்பட்டு, அவன் வேண்டுவதைக் கொடுக்கும்வன். தேவதைகளுக்குள்ளே மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறவன் நாராயணனேயாகையால் அவனே பர - எல்லாருக்கும் மேலான, தேவதை.

(4) “சுநிவஃ” என்கிற சொல்லுக்கு, நல்ல யுக்திகளைக் கொண்டு விசாரிக்காதவர்கள் என்று பொருள். இதனால் கீழே சொன்ன மதங்கள், அப்படி விசாரிக்கப்பட்டவைகள் அன்று என்று கருத்து.

(5) உம்முடைய மதம் இப்படிவிசாரிக்கப்பட்டதோ என்கிற கேள்விக்கு 'ஸஞ்சு' என்கிற சொல் பதில் சொல்லுகிறது. இது ஸாரம், இதில் ஸாரமில்லை என்று பிரித்து அறிய சக்தியுள்ளவர்கள் தம்முடைய மதத்தை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கருத்து.

(6) நீர் சொல்லுவதற்கு என்ன பிரமாணம் என்கிற கேள்விக்கு "சூயுனெரொகுகுனெனெ" என்கிற சொற்கள் பதில் சொல்லுகின்றன. இதற்குப் பிரமாணங்கள் வேதாந்தங்கள் என்றும், பன்மைச் சொல்லாலே எல்லா உபநிஷத்துக்களும் இதையே சொல்லுகின்றன என்றும், அவைகளுக்குள்ளே இந்த விஷயத்தால் ஒரு விரோதமில்லை என்றும் காட்டப்படுகிறது.

(7) லைங்கம் முதலான புராணங்கள் வேறு விதமாய்ச் சொல்லவில்லையா என்பதற்கு 'தடிநுமுண' என்கிற சொல் பதில் சொல்லுகிறது. வேதமொன்றே பிரமாணமாகையால், அதற்கு விருத்தமானவைகள் பிரமாணங்கள் அன்று என்றும், லைங்கம் முதலானவைகள் வேதத்துக்கு விருத்தங்களாய் இருப்பதால், அவைகள் பிரமாணங்கள் அன்று என்றும் கருத்து. உபநிஷத்துக்களுக்கு ஒத்து இருப்பதால் மதுஸ்மிருதியும், மஹாபாரதமும் பிரமாணங்கள். "ஔவ்யாக்ஷிளி" என்பதால், ஸ்ரீமத்ராமாயணமும், விஷ்ணுபுராணமும், ஸ்ரீபாகவதமும், செளநகஸ்மிருதியும் பிரமாணங்கள் என்று காட்டப்படுகிறது.

அவ— நாராயணனே பரதேவதையாகையாலே அவனைத் தவிர, வேறொருவனையும் எந்த விஷயத்திலும் நமக்கு ரக்ஷகன் என்று எண்ணக்கூடா தென்று காட்டுவதற்காக அதிகாரத்தின் கடைசி சுலோகம்—

ஜநவடிஹுவநாஜிஸூநஜெத்ராஸநஸூ

ஷநுமதநிஜவாதஃ நஸூரஷீஸரெஷு |

வரிவிதநிமகாஃ வஸ்யுதி ஸ்ரீஸஹாயம்

ஜமதி மதிஜிஷ்யாஷஹுரெ ஜஹுரெகஃ || || கள ||

(ப-ரை) ஜநவடி - தேசங்கள், ஹுவந - உலகங்கள், சூஷி-
இவைமுதலான, ஸூந - இடங்களில், ஜெத்ராஸநஸூஷு -
அவைகளில் உள்ளவர்களை ஆளுவதற்குத் தகுந்த ஸிம்ஹாஸநங்

(4) இங்கு அவித்யை என்பது ஒருவன் முன் செய்த கர்மம்- அதனால் ஒருவன் வேதாந்தங்களைப் படிக்காமலும், ரக்ஷிக்கத் தகுதியில்லாதவனை ரக்ஷகனாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான்.

(5) 'வ்யூதி' என்று நிகழ்காலச் சொல்லாலே நாராயணனையே ரக்ஷகனாக எண்ணுகிறவனை நாம் இப்போதும் பார்க்கிறோம். முன் காலத்திலும் அப்படிப்பட்டவன் இருந்தான். இனிமேலும் இருப்பன் என்று காட்டப்படுகிறது.

(6) ஒருதடவை வேதாந்தங்களைப் படிப்பது போதாது என்றும், அதை அடிக்கடி படிக்கவேண்டியதென்றும், அப்படிச் செய்கிறவனுக்குத்தான் உண்மையான அர்த்தம் தெரியுமென்றும் "வரிவித" என்கிற சொல்லால் காட்டப்படுகிறது.

7-வது முமுக்ஷுத்வாதிகாரம்.

அவ— இப்படி நான்கு அதிகாரங்களால், தத்துவங்களைச் சொல்லி மேல் ஆறு அதிகாரங்களால் உபாயங்களை விசாரிக்கிறார். அவைகளில் இந்த அதிகாரத்தில் முமுக்ஷுவின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்:—

காமாவதாநு வ்யூதிவிக்யுதீஃ காஸிஹொமெஷு ஷொஷாநு
ஜாமாமதவ்யூதிஜுரிதொடகூஷுஃஃவாநுஹுதிஸூ ।

யாயாதய்யுஃ ஸ்வரநியதம் யஹ ஶிவ்யுஃ வஜுஃ தஸு

காராகூஹ வவாரவி விஜநு கஹிதிக்ஷத வஹ்யு ॥ ௧௮ ॥

(ப-ரை) காமாவதாநு - சமுல்கள்போல் திரும்பித் திரும்பி வருகிற காலங்களையும், வ்யூதிவிக்யுதீஃ - பிரகிருதியையும், அதிலிருந்து உண்டான மஹத் முதலானவைகளையும், காஸிஹொமெஷு ஷொஷாநு - இந்த லோகத்திலும், பரலோகத்திலும் இருக்கும் போகங்களில் தோஷங்களையும், ஜாமாமதவ்யூதிஜுரி - நெருப்பு நிறைந்த குழிபோலிருக்கும், ஜுரித - பாபங்களுக்கு, உடகூஷு - பலன்களான, ஃஃவாநுஹுதிஸூ - துக்கத்தின் அநுபவத்தையும், ஸ்வரநியதம் - தன்னிடத்திலும் எம்பெருமானிடத்திலும் எப்போதும் சேர்ந்திருக்கும், யாயாதய்யுஃ - உண்மையான ஸ்வபாவத்தையும், யஸு தஸு - பிரஸித்தமான, ஶிவ்யுஃ வஜுஃ உ - பரமபதத்தையும், காராகூஹ -

ஜெயில்போலிருக்கும், வவுராவி - உடம்பையும், விடிநு - அறிகிற, கம் - எவன், வஸம் - கர்மத்தினால் கட்டுப்பட்டிருப்பதை, திக்ஷை - பொறுப்பன்.

குறிப்பு:— (1) சுலோகத்தில் சொன்னவைகளை உள்ளபடி தெரிந்த எவன் தான் கர்மபந்தத்தைப் பொறுப்பன், ஒருவனும் பொறுக்கமாட்டானென்று கருத்து.

(2) காலத்தைச் சுழலாகச் சொன்னதால், அதில் அகப்பட்டவன் அடிக்கடி பிறந்து, கிழத்தனத்தை அடைந்து இறந்துபோகிறான் என்றும், வருஷரூபமான காலமானது வெயிற்காலமாயும், மழைகாலமாயும், குளிர்காலமாயும் இருந்து வருத்தத்தை உண்டிபண்ணுவதுபோல், பிறப்பு முதலானவைகளால் அவனுக்குத் துன்பத்தை உண்டிபண்ணுகிறதென்றும், இதற்கு ஒய்வு கிடையாதென்றும், அதிலிருந்து தன் இச்சையால் வெளிக்கு வரமுடியாதென்றும் காட்டப்படுகிறது.

(3) பிரகிருதியானது பிரளயகாலத்தில், ஜீவனுடைய குணமான ஜ்ஞாநத்தை மிகவும் சுருங்கும்படி செய்து அவனை அறிவில்லாததைப்போல் செய்கிறது.

(4) 'விக்யுதீஃ' என்பதால், பிரகிருதியிலிருந்து உண்டான மஹத் முதலானவைகள் ஜீவனுக்கு உடம்பு முதலானவைகளாயிருந்து, அவனுடைய அறிவைக்குறைத்துப் பலவிதங்களான தொந்திரவுகளைச் செய்கின்றன என்று காட்டப்படுகிறது.

(5) விஷயபோகங்களின் தோஷங்கள் மூலத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

(6) "யாயாதய்யம்" என்பதால், தனக்கும், எம்பெருமானுக்கும் இருக்கும் உறவும், அதனால் அவனுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதாகிய பாக்கியத்தை அடையக்கூடியதான தனக்கு இயற்கையான இருப்பும் காட்டப்படுகிறது.

(7) "யதக" என்பதால், முன் சொன்ன குற்றங்கள் பரமபதத்தில் ஒன்றுமில்லை யென்றும், எல்லா நல்ல விஷயங்களுமிருக்கின்றன என்றும் சாஸ்திரங்களில் சொல்லுகிற பிரஸித்தி காட்டப்படுகிறது.

(8) உடம்பைச் சிறையாகச் (ஜயிலாக) சொன்னதால், ராஜாவின் பிள்ளை சிறையில் இருப்பதுபோல், நித்தியஸூரிகளோடு கூட

இருக்கத்தகுந்த தான் இந்த உடம்பிலிருக்கிறுனென்றும், அதி
 னால், அவனுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய கைங்கரியத்திற்குத் தடை
 உண்டாயிருக்கிறதென்றும், மோகூதசையில் ஒரு சரீரமோ, பல
 சரீரங்களோ எடுத்துக்கொண்டு இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிப்பது இப்
 பொழுது முடியாதிருக்கிறது என்றும், சேஷியான எம்பெரு
 மானுடைய விருத்தாந்தங்களை இப்போது அறியமுடியாதென்
 றும், இருக்கிற இடத்தினுடைய பலவிதக்குற்றங்களினால் அதிக
 அருவறுப்பாயும் பொறுக்கமுடியாததாயும் இருக்கிறதென்றும்
 காட்டப்படுகிறது.

(9) இதனால் முழுக்ஷு என்பவன் தன் ஸ்வரூபத்தைத்
 தெரிந்து பாபங்களைச் செய்யாமல் காம்ய கர்மங்களில்
 வெறுப்புள்ளவனாய், பரமபதத்திற்குப் போவதில் மிகுந்த ஆவ
 னுள்ளவனாய் அவ்விடம் போவதற்கு உபாயத்தைச் செய்யத்
 துடிப்பன் என்று ஏற்படுகிறது.

அவ:— ஒருவன் கீழ்ச் சொல்லியபடி முழுக்ஷுவாக ஆவ
 தற்கு முக்கியமான காரணம் எம்பெருமானுடைய ஸஹஜகாருண்
 யமென்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்.—

விஷயௌ வஹிஷுவநு யீரொ வஹிவிஷயாதகௌ
 வரிஜிதரஸஸூதபூவிபூயாஸவராஜௌவஃ |
 நிரவயிஜஹாநநுஷுஹாநஹகுதிகுதஹலீ

ஜமதி ஹவிதா ஜெவாசு கஸிஜிஹாவிதஸஸ்யுதிஃ ||

(ப-ரை) ஜமதி - உலகத்தில், கஸிஷு யீரஃ - கலக்கமுடி
 யாத மனதைஉடைய ஒருவன், வஹிவிஷயாதகௌ - ஆத்மா
 வைக் காட்டிலும் வேறாயிருக்கிற விஷயங்களாகிய, விஷயௌ -
 விஷத்தோடுகலந்த தேனை, வஹிஷுவநு - தள்ளிவிட்டு,
 வரிஜிதரஸ - கொஞ்சமான ஸுகத்தை உடைய, ஸூத
 பூவி - தன்னை அறிந்து ஸுகப்படுவதில், அதாவது—
 கைவல்யமென்கிற அநுபவத்தை அடைவதில், பூயாஸவரா
 ஜௌவஃ - பிரயாஸத்தை விட்டவனாய், நிரவயி - அளவில்லாத,
 ஜஹாநநு - மிகுந்த ஆநந்தத்தைக்கொடுக்கக் கூடிய, ஸுஹா

நவிஜ்யாஸு உ - வேறு வித்யைகளிலும், ஸ்ரீதிஃ- இருப்பா
 னது, விக்ஷேப - அதிகாரத்துக்குத் தகுந்தபடி வேறுபடுகி
 றது. நியத்யாஃ - அதிருஷ்டத்தினுடைய, வெயாத்யம் - இஷ்ட
 டப்படி நடக்கும் ஸ்வபாவமானது, னவம் நியதியிதம் - இப்
 படி வியவஸ்தை பண்ணுவதற்கு, ப்ரஹவதி - சக்தியுள்ளதாக
 இருக்கிறது.

(கருத்து) பிரம்மவித்யைகளில் சிலவற்றால் ஒருவன் வஸு
 முதலான தேவக் கூட்டங்களில் சேர்ந்து ஸுகத்தை அநுப
 வித்து, பிறகு மோக்ஷம் அடைகிறான். சிலவற்றால் நேராகவே
 மோக்ஷம் பெறுகிறான். இரண்டு பேர்களுக்கும் மோக்ஷம் வேண்டு
 மென்கிற ஆசை ஒன்றாயிருக்கிறது. ஆனபோதிலும், அவர்களு
 டைய ஆசைக்குத் தகுந்தபடி இந்த பேதம் ஏற்படுகிறது. ஆகையால்
 மோக்ஷத்தை மாத்திரம் வேண்டுகிறவன் தகரவித்யை முத
 லானவைகளைச் செய்யவேண்டியது. மோக்ஷத்தோடு வேறொன்றை
 ஆசைப்படுகிறவன் மதுவித்யை முதலானவைகளைச் செய்ய
 வேண்டியது. இப்படியே ஒரு முழுக்ஷு பிரபத்திபைச் செய்து
 அதினால் பக்தி செய்வதற்கு விரோதிகளைப் போக்கி பக்தி வழி
 யாக மோக்ஷத்தை அடைகிறான். மற்றொருவன் பக்தி யில்லா
 மலே மோக்ஷத்தை அடைகிறான். இருவருக்கும் மோக்ஷத்தில்
 ஆசை ஸமம். ஆனபோதிலும் ஒருவன் ப்ராரப்தம் என்கிற கர்
 மம் முழுவதும் போனபிறகு மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிறான்.
 மற்றொருவன் அவைகளும் போய் உடனேயோ அல்லது, இருக்
 கும் உடம்பு போனபோதோ மோக்ஷத்தை வேண்டுகிறான்.
 ஆகையால் அவர்கள் செய்யவேண்டிய உபாயங்கள் வெவ்வேறாக
 இருக்கின்றன. இப்படி வெவ்வேறான ஆசையிருப்பதையும், மற்ற
 றொருவனுக்கு அப்படி இல்லாமையையும் செய்கிறது அவர
 வர்களுடைய அதிருஷ்டம். அதை ஏன் இப்படி செய்கிறாய் என்று
 கேட்க ஒருவனுக்கும் அதிகாரமில்லை.

அவ:— கீழ்ச் சொன்ன இரண்டு அதிகாரிகளுக்கு எந்த
 விஷயத்தில் ஸாம்மியமும், எந்த விஷயத்தில் வேறுபாடும் இருக்
 கிறதென்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

பூவனாசுநெயுஷா ந லிஸதி சுகுநொ நிஜவடி
பூவனாசு நெயா ஸுஹரிதவரீவாகுஷியா |

விஹெநெ பூவாஷிஹஜநஸுஹெகஸ்ய விஹுஹ
வாஸ்யாஸு பூவாஷிஃ வரிசிதரஸா ஜீவிதடிஸா ||

(ப-ரை) சுகுநொஃ - மோக்ஷங்கொடுக்கிற எம்பெருமான், பூவனாசு நெயுஷா - பிரபத்தி பண்ணினவனைக் காட்டிலும் (நெயுஷா) நெயுஷாவுக்கு, நிஜவடி - தன்னுடைய இடத்தை, ந லிஸதி - கொடுக்கிறதில்லை. பூவனாசு - பிரபந்தர்களேளா, ஸுஹரிதவரீவாகுஷியா - அவர்கள் செய்த புண்ணியங்களின் பலன்களின் வேறுபாட்டாலே, நெயா - இரண்டு வகைப்படுவார்கள், வாகுஷ்ய - அவர்களுள் ஒருவனுக்கு, விஹெநெ - தாமதித்து, பூவாஷிஃ - அடையவேண்டியது வரும். ஹஜநஸுஹ - எம்பெருமானைத் தியானம் பண்ணுகிற ஸுகமானது, விஹுஹ - அதிகம். வாஸ்யா - மற்றொருவனுக்கு, ஸுஸுபூவாஷிஃ - சீக்கிரம் பலன் கிடைக்கிறது. ஆனால், ஜீவிதடிஸா - இங்கே இருக்கும் காலமானது, வரிசிதரஸா - குறைந்த ஸுகத்தை உடைத்தாயிருக்கும்.

(கருத்து) பக்தன் பிரபந்தன் என்கிறஇரண்டு அதிகாரிகளும் பிரபத்தி செய்தே மோக்ஷத்தை அடையவேண்டியது. இந்த விஷயம் இருவருக்கும் ஸமம். பிரபந்தனைத் தவிர, வேறொருவனுக்கும் எம்பெருமான் மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கிறதில்லை. ஒருவன் பக்தனாகவும், மற்றொருவன் பிரபந்தனாகவும் ஆவதற்குக் காரணம் அவனவன் செய்த புண்ணியத்தின் பலன். ஆனால், மோக்ஷம் அடைவதில் பக்தனுக்குத் தாமதம் உண்டு, பிரபந்தனுக்கு அது கிடையாது. பிரபந்தன் உடனே இந்த சரீரத்தைவிட வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டால், எம்பெருமானுடைய கைங்கரியம் உடனே கிடைக்கும். இங்கே கொஞ்ச காலம் இருக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிற பிரபந்தனுக்குக் கைங்கரியம் உடனே ஆரம்பித்தபோதிலும், அதினாலுண்டாகும் ஆநந்தமானது கொஞ்சமாயிருக்கும். பக்தனுக்கோ எம்பெருமானைத் தியானம் பண்ணுவதில் மிகுந்த ஸுகமுண்டு.

9-வது உபாயவிபாகாதிகாரம்.

அவ:— உபாயமானது இருவகைப்படுமென்றும், அவைகளுள் பலனைக் கொடுப்பதாலே, எம்பெருமானும் அநுக்கிரஹம் பண்ணவேண்டும் என்கிற எண்ணத்தை எம்பெருமானுக்கு உண்டிபண்ணுவதால்- பக்தியும் பிரபத்தியும்- உபாயங்களென்றும், எம்பெருமானே முக்கியமான உபாயமென்றும் முதல் சுலோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்:—

உபாயம் ஸுபூரவெராவநிஷயீ தஸு ஹவாநு
 பூஸதெது தஸ்யாக்ஷ பூசிவநநிஜ்யூஸநமதீ |
 தராராஹம் வஸஸுக்யதவரிவாக்ஷண பிஹதா
 நிஜாநம் தசூசுவி ஸுயபிவிநிஜூணநிபுணம் || 22 ||

(ப-ரை) ஸம் ஹவாநு - அந்த பகவான், ஸுபூரவெராவநிஷயீ - தன்னை ஒருவன் அடைவதற்கு, உபாயம் - உபாயமாக, உபநிஷயீதம் - உபநிஷத்துக்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். பூசிவநநிஜ்யூஸநமதீ - பிரபத்தி பக்தி என்கிற ஜனாநங்கள், தஸு - அந்த எம்பெருமானுடைய, பூஸதெது - பிரஸாதமுண்டாவதற்காக, அக்ஷ - உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. வஸஸம் - ஒருவனுடைய, (ஒருவன்) தராராஹம் - அந்த பக்தி பிரபத்திகளைச் செய்வதானது, பிஹதா - பெரியதான, ஸுக்யதவரிவாக்ஷண - புண்ணியத்தின் பலத்தினாலே, உண்டாகிறது. தசூசுவி - அந்த உபாயங்களைச் செய்வதிலும், சுவிநிஜூணநிபுணம் - எல்லாவற்றையும் செய்யஸமர்த்தனான எம்பெருமான், ஸுயம் - தானே, நிஜாநம் - காரணம்.

(கருத்து) முமுக்ஷுவுக்குக் கேட்கும் பலனைக் கொடுப்பதாலே எம்பெருமானே உபநிஷத்துக்கள் உபாயம் என்று சொல்லுகின்றன. முமுக்ஷு அநாதிகாலமாக எம்பெருமான் சொன்னவைகளைச் செய்யாமலும், செய்ய வேண்டாமென்பவைகளைச் செய்ததாலும், அவனைத்தண்டிக்கவேண்டும் என்கிற எண்ணம் எம்பெருமானுக்கு உண்டாயிருக்கிறது. அந்த எண்ணத்தை மாற்றி, முமுக்ஷு

வுக்கு அதுக்கிரஹஞ் செய்யவேண்டும் என்கிற எண்ணமுண்டாவ தற்காக பக்தியையேயோ, பிரபத்தியையேயோ முழுக்ஷு செய்யவேண்டு மென்று உபநிஷத்துக்கள் சொல்லுகின்றன. ஆகையால் அவை களும் உபாயங்கள். அவைகளிரண்டும் ஜ்ஞாநவிசேஷங்கள். இவன் முன்னால் எண்ணமில்லாமல் செய்த ஒரு புண்ணியத்தினால் சொன்ன உபாயங்களைச் செய்கிறான். அப்படி அவனைச் செய்யும் படி பண்ணுவதும் எம்பெருமான் தான்.

குறிப்பு:— (1) 'ஸஃ' என்பதால், எம்பெருமான் மிகுந்த கருணையுள்ளவனென்றும், அவன் எல்லாருக்கும் சேஷி என்றும், அவன் ஒருவனை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று எண்ணினால், அவனை ஒருவனும் தடுக்கமுடியாதென்றும் உபநிஷத்துக்களில் சொல்லு கிற பொருள் காட்டப்படுகிறது. கருணையினாலேயே ஒருவனை ரக்ஷிக்கிறான்; சேஷியானதாலே ரக்ஷிக்கவேண்டியவன்; ஸ்வதந் திரனாகையாலே ரக்ஷிக்க சக்தன்.

(2) உபநிஷத்துக்களில் ஜ்ஞாநத்தாலேயே மோக்ஷம் வரும் என்று சொல்லுகிறபடியினாலேயும், பக்தி ஜ்ஞாநமாயிருப்பதாலே யும், அதில் ஸ்தானத்தில் விதிக்கப்பட்ட பிரபத்தியும் ஜ்ஞாநமா கவே இருக்கவேண்டியது. இதைக் காட்டுவதற்கு, 'மகீ' என் கிற சொல்லைச் சுலோகத்தில் சேர்த்திருக்கிறது. இந்தச் சொல் லின் பகுதி (யாதுவு)க்கு ஜ்ஞாநம் என்கிற அர்த்தமுண்டு.

(3) இங்கு புண்ணியமென்று சொன்னது ஒருவன் அறியாம லும் புண்ணியம் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணமில்லாமலும் செய்கிற ஒரு வேலை. கீரைப்பாத்தியில் ஒரு துளசிச் செடி இருப்பதை ஒருவன் அறியாமலும், அதுக்கு ஜலம் பாய்ச்ச வேண் டுமென்கிற எண்ணமில்லாமலும் கீரைப்பாத்திக்கு ஜலம் பாய்ச்சு கிறான். அது துளசிக்கும் பாய்கிறது. இதை எம்பெருமான் ஒரு புண்ணியமாகக் கணக்கிடுகிறான். இது யாதிருச்சிக ஸுகிருதம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

(4) ஒருவன் பக்தியையேயோ, பிரபத்தியையேயோ செய்தபோதி லும் அதை எம்பெருமானே செய்விக்கிறான். யாதிருச்சிகமான புண்ணியம் பலன் கொடுக்கும்போது, அவனைக் கடாக்கித்து, படிப்படியாக ஒரு ஆசாரியனிடம் கொண்டுவந்து விட்டு, அவனி டம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் முதலியவைகளைத் தெரிந்து கொண்டு பக்தி

பிரபத்திகளைச் செய்யும்படி செய்கிறான். அந்தக் காரணத்தினாலேயும், பலன் கொடுக்கிறவன் எம்பெருமானே யாகையாலேயும் அவனே முக்கியமான உபாயம்.

(5) பக்தி பிரபத்திகள் செய்வதற்கு முன்பே எம்பெருமான் இருப்பதாலே அவன் ஸித்தமான உபாயம். பக்தியும் பிரபத்தியும் செய்யப்படுவதால் ஸாத்யங்களான உபாயங்கள்.

அவ்— ஸாத்யங்களான உபாயங்களில் சிலவற்றுக்கு ஒரே ஆகாரமிருக்கிறது என்றும், பிரபத்திக்கு இரண்டு ஆகாரங்களிருக்கின்றன என்றும், அதையே புத்திமான் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் கடைசி சலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

கரீ- ஜ்ஞாநஜ-வாஸந- உ-ஸரணவ-ஜ்யை-தி-வாவ-
ஸி-தாநு-ஸ-நாம-பா-நவவ-ப-ஸாய-நவியள-ஸ-ஆரகா-
ஆரகாநு | வனக-ஆ-க்யூ-கியொ-ம-ஸ-ஹ-த-வ்ய-ஹ-வா-
ந-ஹ-வா-நி-நி-நு-ஸ-ஜீ-க்-ஷ்-ஷ-ஸ-ரண-ஸ-ர-யி-
மி-ரா-ஜி-நெ-ந-ஜி-நெ-வ-ய-ஃ || உ-ந ||

(ப-ரை) கரீ- கர்மயோகம், ஜ்ஞாந- ஜ்ஞானயோகம், உ-வாஸந-உ - பக்தி என்றும், ஸ-ரணவ-ஜ்யை-ஜ-தி-உ - பிரபத்தி என்றும், ஸ-வவ-ப-ஸாய-நவியள - மீமாஞ்சத்துக்கு உபாயமாக விதிப்பதில், ஸ-வஸி-தாநு - விஷயங்களாய் இருப்பவைகளும், ஸ-ஆரகா - ஒன்றை நடுவில் வைத்துக்கொண்டும், ஸ-ஆரகாநு - ஒன்றை நடுவில் வைத்துக் கொள்ளாமலிருப்பவைகளும், வனக-ஆ-க்யூ-கியொ-ம - ஒரு ஆகாரமுள்ளதாயும், இரண்டு ஆகாரமுள்ளதாயுமிருப்பதால், ஸ-ஹ-த - உண்டுபண்ணப்பட்ட, வ்ய-ஹ-வா - வேறுபாட்டை உடையதென்கிற, ஸ-ந-ஹ-வாநு - பெருமையை உடையவைகளுமான, ஜி-நி-நு-ஸ-நாம-பா-நு - இந்த நல்ல உபாயங்களை, வ-ய-ஃ - ஸாராஸாரத்தை அறியக்கூடியவர்கள், ஸ-ஜீ-க்-ஷ்-ஷ - நன்றாகப் பார்த்து, ஸ-ரண-ஸ-ர-யி - சரணான அர்ஜுநனுக்கு ஸாரத்யம் பண்ணின எம்பெருமானுடைய, மி-ரா-ஜி-நெ - உபதேசவார்த்தைகளில் கடைசியான சரமஸ்லோகத்தில், (அதில் சொல்லியிருக்கிற பிரபத்தியில்) ரஜி-நெ - பிரீதியுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

(கருத்து) கர்மயோகம் முதலானவைகளும், பிரபத்தியும், மோக்ஷத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு உபாயங்கள். அவைகளில் கர்மயோகமும், ஜ்ஞானயோகமும் பக்தியின் வழியாகப் பலனைக் கொடுக்கும். பிரபத்தியானது பக்திவழியாகவும், பக்தி இல்லாமலும் பலனைக் கொடுக்கும். ஆகையாலே கர்மயோகத்திற்கும் ஜ்ஞானயோகத்திற்கும் ஒரே ஆகாரமுண்டு. பக்திக்கும் அப்படியே. அது பலனை நேராகக் கொடுத்தபோதிலும், அது வேறொன்றுக்கு ஸாதநமாக இருப்பதில்லை. பிரபத்திக்கோ கீழ்ச் சொன்ன இரண்டு ஆகாரங்களுமுண்டு. இதினுடைய இந்தப் பெருமையைக் கண்டு தெரிந்தவர்கள் பிரபத்தியையே கொண்டாடுகிறார்கள்.

குறிப்பு:— (1) “உவாஸநம் உ” என்கிற சகாரத்தினால் கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், பக்தியோகம் ஒரு கூறு என்றும், ‘ஸாரணவ்யூஜ்யா ஊகி உ’ என்பதால், அது வேறு கூறு என்றும், காட்டப்படுகிறது.

(2) “ஸநாமபூநு” என்பதால், பக்தியும், பிரபத்தியும் ஸ்வரூபவிருத்தங்களென்று சிலர் சொல்லுவது தூர்வாதங்கள் என்று காட்டப்படுகிறது.

(3) பிரபத்தி என்று சொல்லாமல், “மிராஜினே” என்று சரமசுலோகத்தைச் சொல்லுவதால், பிரபத்திக்கு இரண்டு ஆகாரங்களிருக்கின்றன என்பதற்கு, சரமசுலோகமே பிரமாணம் என்று காட்டப்படுகிறது. அதின் பாஷியத்தில் இரண்டாவது யோஜனையில் அது பக்திக்கு அங்கமாயிருப்பது சொல்லப்படுகிறது. அது நேராகவே உபாயமென்பது பிரஸித்தமானது. கத்யத்திலும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

(4) கர்மயோகத்தையும் ஜ்ஞானயோகத்தையும் பண்ணுகிறவர்களுக்கு மேலே பக்தியோகம் வேண்டும். பக்தியோகம் பண்ணுகிறவனுக்கு அது உண்டாவதற்கு கர்மயோகமும், ஜ்ஞானயோகமும் வேண்டும். பிரபத்திக்கு நேராகவும் பலன் கிடைக்கும். தனக்கு உதவியாக வேறொன்றையும் வேண்டுகிறதில்லை. இது மற்றவைகளுக்கு இல்லாமல் பிரபத்திக்கு மாத்திரமுள்ள பெருமை. ஆகையால்தான் தெரிந்தவர்கள் பிரபத்தியைக் கொண்டாடுகிறார்கள். பக்திஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமென்று எண்ணி அன்று.

10-வது பிரபத்தியோக்யாதிகாரம்.

அவ:— அதிகாரத்தின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லி, பிரபத்தியில் எல்லாருக்கும் அதிகாரம் இருக்கிறதென்று முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்—

சுயிடுக்ஷந ஸுயிடுதா திருகதநுஸுவிணிதா
யிகிரியா ஸாஹாஷாஹுஷஹுயொமநியதாவஸூ வ்யவ
ஸூவிதா | ப்ரளகீ ஸவஸூரணுதா ஹமவதஃ ஷ்ய
த்யூாவி ஸத்யூாவிதா ஸத்யூாஹிஷிவ நெமநெஷ்யிக்ய
திஸவஸூஷு ஸத்யெ || || ௨௪ ||

(ப-ரை) சுயிடுக்ஷந - ஒரு பலனில் ஆசையுள்ளவராய் இருப்பதுடன், ஸுவிணிதா - ஒன்றாகச் சேர்ந்திருக்கிற, திருகதநுஸு - மூன்றுவிதமான ஸ்வரூபத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற, ஸுயிடுதா - ஸாமர்த்தியம், சுயிகிரியா - அந்தந்தப் பலனுக்கு வேண்டிய உபாயத்தைச் செய்ய அதிகாரம். ஸாஹ - அதுவும், ஷாஹு - ஏழு அங்கங்களோடு கூடிய பக்திக்கும், ஷுஷுயொம - ஐந்து அங்கங்களோடு கூடின பிரபத்திக்கும், நியதாவஸூ - அதற்கே உள்ள அவஸ்தையை உடையதாய், வ்யவஸூவிதா - இதற்கு இது அதிகாரம், இதற்கு இது அதிகாரமென்று பிரித்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஹமவதஃ - எம்பெருமானுடைய, ஸவஸூரணுதா - எல்லாராலும் பிரபத்தி செய்யத்தகுந்தவராயிருப்பதானது, ப்ரளகீ - வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஷ்யத்யூாவி - ஸ்மிருதிகளாலேயும், ஸத்யூாவிதா - உறுதி செய்யப்படுகிறது. ஸத்யூாஹிஷு - உண்மையைப்பேசு என்பதுமுதலான, நெமநெஷ்யுஹவ - வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட தர்மங்களில்போல, ஸவஸூஷு - எல்லாருக்கும் தகுதியான, ஸத்யெ - நல்ல மார்க்கத்தில், அதாவது— பிரபத்தியில், சுயிக்யூகிஃ - அதிகாரம் உண்டு.

(கருத்து) ஒரு பலனுக்கு உபாயமாக ஒரு வேலையைச் செய்வதற்கு அதிகாரம்- பலனில் ஆசையும், அந்த உபாயத்தைச் செய்வதில் மூன்று பிரகாரங்களை உடைய ஸாமர்த்தியமும். மூன்று

பிரகாரங்களாவன— அந்த உபாயத்தை இன்னபடி செய்கிறது என்று உள்ளபடி அறிவதும், அதைச் செய்யத்திறமையும், அதைச் செய்வதற்கு சாஸ்திரம் இடம் கொடுப்பதும். இவ்விதமான அதிகாரம் பக்திக்கு வேறு, பிரபத்திக்கு வேறு. பக்தி செய்ய பிராம்மணன் முதலான மூன்று வர்ணத்தாருக்குத் தான் சாஸ்திரம் இடங்கொடுக்கிறது. மற்றவர்களுக்கு அதில் இடமில்லை. பிரபத்தியை எல்லாரும் செய்வதற்கு சாஸ்திரம் அநுமதி கொடுக்கிறது. வேதமானது, எம்பெருமான் எல்லாருக்கும் உபாயம்; பிரபத்தியால் அடையத் தகுந்தவன் என்று சொல்லுகிறது. அப்படியே எல்லா உலகங்களுக்கும் எம்பெருமான் சரணயன் என்று ராமாயணம் முதலான ஸ்மிருதிகளாலும் உறுதி செய்யப்படுகிறது. பிரபத்தியானது நியாஸவித்யை என்று வேதம் அதை விதித்தபோதிலும் சொன்ன பிரமாணங்களால் அது எல்லாருக்கும் பொதுவென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியது. உதாரணம்- உண்மையைப் பேசு, தாநம் செய் என்று வேதம் விதித்த போதிலும், அந்த தர்மத்தை எல்லாரும் அநுஷ்டிக்க வேண்டியது. அதுபோல இங்கும்.

குறிப்பு— (1) பிராம்மஸூத்திரத்தில் பக்தியானது பிராம்மணன் முதலான மூன்று வர்ணத்தார் தவிர, வேறு ஒருவராலும் செய்யத் தகுந்தது அன்று என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விதமான தீர்மானம் பிரபத்திவிஷயத்திலில்லை.

(2) ஸாமர்த்தியத்தின் மூன்று பிரகாரங்களும் சேர்ந்தே இருக்கவேண்டியது. அவைகளில் ஏதாவதொன்று இல்லாமல் போனால் பக்தி செய்ய அதிகாரமில்லை.

(3) “ஸூத்யெ” என்று பொதுவாய்ச் சொன்னதால், எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுவதும், ஆர்ச்சிப்பதும், நமஸ்காரம் பண்ணுவதும் எல்லாருக்கும் தகுந்தவைகள் என்று காட்டப்படுகிறது.

அவ:— முதல் சுலோகத்தில் பிரபத்திக்கு அதிகாரம் வேறு என்று பொதுவாய்ச் சொன்னதைக் கடைசி சுலோகத்தில் விரிவாய் அருளிச்செய்கிறார்:—

ஹஸ்யாஜ்ள ஸஹ்யூஹாவம் ப்ரூதீதிரஹிததா ஸாஸூ
 தம் வயபூஹாவம் காமகௌவாக்ஷைக்வணீதி நியதவஸா
 ஜாவதஜிஸதஹிஃ | வணகஜித்ரூஜியொமவ்யுகிஹிஹ
 ஹிஜாயிக்ரீயாஸஹ்ரயதெ ஸகஃ ஸ்ரீஸஹ் ஸூதநூபூவ
 ஜநவியிநா ஹஸ்யயெ நிவிஹூஜாஃ || ௨௫ ||

(ப-ரை) ஹஸ்யாஜ்ள - பக்தியிலும், அதற்கு உதவியான
 கர்மயோகத்திலும், ஜ்ஞானயோகத்திலும், ஸஹ்யூஹாவம் -
 சக்தி இல்லாமை, ப்ரூதீதிரஹிததா - அவைகளைச் செய்யும்வழி
 அறியாமை, ஸாஸூதம் வயபூஹாவம் - அவைகளைச் செய்யத்
 தகாதவன் என்று சாஸ்திரத்தினால் விலக்கப்படுவது, காமகௌ
 வாக்ஷைக்வஹி - அவைகளைச் செய்வதில் ஏற்படும் காலதாமதத்
 தைப் பொறுக்காமை, ஹி - இப்படி, நியதிவஸாக்ஷ - அதி
 ருஷ்டவசத்தினால், ஸூவதஜிஃ - வருகிற, வதஹிஃ - நான்கி
 னாலும், வணகஜித்ரூஜியொம - அவைகளில் ஒன்றிருப்பதா
 லும், இரண்டிருப்பதாலும், மூன்றிருப்பதாலும், நாலுமிருப்ப
 தாலும், வ்யுகிஹிஹ - அநேகவிதமாய் நன்றாய் பிரிந்திருக்கிற,
 ஹிஜாயிக்ரீயாஃ - தங்களுக்கே உள்ள; அதிகாரங்களை உடையவர்க
 ளான, ஸகஃ - பெரியோர்கள், ஸ்ரீஸஹ் - லக்ஷமீபதியை, ஸூத
 நூபூவஜநவியிநா - பக்தியை எதிர்பார்க்காத பிரபத்தி செய்
 வதால், ஹஸ்யயெ - மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்காக, நிவிஹூ
 ஜாஃ - ஸந்தேதஹமில்லாமல், ஸஹ்ரயதெ - அடைகிறார்கள்.

(கருத்து) பக்தியைச் செய்யத்தகாமையே பிரபத்திக்கு அதி
 காரம். அந்தத் தகாமையானது அதைச் செய்யச் சக்தி இல்லா
 மையாலும், அதைச் செய்யும் வழியை அறியாமையாலும்,
 அதைச் செய்யத்தகுந்தவன் என்று சாஸ்திரம் ஒப்புக்கொள்ளா
 மையாலும், பலன் சீக்கிரம் கிடைக்கவேண்டுமென்கிற ஆசையா
 லும் வரும். இவைகளில் ஒன்றிருந்தாலும், இரண்டிருந்தாலும்,
 மூன்றிருந்தாலும், நாலுமிருந்தாலும், பிரபத்தியைச் செய்ய
 அதிகாரமுண்டு. இப்படித் தங்களுடைய அதிகாரத்தைத் தெரிந்த
 பெரியோர்கள் பிரபத்தியையே செய்து எம்பெருமானை அடை
 கிறார்கள்.

ருக்கிற, ஹவதி - எம்பெருமானிடத்தில், ஹந்யாஸவபுஷ்டி - பரத்தைக் கொடுப்பதையே ஸ்வரூபமாக உடைய, ப்ருவதெ - பிரபத்தியினுடைய, வாரிகாவிஸெஷ்டி - அங்கங்கள், சுயம் - இவைகள் என்றும், உயாநு - இத்தனை என்றும், உசுயம் - இன்னபடி இருக்கின்றன என்றும், வசுசு - ஒரு தடவை, (பிரபத்தி பண்ணுகிற காலத்தில் மாத்திரம்) இருக்க வேண்டும் என்றும், சுவசுயம் ஹவநவாநு - பிரபத்தியில் கட்டாயம் இருக்கவேண்டுமென்றும், ப்ருதிஸுஸெஷ்டி - வேதம் முதலானவைகளாலே, சுஷ்டிஷ்டி - விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

குறிப்பு: -(1) அநாதிகாலமாய் குற்றம் பண்ணினவன் எம்பெருமானிடம் போகமுடியுமோ? கிட்டப்போனாலும், இவன் பரத்தை எம்பெருமான் ஒப்புக்கொள்ளுவதே? ஆகையால் பிரபத்திக்கே இடமில்லையே; ஆகையால், அதன் அங்கங்களைப் பற்றி விசாரம் பண்ணுவானேன் என்கிற கேள்விக்குப் பதிலாக பிரபந்நனுடைய பரத்தை ஒப்புக்கொள்ள எம்பெருமான் ஸித்தமாயிருக்கிறான் என்று காட்டுவதற்காக 'ஹவயுஸெஷ்டி' என்கிற விசேஷணம். எம்பெருமான் ஜீவனை இரக்சிப்பதற்காக எப்போது இடம் அகப்படப்போகிறது என்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய யாதிருச்சிகஸுகிருதத்தை வியாஜமாகக்கொண்டு அவன் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி அவனை ரக்சிக்கிறான். ஆகையால் பிரபத்தியைச் செய்யலாம். அதின் அங்கங்களையும் பற்றி விசாரம்செய்யலாம்.

(2) எதற்காக எம்பெருமான் ஜீவனை ரக்சிக்க இப்படி இடம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதற்குக் காரணத்தை "உயாஷ்டிஷ்டிஷ்டி" என்பது சொல்லுகிறது. அவன் ஸ்வபாவமாய் கருணை உள்ளவன். அதற்குக் கடல்போல் எல்லை இல்லை; ஒருபோதும் குறைவதுமில்லை; வந்துகிறதுமில்லை.

(3) எம்பெருமான் ஒருவியாஜத்தினால் நேரே ஜீவனை ரக்சிப்பதில்லை. அவனை ஆசாரியனிடம் கொண்டுசேர்த்து ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவித்து, வைராக்கியத்தையும், மோகூத்தில் ஆசையை யும் உண்டுபண்ணி, கடைசியில் பிரபத்தியைச் செய்வித்து இரக்சிக்கிறான். இவை எல்லாவற்றையும் அந்தர்யாமியாக இருந்து செய்கிறான்.

(4) பிரபத்திக்கு அங்கங்கள் வேண்டியதில்லை என்று சில இடங்களில் சொல்லுவதற்கு, விதிக்கப்பட்ட அங்கங்களைக் காட்டிலும் வேறு அங்கங்கள் வேண்டியதில்லை என்று கருத்து. இதைக் காண்பிப்பதற்காக “ வரிகரவிஸேஷம் ” என்று சொல்லியிருக்கிறது.

அவ:— பிரபத்தியின் அங்கங்கள் இன்னவைகள் என்பதையும், அவைகளின் உபயோகங்களையும் விரிவாய்க் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

பூவ்யாதம் வணுஷாஜஸக்யஜிதி ஹமவவாஸநெந
ரெஷ யொமஸுசு ஆல்யாஜிவாயாஜிரதிரநிதரொ
வாயநெதகெந வெஷ்யா | வணகெந லூனாஜாயு
நிஜஹரவிஷயெநெநுந ததாஜ்யுதெஹ ததஜ்யூந
பூயஸ்கதா ச்விஹ ஸவரிகரெ : தாஜ்யீந்யாஜிவஸுஜி: ||

(ப-ரை) வணஷ யொமம் - இந்த பிரபத்தி என்கிற உபாயமானது, வணுஷாஜம் - ஐந்து அங்கங்களுள்ளதென்றும், ஆறு அங்கங்களுள்ளது என்றும், ஸக்யஜிதி - அது ஒரே தடவை செய்யப்படவேண்டியது என்றும், ஹமவவாஸநெநம் - பாஞ்சராதிரங்களால், பூவ்யாதம் - நன்றாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தசு - அவைகளில், ஆல்யாம் - (எம்பெருமானுக்கு அநுகூலனாயிருக்கிறேன் என்கிற ஸங்கல்பமும், பிரதிகூலனாயிருப்பதை விடுவதும்— ஆகிய) இரண்டால், சுவாயாசு விரதி: - எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையை மீறிநடப்பதிலிருந்து ஒழிவதும், வணகெந - ஒன்றாலே, சநிதரொவாயதா - மோக்ஷத்திற்கு வேறு உபாயமில்லாமலிருப்பதும், வணகெந - வேறொன்றாலே, லூனாஜாயு - தன் மனது உறுதியாயிருப்பதும், சநெநுந - வேறொன்றாலே, நிஜஹரவிஷயெ - தன்னுடைய பரத்தை உத்தேசித்து, ததாஜ்யுதெஹ - ஜீவன் ஜீவன் பல்னை நான் கொடுக்கவேண்டுமென்கிற எம்பெருமானுடைய இச்சையும், வெஷ்யா - காட்டப்படுகின்றன. ஸவரிகரெ ஹம - அங்கங்களோடு கூடிய இந்தப் பிரபத்தியில், தாஜ்யீ

ந்யாஜிவஹிஃ - இது எம்பெருமானாலே செய்யப்படுகிறது என்பது முதலான எண்ணமோ, ததஜாநப்யஹிஃ - தத்துவங்களை அறிவதால் வருவது.

(கருத்து) பிரபத்திக்கு அங்கங்கள்ஐந்து. மோக்ஷத்திற்காகச் செய்யும்போது ஸாத்துவிகத்தியாகத்தையும் சேர்த்து அங்கங்கள் ஆறு ஆகின்றன. இவைகள் பிரபத்தியைச் செய்யும்போது மாத்திரம் இருக்கவேண்டியது. அவைகளாவன:— (1) எம்பெருமானுக்கு அநுகூலனாபிநுப்பேன் என்று எண்ணுவது; (2) பிரதிகூலனாயிருப்பதை விடுவது; (3) வேறு உபாயமில்லாமல் தான் வருத்தப்படுவதைத் தெரிவிப்பது; (4) தன்னை எம்பெருமான் கட்டாயம் இரக்ஷிப்பன் என்று திருடமான நம்பிக்கை; (5) இரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று எம்பெருமானைக் கேட்பது. இவைகளின் பிரயோஜனங்கள்— முதலிரண்டு அங்கங்களால் எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையை மீறாமலிருப்பது. மூன்றாவதால் தன்னுடைய வருத்தப்படுகிற இருப்பைப் பார்த்து எம்பெருமானுக்கு இரக்கம் மேலிடுவது. பிறகு வேறு உபாயத்தைச் செய்யாமை. நான்காவதால் எம்பெருமானிடம் கூசாமல் தன் பரத்தை ஒப்புவிப்பதும், பிறகு அதைப் பற்றி விசாரப்படாமலிருப்பதும். ஐந்தாவதால்- எம்பெருமானுக்கு இவனை இரக்ஷிக்கும்படியாக எண்ணம் உண்டாவது. செய்யும் பிரபத்தியானது எம்பெருமானாலேயே செய்யப்படுகிறதென்றும், அதில் பலன் அவனுடையதென்றும், அதுவும் அவனுடைய வேலை என்றும், அதுவும் உபாயமன்று, எம்பெருமானே பிரதானமான உபாயம் என்றும் முழுக்ஷஹ் எண்ணவேண்டியது. இந்த எண்ணத்துக்கு ஸாத்துவிகத்தியாகம் என்று பெயர். இது ஒருவன் தன் ஸ்வரூபத்தை அறிவதால் ஏற்படும்.

குறிப்பு:— (1) ஸாத்துவிகத்தியாகமானது சாஸ்திரத்தினால் சொல்லப்பட்ட எந்த கர்மத்துக்கும் வேண்டியது. ஆகையால் அது மோக்ஷத்திற்காகச் செய்யும் பிரபத்தியில் வரும். மற்ற பிரபத்திகளில் வராது. இதைக் காட்டுவதற்காக “து” என்கிற சொல் சுலோகத்தில் சேர்த்திருக்கிறது.

(2) அங்கியான பிரபத்தியைச் செய்யும்போது அது எப்படி வேண்டியதோ அப்படியே அங்கங்களைச் செய்யும்போதும் அது வேண்டியது.

12-வது ஸாங்கப்பிரபதநாதிகாரம்.

அவ:— பிரபத்தி இன்னதென்று முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

சுலீஷ்ட ஞுஸாயெ ஸுத ஊதரதொ வா சுஹந தசு
ஹரந்யாஸம் யாஹாநி தஜிவிவடினி பூவடிநம |
ஊதம் பஸூடிஸூடி தநநிரவெக்ஷண ஹவதா
ஸஜியெய்யாஸாவசு ஸுவி திவிஸெஷம் தடிவிடிஃ ||

(ப-ரை) சுலீஷ்ட - இஷ்டமான பலனானது, ஸுதம் ஊதரதம் வா - தன்னாலும் வேறு உபாயத்தாலும், ஞுஸாயெ - ஸம்பாதிக்க முடியாதிருக்கையில், சுஹந - ஒருவனிடத்தில், யாஹாநி தம் - கேட்டுக்கொள்ளுவதோடு கூடின, தசு ஹரந்யாஸம் - அதின் பரத்தைக் கொடுப்பதை, பூவடிநம் - பிரபத்தி என்று, சுவிவடினி - சொல்லுகிறார்கள். ஊதம் பஸூடி - இந்தக்ஷணத்திற்குமேலே, ஹவதா - தேவரீராலே, சுஸூடி தநநிரவெக்ஷண - என்னுடைய பிரயத்திரத்தை எதிர்பார்க்காதவராய், சுஸுள சுயுடிஃ தம் - நான் வேண்டும் இந்தப் பிரயோஜனமானது, ஸஜியெய்யுஃ - வேலைசெய்து முடித்துவைக்கத் தகுந்தது, ஊதி - என்கிற, ஜிதிவிஸெஷம் - புத்திவிசேஷமென்று, தசு - அதை, (பரத்தைக் கொடுப்பதை) சுவிடிஃ - அறிகிறார்கள்.

(கருத்து) ஒரு பலனை ஆசைப்பட்டு அது தன்னாலும் அடைய முடியாதது, வேறொரு உபாயத்தைக் கொண்டும் அடையமுடியாதது என்று தெரிந்து, ஸமர்த்தனாயும், இரக்கம் உள்ளவனாயுமிருக்கிற ஒருவனிடத்தில் அந்தபலனை ஸாதிக்கவேண்டிய வேலையை நீயே செய்து இதை முடித்துவைக்க வேண்டும் என்று சொல்லி பரத்தை ஒப்புவிப்பதே தான்—பிரபத்தி. ஒப்புவிப்பதாவது— இது என்னால் முடியாது, தேவரீர் என்னை எதிர்பார்க்கக்கூடாது. தேவரீரே இதை முடித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று எண்ணுவது.

குறிப்பு:— (1) 'ஜிதிவிஸெஷம் தம்' என்பதற்கு எண்ணமே என்று பொருள். ஆகையால் கேட்டுக்கொள்ளுவது மாத்திரமே பிரபத்தி அன்று. அதோடு கூடின பரத்தைக் கொடுப்பதே பிரபத்தி.

(2) 'வா' என்பதற்கு உ என்று பொருள்.

(3) ஆசாரியர்கள் சிஷ்யர்களுக்கு இதை அபிநிவேசத் துடன் உபதேசம் செய்கிறார்கள் என்று "சுலிவஜினி" என்பதில் "சுலி" என்பதின் கருத்து.

அவ:-- பிரபத்தி விஷயத்தில் சிலர் சொல்லுவது அதிவாதமென்று காட்டிக்கொண்டு, பரத்தை எம்பெருமானிடம் ஒப்புவிப்பதாலேயே முழுக் கூட நிர்ப்பரனாவான் என்று கடைசி சுலோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்:—

யமயஸ்யநநஸாரயிக்ரஹித்வதி த்ருய்யைஸநாஸித்
 தெ ததநாநா_{க்} த்ருதயெ யயாஹுவிவியவ்யாவாரஸனா
 நிநி | ஹெத_{க்}ஹம் த்ருஷ_{க்} கத_{க்}ஹாவ உஹயொஸா
 யீநதெகத்ரு தக் ஹாஸிவீக்ருதயஜ்ஜொராயஜிஹஸ
 ஸத்ரு ஹயம் நில_{க்}ஹாஃ || || ௨௯ ||

(ப-ரை) யமய - குதிரைகள், ஸ்யந - ரதம், ஸாரயி - வண்டி ஒட்டுகிறவன், க்ரஹி - இந்தக்கிரமத்தை உடையதாக, த்ருய்யைஸநாஸித் - வேதாந்தங்களால் காட்டப்படுகிற, யயாஹு - அவரவர்களுக்குத் தகுந்தபடி, விவிய - வெவ்வேறான, வ்யாவாரஸனாநிநி - வியாபாரங்களின் வரிசைகளை உடைய, ததநாநா_{க்} த்ருதயெ - தத்துவங்களுடைய மூன்றில், ஹெத_{க்}ஹம் - ஒரு வேலைக்குக் காரணமாயிருப்பது, த்ருஷ_{க்} - மூன்று பேர்களிடத்திலும், கத_{க்}ஹாவஃ - பிரபத்திநம் செய்வது, உஹயொஃ - இருவர்களிடத்திலும், ஹாயீநதா - ஒருவனுக்கும் உட்படாதது, வனகத்ரு - ஒருவனிடத்திலுமிருக்கின்றன. தக் - ஆகையினால், சுஹஸஃ - சோம்பேறியான, சுயம் - இவன், ஹாஸிவீக்ருத - எம்பெருமானாலே ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட, யஜ்ஜொராயஜிஹஸ - எந்த பலத்தின் விஷயத்தில் பரத்தை உடையவனோ, த்ரு - அதில், ஹயம் - தான், நில_{க்}ஹாஃ - பரமில்லாதவனாக ஆகிறான்.

(கருத்து) எம்பெருமானும், பிரபத்தி செய்கிற தானும், தன் உடம்பும், வண்டிக்காரனைப் போலவும், வண்டியில் பூட்டின குதிரைகள் போலவும், வண்டிபோலவும் இருக்கிறார்கள் என்று வேதாந்தங்கள் சொல்லுகின்றன. அவைகளில் ஒவ்வொன்றின் வேலை வெவ்வேறாக இருக்கிறது. பிரபத்தியாகிற வேலையைச் செய்யும்போது, மூன்றுக்கும் வேலை உண்டு. அறிவில்லாத உடம்பு நமஸ்காரம் செய்யவேண்டியது; வாய் மந்திரத்தைச் சொல்லவேண்டியது; மனது நினைக்கவேண்டியது. பிரபத்திரம் செய்வது பிரபத்தி பண்ணுகிறவன் வேலை. அவனை அதைச் செய்யும்படி தூண்டுவதும், கூடவே ஸஹகாரியாக இருந்து அந்த வேலையை முடிப்பதும் எம்பெருமானுடைய வேலை. ஒருவனுக்கும் உட்படாத எம்பெருமான் தன் பிரயோஜனமாகப் பிரபத்தியைச் செய்வித்தானாகையால் முழுக்ஷுவுக்கு அந்த விஷயத்தில் செய்யவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. நம்மை விட்டுப் பாரம் நீங்கினதே என்று அவன் ஸுகமாயிருக்கலாம்.

குறிப்பு:- (1) பிரபத்தி விஷயத்தில் சிலர் சொல்லுவது அதிவாதமென்று காட்டப்படுகிறது. ஜீவன் ஜ்ஞாதா (அறிகிறவனை) அல்லாமல், கர்த்தாவன்று, ஆகையால் அவன் பிரபத்தியைச் செய்யமுடியாது — என்று ஒருவாதம். வண்டியைப் போலல்லாமல் குதிரைகளைப்போல பிரபத்திரம் பண்ண ஜீவனுக்கு சக்தியிருப்பதால், அவன் பிரபத்தியைச் செய்யலாம். இது “கத்யூஹாவ உஹயொஃ” என்பதால் காட்டப்படுகிறது.

(2) ஜீவன் எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டவனாகையாலே, அவனால் பிரபத்தி செய்யமுடியாது — என்பது இரண்டாவது வாதம். குதிரைகள் வண்டிக்காரனுக்கு உட்பட்டிருந்த போதிலும், வண்டியை இழுத்துக்கொண்டு போகச் சக்தியிருக்கிறது. ஆகையால் குதிரையைப்போல் இவனும் பிரபத்தியாகிற வேலையைச் செய்யலாம். இதுவும் அந்தப்பதங்களாலே காட்டப்படுகிறது.

(3) எம்பெருமான் சேஷியாகையாலே அவனை நம்மை ரக்ஷிப்பன்; நாம் ஒன்றும் செய்ய வேண்டியதில்லை என்பது மூன்றாவது வாதம் — வண்டிக்காரன் ஸ்வதந்திரமாக இருந்தபோதிலும், குதிரைகளை வேலை செய்யும்படி பண்ணியே போகவேண்டிய விடத்திற்குப் போகிறான். அப்படியே எம்பெருமானும், ஜீவனைப் பிரபத்தி செய்யும்படி செய்து அவனை ரக்ஷிக்கிறான்.

வண்டிக்காரன் குதிரைகளில்லாமல் போகவேண்டிய இடத்திற்கு நடந்தே போகலாம். அப்படியே எம்பெருமானும் பிரபத்தியைச் செய்விக்காமலே, ஜீவனை ரக்ஷிக்கலாம். அப்படிச் செய்வதால் பக்ஷபாதம் என்கிற குற்றம் எம்பெருமானுக்கு வரும். அதில்லாமல் இருப்பதற்காக ஒரு வியாஜத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டே ஜீவனை ரக்ஷிக்கிறதென்று ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான். அவன் ஸ்வதந்திரஞானதால் அந்த ஏற்பாடு செய்ய முடியும்.

(4) குதிரைகள் வண்டியை இழுத்துக்கொண்டு போவது வண்டிக்காரன் பிரயோஜனத்திற்காகவே. அப்படி எம்பெருமான் தன் பிரயோஜனத்திற்காகவே பிரபத்தியைச் செய்விக்கிறான். குதிரைகள் வண்டிக்காரன் ஸொத்தாயிருப்பதுபோல், ஜீவன் எம்பெருமானுடைய ஸொத்து. அவனுக்கு வேலை செய்து அவனை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டியது.

13-வது கிருதகிருத்யாதிகாரம்.

அவ:— இப்படி ஆறு அதிகாரங்களாலே உபாயங்களைச் சொல்லி, கொஞ்சகாலம் இங்கேயே இருக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிற பிரபந்தன் எப்படி இருக்கவேண்டியது என்று மேல் ஏழு அதிகாரங்களால் சொல்லப்படுகிறது. அவைகளில் முதலாவதான இந்த அதிகாரத்தில் செய்யவேண்டிய வேலை ஒன்றுமில்லாமையால், அவன் ஸந்தோஷமாயிருக்க வேண்டியது என்று முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

ஸரியெ- ஸவ-ஜெ ஸஹஜஸு-ஹ்யஜி ஷீக்ரதஹரொ

யடிய- சுத-வ்ய- ந வ- நரிஹ யக் கிஹிடிவி நஃ |

நியஹஸஸவிஹிர-வயிஜஹா நந ஜயயள

க்ரதாயீ-கூ-ஜி-ஃ ஸு- க்ரவணஜிவி கெஹ்ய-யநிநஃ ||

(ப-ரை) ஸரியெ- (எல்லாம் செய்யச்) சக்தியுள்ளவரையும், ஸவ-ஜெ - எல்லாம் தெரிந்தவரையும், ஸஹஜஸு-ஹ்யஜி- ஸ்வபாவத்தாலே கருணை உள்ளவரையுமிருக்கிற எம்பெருமான், ஷீக்ரதஹரொ - ஒப்புக்கொண்ட பரத்தை உடையவரையிருக்கையில், யடிய- - எந்த பலனுக்காக, வ-நஃ - மறுபடியும்,

கூதபூயம் - செய்யவேண்டியது, யசு கிஷிடிவி - (அப்படிப் பட்ட) ஒன்றும், ஊஹ - இங்கே, நஃ - நமக்கு, ந - இல்லை, நிராவயி - தானாக வரவேண்டிய, ஶஹாநநாஜயள - அளவில்லாத ஆநந்தத்திற்கு ஸமுத்திரமான, தவூரிநு - அந்த பரிபூர்ணபிரும்மாநந்தத்தின் அநுபவத்தில், ஶூம் - தம்மை, நியஹூஃ - அடக்கிக்கொண்டு, (அதையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்படி செய்துகொண்டு) க்யூவணடிவி - (பலன் உடனே கிடைக்காமையால்) துக்கப்படுகிற நம்மை, கெஃக்யூயநிநஃ - கைங்கரியமாகிய தந்தை உடையவர்களாய்க்கொண்டு, க்யூதாயீக்யூஃ - கிருதார்த்தர்களாகச் செய்துகொள்ளுகிறோம்.

(கருத்து) நம்முடைய பரத்தை எம்பெருமான் ஒப்புக் கொண்டுவிட்டான். நமக்கு ஆகவேண்டிய வேலையை அவன்செய்து முடிக்கச் சக்தியுள்ளவன்; அதைச் செய்யும் வழியும் அவனுக்குத் தெரியும். அவன் நம்முடைய வருத்தத்தைப் பார்த்து, மிகுந்த கருணையினால் கட்டாயம் இரக்சிப்பன். ஆகையால் இந்த விஷயத்தில் செய்யவேண்டிய வேலை நமக்கு ஒன்றுமில்லை. இந்த விஷயத்தை நாம் தெரிந்து, வரப்போகிற அளவில்லாத ஆநந்தத்தை எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டு, எம்பெருமானுக்கு வேண்டிய கைங்கரியங்களை நம்மால் கூடியவரையில் செய்து நம்மை கிருதார்த்தர்களாகச் செய்கிறோம். நாம் முன் இருந்த இருப்பையும் நாம் இப்போதிருக்கிற இருப்பையும் நினைத்துக்கொண்டு ஸந்தோஷமாயிருக்கிறோம்.

குறிப்பு:— (1) வரப்போகிற ஆநந்தமானது, நம்முடைய கர்மங்கள் கழிந்தால் தானே வரும். ஒரு ரத்தினத்திலிருக்கிற அழுக்கை அலம்பினால், அதின் ஒளியானது தானே தோன்றும், அதுபோல்.

(2) கர்மத்தினால் வருகிற ஸுகமானது அल्पமாயும் அந்த அल्पமான ஸுகத்திலும், சிலது கொஞ்சமாயும் சிலது அதிகமாயுமிருக்கும். மேல் வரப்போகிற ஆநந்தம் அது போலில்லாமல் அளவில்லாததாயும் ஒரே விதமாயும் இருக்கும். இது “ ஶஹாநநா ” என்பதால் காட்டப்படுகிறது.

(3) “க்யுபணம்” என்கிற சொல்லுக்கு துக்கப்படுகிற வன் என்கிற பொருளிருந்தபோதிலும், இங்கே இனி துக்கமில்லாமையால் துக்கத்திற்குக் காரணமான பலன் இப்போது கிடைக்காமலிருப்பது சொல்லப்படுகிறது.

(4) ‘ஊஹ யக்ஷிணிசு’ என்கிற சொற்களாலே, இங்கேயோ, பரலோகத்திலோ வேறொன்றும் நாம் செய்யவேண்டியது இல்லை என்றும், பிரபத்திக்கு மேலே ஒரு குற்றம் செய்து அதுபோல தற்காகப் பிரபத்தி பண்ணினபோதிலும், மோக்ஷத்திற்காக ஒன்றும் செய்யவேண்டியதில்லை என்றும் காட்டப்படுகிறது.

அவ:— முதல் சுலோகத்தில் ஒன்றும் செய்யவேண்டியது இல்லை என்று சொன்னதை விரிவாய்ச் சொல்லி கைங்கரியம் செய்யவேண்டியது என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:—

ஹவதி ஹராள் வாராம் மஹாம் ஹரந்யஸநம் க்யுதம்
வரிஜிதஸுவபூரொவ்யூ க்யுத்யம் பூஹீணிக்யுத்யவக்ஷ |
ஹவதி ஹவஸுவபூதீஃ வஹுவம் க்யுதெநிப்யதக்யூரி
வரிஜிஹ விஹாராஜ்ஜாஸெதஸுவபூரெநநுவாயுதெ ||

(ப-ரை) ஹராள் - நம்முடைய விரோதிகளைப் போக்க ஸமர்த்தனான, ஹவதி - ஆறு குணங்களை உடைய எம்பெருமானிடத்தில், வாராம் மஹாம் - ஸம்ஸாரத்தின் அக்கரையை அடைவதற்காக, ஹரந்யஸநம் - பரத்தைக் கொடுப்பது, க்யுதம் - செய்யப்பட்டது. வரிஜிதஸுவபூரொவ்யூ - அளவுள்ளஸுகத்தை அடைவதற்காக, க்யுத்யம் - செய்யவேண்டியது, க்ஷுத்யவக்ஷ - செய்யத் தகாதவைகள்போல், பூஹீணம் - விடப்பட்டது. வஸுவபூதீஃ ஹ - உடம்பின் இருப்பானது, (ரக்ஷணம்) வஹுவம் க்யுதெஃ - முன்னால் செய்யப்பட்ட கர்மங்களால், நியதக்யூரி - ஏற்பட்டவரிசைப்படி, ஹவதி - நடக்கும். ஊஹ - இங்கிருக்கும்போது, விஹாம் - யஜமானாகிய எம்பெருமானுடைய, சூஜ்ஜாஸெதஸுவபூரெநநுவாயுதெ - அவன் நீ இதைச் செய், இதைச் செய்யாதே என்று அந்தந்த ஜாதிக்கும், அந்தந்த

ஆய்ரமத்திற்கும் எம்பெருமான் ஏற்படுத்தி இருக்கிற ஆஜ்ஞை யாகிற அணை, ஸுயெஃ - தம் ஸ்வரூபத்தை ஆசாரியர்களிடம் இருந்து அறிந்துகொண்ட பிரபந்நர்களாலே, வரஃ - ஸ்வயம் பிரயோஜனமாக, சுநுவாயுதெ - செய்கையால் இரக்ஷிக்கப்படுகிறது.

(கருத்து) பிரபந்நன் பிரபத்திக்கு மேலே ஒரு வேலையைச் செய்யவேண்டியதானால், மூன்று காரணங்கள் இருக்கலாம். (1) மோக்ஷபலனை அடைவதற்காக; அதுவிஷயத்தில் செய்யவேண்டிய பொறுப்பை எம்பெருமானிடத்தில் கொடுத்தாய் விட்டது. அவனோ நம்முடைய கர்மங்கள் எல்லாவற்றையும் போக்குவதற்குச் சக்தியுள்ளவன். அதற்கு வேண்டிய ஜ்ஞானமுள்ளவன். ஆகையால் அந்தக் காரணம் இல்லை. (2) விஷயஸுகத்தை அடைவதற்காக; அதற்காக முன்னாலே பாடு பட்டோம். இப்போது அதை விட்டுவிட்டோம். (3) இருக்கிறவரையில் உடம்பை இரக்ஷிப்பதற்காக; அது முன் செய்த கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி தானே நடக்கும். இந்தகாரணமில்லை. ஆகையால் ஒருவிதத்தாலும் நாம் ஒன்றும் செய்யவேண்டியது இல்லை. ஆனால் வெருமனே இருக்கலாமோ என்றால், அது கூடாது; ஏனென்றால், எம்பெருமான் இன்ன வேலையைச் செய் என்று உத்திரவு பண்ணியிருப்பதால், அவைகளை நாம் செய்யவேண்டியது. அந்த உத்திரவுப்படி நடக்க வேண்டியதற்காக நாம் அவைகளைச் செய்யவேண்டியது. நம்முடைய ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொண்ட நமக்கு இது தான் தகுந்தது. அவனுக்கு நாம் சேஷமாயிருப்பதாலே அவன் இஷ்டப்படி அவன் சொன்னதைச் செய்யவேண்டியது. நாம் அவனுக்கு உட்பட்டவர்களாயிருப்பதாலே அவைகளைச் செய்யாவிட்டால் அவனுடைய தண்டனை வரும். மேலும் நமது யஜமானனாகிய எம்பெருமானுக்கு ஒத்து நடப்பதாகிய புருஷார்த்தமும் கிடைக்காது.

குறிப்பு:— “ சுநுவாயுதெ ” என்கிற சொல்லில், சுநு என்பதால், பிரபத்திக்கு மேலே எம்பெருமான் கைங்கரியத்தை நாம் செய்யவேண்டியது என்று காட்டப்படுகிறது.

14-வது ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாநாதிகாரம்.

அவ:- பிரபந்நன் ஸ்வரூபம் முதலிய மூன்றையும் எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டியது என்றும், அப்படி இருப்பதற்கு அடையாளங்கள் இன்னவை என்றும் முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:-

ஸூரூவொவாயொஷுவிதயநிவிஷு ஸூரூதெஃ

ஸூநிஷூலிஜ்ஞாநம் ஸூலமபிவவமுஷுவநதாஸு |

பூயிஜீ யஸ்யாஜள பூலவதி விநீதஃ ஸூமயிதம்

மஹீராநு ஶூஷூரூநு மமநிஹத ஶூஷூநிவஹாநு ||

(ப-ரை) ஸூரூவ - தன் ஸ்வரூபம், உவாய - செய்த உபாயம், ஶூயெஷு - அடையப் போகிற புருஷார்த்தம் இவைகளில், ஶூவிதய - உள்ளபடி, நிவிஷு - வைக்கப்பட்ட, ஶூரூதெஃ - பிரபத்திக்கு மேல் தொடர்ந்து வருகிறதாய் ஒரு கெட்ட யுக்தியினாலும் கலங்காதபடி உறுதியான அறிவை உடையவனுக்கு, ஶூநிஷூலிஜ்ஞாநம் - ஸ்வநிஷ்டைக்கு அடையாளங்கள், உவநதாஸு - சீக்கிரம் வரப்போகிற, ஶூலவமுஷு - மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும், ஶூலமம் - போக்கியமாயிருக்கும், யஸ்ய - எந்த அடையாளங்களுடைய, பூயிஜீ - மஹிமையினாலே, விநீதஃ - ஆசாரியர்களால் சிஷ்டிக்கப்பட்ட, ஶூலள - இந்த பிரபந்நன், மஹீராநு - ஆழமாயும், ஶூஷூரூநு - நிரப்பக்கூடாததாயும், மமநிஹதஃ - ஆகாசம்போல் பெரியதாயுமிருக்கிற, ஶூஷூநிவஹாநு - ஓட்டைகளுடைய கூட்டங்களை, ஶூமயிதம் - மறைப்பதற்கு, பூலவதி - சக்தியுள்ளவனாக ஆகிறான்.

(கருத்து) பிரபந்நன் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும், தான் செய்த உபாயத்தையும், தான் அடையப்போகிற புருஷார்த்தத்தையும் உள்ளபடி அறிந்து, அவைகளை எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டியது. இப்படி நினைத்துக்கொண்டிருப்பதற்கு அடையாளங்கள் வரப்போகிற மோக்ஷஸூகத்தைக்

காட்டிலும் அதிக இனியவைகளாக இருக்கும். இப்படி இருந்தால் அவனுக்கு இங்கிருந்த நாளில் ஒருவிதமான துன்பமும் வராது.

குறிப்பு:— (1) இங்கே சொல்லுகிற ஓட்டைகளாவன:— கஷ்டங்கள். அவைகள் மூன்றுவிதங்களாயிருக்கும்— (1) ஒருவன் தன்னை வைதால் தனக்கு உண்டாகும் துன்பமும், வைதவனிடத்தில் கோபமும். தன்னைப்போலே அவனும் எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டவனாகையாலே, அவனைக்கொண்டு தான் முன்செய்த கர்மத்துக்காக எம்பெருமான் தன்னைத் தண்டிக்கிறான் என்றும், இப்படி ஒரு கர்மத்தை அவன் போக்கினான் என்றும் நினைக்க வேண்டியது. அப்போது மனக்கலக்கமிராது; ஸந்தோஷமுமுண்டாகும். (2) மோஷத்திற்காக வேறு உபாயம் செய்வதும், வேறு தேவதைகளின் காலில் போய் விழுவதும், தனக்கு ஒரு கெடுதல் வருவதாகத் தோன்றினால் பயப்படுவதும். எம்பெருமான் தான் செய்த பிரபத்தியினாலே ஸந்தோஷப்பட்டு, தன்னுடையசுமையை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறான் என்றும், அவன் தன்னை இரக்சிப்பதற்கு ஸித்தமாய் இருக்கிறான் என்றும் அறிந்தால், இந்தக் கஷ்டங்கள் வரமாட்டா. (3) தனக்கு ஒரு லாபம் கிடைத்தால் ஸந்தோஷமும், கிடைக்காவிட்டால் துக்கமும். எம்பெருமானையே தான் அடையவேண்டியது, வேறொன்றையும் அடையவேண்டியது இல்லை என்றும் எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் இந்தக் கஷ்டமும் வராது.

(2) இப்படி தனக்கு நிஷ்டையில்லாமல் போனால் இந்தக் கஷ்டங்களைப் போக்குவதற்கு வழியில்லை இந்தக் கஷ்டங்கள் ஒன்றிரண்டாயிருந்தால் பொறுக்கலாம். அவைகளுக்குக் கணக்கில்லை. ஆழமாயும் அகலமாயும் இருக்கிற ஓட்டையை நிரப்புவது எப்படிக்கஷ்டமோ, அப்படியே இந்தக் கஷ்டங்களைப் போக்கமுடியாது.

அவ:— பிரபந்தனுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன நிஷ்டையானது எம்பெருமான் கொடுத்து வரவேண்டுமென்றும், ஏதோ ஒரு பாக்கியத்தாலே இங்கே கொஞ்சநாள் இருக்கவேண்டும். என்றும் அவன் ஒப்புக்கொள்ளுகிறான் என்றும் கடைசிசுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

15-வது உத்தர கிருத்தியாதிகாரம்.

அவ:— பிரபந்நன் என்ன வேலைகளைச் செய்துகொண்டு காலம் போக்கவேண்டுமென்று இதில் முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

ஸனொஷாயுடம் விஜ்யஸதி ஶுஹஸலிரஜ்யாதவிஜ்யாம்
நித்யம் ஶ்ருதெ நிஸநியதி ஶ ஶூஷு ஶுஷ்யாஶ்யதாநி
சுஶீகூவபுந நவயஸி தாம் வ்யுதிஜாஜெஹவாதா
ஜ்யஷ்டாஜ்யஷ்ட ஶூஶரவிமஜெ ஶுத்யஷ்டிஃ ஶ்ருவஹம் ||

(ப-ரை) ஶனொஷாயுடம் - ஶந்தோஷத்திற்காகவே, ஶ்ருவஹம் - பிரபந்நன், ஶுத்யஷ்டிஃ - எம்பெருமானுடைய ஜ்ஞானம் உண்டாயிருப்பதால் தன் ஶ்ருபத்தைப் பெற்றவர்களுடன், சுஜ்யாதவிஜ்யாம் - ஶ்ரீபாஷ்யத்தை, ஶுஹம் - அடிக்கடி, விஜ்யஸதி - படிக்கிறான். ஶூஷு - இனியவைகளான, ஶுஷ்யாஶ்யதாநி - ஆழ்வார்களுடைய பிரபந்தங்களை, நித்யம் - எப்போதும், ஶ்ருதெ - அயலாருக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறான், நிஸநியதி ஶ - அவர்களிடமிருந்து தான் கேட்கிறான். எப்படி இருந்து என்றால், ஜ்யஷ்டாஜ்யஷ்ட - இங்கே ஆகவேண்டிய விஷயங்களிலும், மோக்ஷவிஷயத்திலும், ஶூஶரவிமஜெ - தன்னுடைய பொறுப்புப் போய்விட்டதில், ஶுத்யஷ்டிஃ - வைக்கப்பட்ட நினைவுள்ளவனாய், சுஜெஹவாதாஸு - உடம்புகீழேவிழுகிற வரையில், சுநவயஸி தாம் - தோஷமில்லாமலும், ஶுகமாயும் நடக்கிற, வ்யுதிஃ - விருத்தியை, சுஶீகூவபுந - ஒப்புக் கொண்டு, கீழ்ச்சொன்னபடி காலத்தைப் போக்கவேண்டியது.

(கருத்து) பிரபந்நன் பிரபத்தி செய்த காலத்திற்கு மேலே எம்பெருமானுக்குத் தான் சேஷனாயிருப்பதாலே, அவனுடைய ஶந்தோஷத்துக்காக, அவனால் இவைகளைச் செய் என்று சொன்ன ஆசிரமதர்மங்களையும், வர்ணதர்மங்களையும் அபராதமுண்டாகாத படி செய்துகொண்டு வரவேண்டியது. அவைகள் பக்தனைப் போலே உபாயத்துக்கு அங்கமாகச் செய்யவேண்டியதில்லை. எம்பெருமானுக்கு ஶந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதால் அவைகளே

வரிஊஹெ - எல்லா விதத்தாலும் அநுபவிக்கிறாள். (தழிவ - அதுபோல) பூவடிநயநாஃ - பிரபத்தி என்கிற தந்தைதடையவர்களான, ஸகஃ - தன்னுடையவும் எம்பெருமானுடையவும் ஸ்வரூபத்தை அறிந்த பெரியோர்கள், ஶஹாராஜ்யெஷ - ஆசாரியன் சொல்லிக்கொடுத்தபடி அர்த்தத்துடன் நினைக்கப்பட்ட, ஶநள - மூலமந்திரத்தில், வஸூக பூவஹ - மந்திர வாக்கியத்தின்படி பின்பு வருகிற, பூணயிநஃ - தம்மிடத்தில் ஆசையுள்ள, பூஹ - பிரபுவான எம்பெருமானை, ஶஹஹெஃ - சுத்தங்களான, (ஸாத்துவிகத்தியாகத்தோடு கூடிய) பூவ்யூர ஶஹாரஹெஷ - நாலுபக்கங்களிலும் பரவுகிற மிகுந்த வாஸனையை உடைய, ஶஹ - மலர்ந்திருக்கிற, பூவஹநஸஹெஹெஃ - புஷ்பங்களுக்கு ஸமாநமாயிருக்கிற, ஶஹெஹெஃ - கைங்கரியங்களாலே, (அவனை)வரிஊஹெ - எல்லாவிதத்தாலும் அநுபவிக்கிறார்கள்.

(கருத்து) ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன்னுடைய புருஷனுக்கு “நான் தகுந்தவளாக இருக்கிறேனே” என்று கண்ணாடியில் தன்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, பின்னால் வருகிற தன் புருஷனுடன் சேர்ந்து சிருங்காரரஸம் உண்டாய் புஷ்பங்களை அவன்மேல் இறைத்து அவனை அநுபவிக்கிறாள். அதுபோல பிரபந்நன், தான் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்யத் தகுந்தவென்றும் அடிக்கடி அநுஸந்தானம் பண்ணப்பட்ட மூலமந்திரத்தாலே அறிந்து, அவனுக்கு ஸந்தேஷத்தை உண்டுபண்ணும் படியான, நல்லகைங்கரியங்களைச் செய்து அவனை அநுபவிக்கிறான்.

குறிப்பு— (1) கண்ணாடிபோல் மூலமந்திரம். கண்ணாடி அடிக்கடி துடைப்பதாலே, அதின் அழுக்குப் போய் அதில் தன்னை ஒரு ஸ்திரீ பார்த்து புருஷனுக்குத் தகுந்தவென்றும் அறிகிறாள். அதுபோல மூலமந்திரத்தை அடிக்கடி நினைத்துப் பார்த்து, ஸந்தேஹம் இல்லாமல் பிரபந்நன் எம்பெருமானுக்குத் தான் சேஷனென்றும், தான் அவனுக்குக் கைங்கரியம் செய்யத் தகுந்தவென்றும் அறிகிறான். ஸ்திரீயானவள் புருஷனிடம் ஆசை உண்டாய் புஷ்பங்களை இறைத்து அவனை அநுபவிக்கிறாள். அதுபோல் எம்பெருமானிடத்தில் பிரபந்நனுக்கு ஆசை உண்டாகி நல்ல கைங்கரியங்களைச் செய்து அவனை அநுபவிக்கிறான்.

(ப-ரை) ப்ரியஃ கானஃ - லக்ஷ்மீபதியான, ஸஃ ஷெவஃ - அந்த தேவனானவன், ஸுதனூ ஸூரிக்ஷாஸு - ஸ்வதந்திரனாயும், ஸ்வாமியாயும் இருப்பதாலே, விஜிதள - அறிவுள்ளவர்களு யும், அறிவில்லாதவைகளையும், ஸுஷஹுஃ சிவாஹு - தன்னுடைய கௌரவத்துக்குப் பாத்திரமானவர்களிடத்தில், நியதஃ - அவைகள் உள்ளவரையில் இருக்கும்படி, விநியஃ - அவர்களுடைய ஸொத்தாகச் செய்கிறான், வஹு - இது பிர ஸித்தம், ததஃ - ஆகையினாலே, யதிவதிஃ - ஸ்ரீபா ஷியகாரரைப் பிரதானமாக உடைய ஆசாரியர்களாலே, சூஹித யியாஃ - சிஷிதமான புத்தியை உடைய, நஃ - நமக்கு, யயா ஹொகாஃ - உலகவழக்கப்படியும், வேதத்தின் படியும், கௌ ஹு - கைங்கரியமானது, தஜிஹிதவயஃ - எம்பெருமான் கௌரவம் செய்கிறவர்கள் (பாகவதர்கள்) வரையில், கஹு - ஆயிருக்கிறது.

(கருத்து) எம்பெருமான் பிரபந்நனை பாகவதர்களுக்குச் சேஷமாகச் செய்திருக்கிறான். அவன் ஸ்வாமியாயிருப்பதால் அப்படிச் செய்ய அவனுக்கு அதிகாரமுண்டு. ஸ்வதந்திரனான படியால், அதைச் செய்யச் சக்தி உண்டு. ஆகையால், ஸ்ரீபாஷிய காரரைப் பிரதானமாகவுடைய ஆசாரியர்கள் நாம் எம்பெருமா னுக்குச் சேஷம் என்றும், நாம் கைங்கரியம்செய்து அவனை ஸந் தோஷப்படுத்த வேண்டியவர்களென்றும் சொல்லிக்கொடுத்தி ருக்கிறார்கள். ஆகையால் எம்பெருமான் செய்த ஏற்பாட்டை நாம் ஸந்தோஷமாய் ஒப்புக்கொண்டு பாகவதர்களுக்குக் கைங்கரியம் செய்யவேண்டியது. இதை உலகத்திலும் பார்க்கலாம். ஒரு ராஜா தான் பூட்டிக்கொண்டிருக்கும் நகைகளைத் தன்னுடைய பிரீதிக்கு விஷயமான குழந்தைகள் கழுத்தில் போட்டு, அவர்கள் அவைகளினால் ஸந்தோஷப்படுவதைப் பார்த்துத் தானும் ஸந் தோஷப்படுகிறான். வேதமும் இப்படியே சொல்லுகிறது.

குறிப்பு- (1) பிரபந்நன் எம்பெருமானுக்கே சேஷன். ஆகையால் பாகவதர்களுக்குக் கைங்கரியம் செய்யக்கூடுமா என்றால், பதில்- பிரபந்நன் தன் ஸ்வாமிக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்ப தையே செய்யவேண்டியது. ஆகையால் பாகவதர்களுக்குக் கைங்

(ப-ரை) சீ-கூ-நெ - மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் எம்பெருமானிடத்தில், ஸூஹா - தன்னை இரக்ஷிக்கும் சமையை, நிக்ஷிவ்ய - வைத்து, அதினாலே, சுநவஃ - முன் செய்த வினைகள் கழிந்தவனாய், சீ-கூ-வக் - முக்தனைப்போலிருக்கிற, சுஸு - இந்த பிரபந்நன், ஸூயம் - தானாக, சுவிதி-தஸூ-ரீ-ஹ்யு-யஃ - தன் யஜமானாகிய எம்பெருமானுடைய அபிப்பிராயத்தை அறியாதவனாயிருக்கையாலே, ஸூ-த-ஹூ-ரீ-ஹ்யு-யஃ - ஸ்வதந்திரான எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையினாலேற்பட்டதும், வாரி-த்யா-மெ - அதை விட்டுவிடும்போது, ஸூ-யஃ - உடனே, ஸூ-வா - தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும், விவியா-நய-பு-ஜ-ந-நா-க - வெவ்வேறான துன்பங்களை உண்டுபண்ணுவதாலே, சு-ஹூ-யஃ - மீறி நடக்கக்கூடாததாயுமிருக்கிற, ஸா-வீ-ய-ஸூ-ரா-ணி - சாஸ்திரம் சொன்ன வழியை, சூ-ரீ-ஹ்யு-யஃ - மோக்ஷம் வரையில், சு-ந - ஸூ-ரா-தி - அநுஸரித்து நடக்கிறான்.

(கருத்து) பிரபந்நன் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம்செய்யும் போது, இன்ன கைங்கரியம் அவனுக்குப் பிரியமாயிருக்குமென்று அறிந்து செய்யவேண்டியது. இதை முக்தன் தானாக அறிந்து கொள்ளுவான், பிரபந்நனுக்கு அது இப்போது முடியாது. ஆகையால், இருட்டில் கைவிளக்கைப்போல சாஸ்திரத்தைக்கொண்டு அவன் நடக்கவேண்டியது. இது ஒரு காரணம். இன்னுமிரண்டு காரணங்களுண்டு. சாஸ்திரமானது எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞை. ஆகையால் அதை அநுஸரிக்கவேண்டியது. அதை மீறி நடந்தால் இந்த ஜந்மத்திலேயே துன்பமுண்டாகும். ஆகையால் அதை விடக்கூடாது. மீறி நடப்பதால் தானும் கெட்டு மற்றவர்களையும் கெடுக்கும்படியாயிருக்கும். ஏனென்றால், இவன் பிரஸித்தனாயிருந்தால் இவன் செய்வதைப் பார்த்து, மற்றவர்களும் அப்படியே செய்வார்கள்.

குறிப்பு— பிரபந்நனுக்கு எல்லாப் பாபங்களும் போய்விட்டன. தான் உடம்பைக் காட்டிலும் வேறு என்று தன் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறான். ஸ்வரூபத்தில் ஜாதியும் ஆசிரமமும்மில்லை. ஆகையால் வர்ணத்துக்கும் ஆசிரமத்துக்கும் தகுந்ததாய் ஏற்பட்ட கர்மங்களை விட்டுவிடலாமோ என்று ஸந்

னுக்கு எம்பெருமானுடைய கைங்கரியம் கிடைக்கிறது. இப்படி இருக்க, அவன் சப்தம் முதலான விஷயங்களில் ஆசையினால் மேலே பாபங்கள் செய்தால் பெரியோர்கள் அவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளமாட்டார்கள். பாபங்களுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணினால் அவர்கள் அவனைச் சேர்த்துக்கொள்வார்கள்.

குறிப்பு— கங்கையின் ஜலமானது மலமில்லாமலும், ருசியாயும், வெளுப்பாயும், வேண்டியதைக் கொடுப்பதாயுமிருக்கிறது. அதுபோல எம்பெருமானுடைய தையானது, ஒரு குற்றமில்லாததாயும், பிரபத்தி பண்ணுகிற காலத்திலும் போக்கியமாயும், தன்னுடைய பாபத்தைப் போக்கி இஷ்டத்தைக் கொடுப்பதாயுமிருக்கிறது. தயைக்குக் குற்றமில்லாமையாவது— எம்பெருமானுடைய மற்ற குணங்கள் நிகரஹத்திற்கும் அநுகரஹத்திற்கும் பொதுவாயிருக்கின்றன; அவைபோலில்லாமல் இந்த தயை என்கிற குணம் அநுகரஹத்தையே செய்யும்.

(2) “ யஜுவி ” என்கிற சொல்லால், ஒருவேளை அபராதம் பிராரப்தம் என்கிற கர்மத்தால் வரக்கூடும் என்று காட்டப்படுகிறது.

(3) ‘வனவ’ என்கிற சொல்லால் பெரியோர்கள் சேர்க்கிற தில்லை. ஆனால் எம்பெருமான் அவனை விட்டுவிடுவதில்லை. ஏதோ ஒரு பரிஹாரத்தைச் செய்து அவனைச் சேர்த்துக் கொள்வான்.

அவ:— முன் சுலோகத்தில் ‘ஜாலி ந்யூபுஸாஜாய’ என்பதின் கருத்தை விரித்துச் சொல்லி, மேலே நேரக்கூடும் பாபத்துக்குப் பரிஹாரத்தைக் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்—

பூராஸுதரவஹுவாவாவிவிஹம் பூராஜிகம்
 யோதூரம் ந்யாவைந க்ஷயயஸநஹ்யுவமதபூராஸு
 வணம் உநம் | யீவஹுவோதூரவாவநாஜிநநாஜி
 தெஹி தஹிஷ்யுதெஹி க்ஷயிஷ்யு ஸதி ஸிக்ஷயாவ்யுந
 வயநு க்ஷயாஸீகரோதி பூஹம் || || சக ||

(ப-ரை) பூஹம் - ஸ்வதந்திரான என்கிற எம்பெருமான், நம் நம் முடைய, பூராஸுதர - பிராரப்தம் தவிர மற்ற, வஹுவாவம் - முன் செய்த பாபங்கள், க்ஷயிஷ்யு - எல்லாவற்றையும்,

பூரோலிகம் - நினைவில்லாமல் செய்கிற, உதாரம் உ - மேல்வரும் பாபங்களையும், சுநஹ்யாவமத - ஒப்புக்கொள்ளாத, பூரஹ்ய வணம் உ - பிராரப்தபாகத்தையும், ந்யாவெந - பிரபத்தியாலே, சுநவயநு - கழியும்படி செய்கிறவனாய், யீவஹ்வெந் தாரவாஷநாம் - புத்திபூர்வகமாய்ச் செய்யும் மேல் பாபங்களுடைய, (பாபங்கள்) சுஜநநாக் - உண்டாகாமையாலும், ஜாதெவி - உண்டானாலும், தஹிஷ்யுதெஃ - அவைகளுக்குப்பரிஹாரம் ஏற்படுவதாலும், சுநடிஷ்யு ஸதி - பாபம்செய்தவன் கடினமான மனதை உடையவனாயிருந்தால், ஸிக்ஷயா சுவி - செய்கிற தண்டனையால், சுநவயநு - தோஷமில்லாதவனாய்ச் செய்து, சுராவீகரொதி - சேர்த்துக்கொண்டு இரக்ஷிக்கிறான்.

(கருத்து) பிராரப்தமென்பது பலன் கொடுக்க ஆரம்பித்த கர்மம். இது தவிர, முன் செய்த கர்மங்களும் பின்னால் எண்ணமில்லாமல் செய்கிற கர்மங்களும் கழிந்துபோகின்றன. இது பக்தனுக்கும் பிரபந்நனுக்கும் பொது. பிரபந்நன் பிரபத்திகாலம் முதல் உயிரோடிருக்கிற வரையில் அநுபவிக்கவேண்டிய பிராரப்தத்தின் பாகத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறான். அது தவிர, பாக்கி இருக்கிற பிராரப்தமும் போய்விடுகிறது. இது பிரபத்தியின் மஹிமை. ஏன் இப்படி லகுவான உபாயத்திற்கு இவ்வளவு அநுக்கிரஹம் செய்கிறீர் என்று ஒருவன் எம்பெருமானைக் கேட்க முடியாது. இதைக் காண்பிப்பதற்காக எம்பெருமானை பிரபு என்று சுலோகம் சொல்லுகிறது. முமுக்ஷுவாய் பிரபத்தி செய்தவனாகையாலே, அவனுக்குப் புத்திபூர்வகமாய் அபராதமுண்டாகாது. பிராரப்தத்தினாலுண்டானால் லஜ்ஜையும் அநுதாபமும் பிறந்து அதற்குப் பரிஹாரம் செய்துவிடுவன். அது செய்யாமல் கடினமான மனது உள்ளவனாயிருந்தால் எம்பெருமான் அவனைத் தண்டித்து தோஷத்தைப் போக்கி விடுவன். ஒருகாலும் அவனைக் கைவிடுவதில்லை.

குறிப்பு— மேல் குற்றஞ் செய்தவனை அதற்குப் பரிஹாரம் செய்யும்படி செய்வதும், கடினமான மனதை உடையவர்களைத் தண்டித்து நிர்தோஷமாய் பண்ணுகிறவனும் எம்பெருமான் தான். இதுவும் பிரபத்தியின் பலன்.

குறிப்பு— (1) சுலோகத்தில் “ யத்ரு யத்ரு ” என்று இரண்டு தடவை சொல்லியிருப்பதாலே, சொன்ன இரண்டிடங்களில் ஏதாவதொன்றில் இருக்கலாம் என்று கருத்து. இரண்டும் சேர்ந்திருந்தால் மிகவும் நல்லது.

(2) “யஸ்ய கஸ்யாவி” என்று எவனாவதொருவன் என்று சொன்னதால் அந்த பரமைகார்தி எந்த ஜாதியாயிருந்தாலும் இருக்கலாம் என்று கருத்து.

(3) “வெகூணகூப” என்று சொன்னதாலே, அந்த இடத்தில் ஒரு விரோதியிருக்கமாட்டானென்றும், எம்பெருமானுடைய கைங்கரியத்திற்கு ஒரு தடையும் இருக்கமாட்டாது என்றும் கருத்து.

அவ:— முன் சுலோகத்தின் கடைசி பாதத்தில் சொன்னதை விரிவாய் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

ஸா கார்ஸீ தி ந லாகார்ஸீ தி லூவி லாயொஜ்யே தி
நாய்யாஸ்யுதெ லாவனீ தி ந கஜ்ஜாஷ்வதி லா கார்
னீ தி நொஷ்ணதி | யதெத் லா ல்யூரொதி நொதூதி
யூராஃ லாந்யாவி நான்யா வூரீ யா வெகூணகூபா
ஸூயாரஸலூஜாஃ ரொவெத நொ வெதஸெ || ௪௩ ||

(ப-ரை) யா - எந்த இடமானது, வெகூணகூபா - எம் பெருமானுடைய கதையாகிய, ஸூயாரஸலூஜாஃ - அமிரு தத்தினுடைய ரஸத்தை அநுபவிக்கிற பெரியோர்களுடைய, வெதஸெ - மனதுக்கு, நொ ரொவெத - பிடிக்கவில்லையோ, லா - அதானது, லூவி - பூமியில், கார்ஸீ ஊதி - காசியென்று, ந லாகார்ஸீ தி - நன்றாய் பிரகாசிக்கிறதில்லை. லா - அது, லாய்யா ஊதி - அயோத்தியை என்று, ந லாய்யாஸ்யுதெ - வஸிக்கப் படுகிறதில்லை, லா - அது, லாவனீ தி - அவந்திஎன்று, கஜ்ஜாஷ்வ- தோஷத்திலிருந்து, ந லாவதி - இரக்சிக்கிறதில்லை, லா - அது, கார்னீ தி - காஞ்சி என்று, ந ஊஷ்ணதி - உயர்ந்ததாக இருக்க வில்லை, லா - அது, ல்யூரா ஊதி - மதுரை என்று, உதூயூ

ராஃ - உத்தமமான பாரத்தை, நயதெ - தூக்கவில்லை, யா - எந்த, சுந்யா சுவி வுஃ - வேறுபட்டணமும், ந ராந்யா - கௌரவம் செய்யத் தகுந்ததாயிருக்காது.

(கருத்து) உலகத்தில் காசிமுதலான ஏழுஇடங்கள் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கத் தகுந்தவைகள் என்று சொல்லுவதுண்டு. அவைகளும் பரமைகாந்திகளுடைய மனதிற்குப் பிடிக்காவிட்டால், அவைகளின் பெயரைக் கொண்டு மாத்திரம் கௌரவம் பண்ணத் தகுந்தவைகள் அல்ல.

20-வது நிர்யாணதிகாரம்.

அவ:— இப்படி ஏழு அதிகாரங்களால் இங்கே கொஞ்சகாலம் இருக்கவேண்டுமென்று எண்ணுகிற பிரபந்நன் எப்படியிருக்க வேண்டியதென்று சொல்லி, மேல் மூன்று அதிகாரங்களால் பிரபத்தியின் பலன்களைச் சொல்லுகிறார். அவைகளுள் இந்த அதிகாரத்தில் பிரபந்நன் உடம்பை விட்டுக் கிளம்பும் வழியைச் சொல்லுகிறார்:—

உநவலி காரணமுரஃ வுரணெ உநஃ வுரஃஷெ உ தஃ

ஸுபிதி வுடயநு ஹுதெஷெநஃ வரெ உ தராத்நி |

ஸுவிஷிஷுஷெரஃஷுஃ வுரயாரணெ வுரணெஉஃஷெ

நுயதி வுரதொ நாஃஷெஷெயுயொவி தரீஸுரஃ ||

(ப-ரை) ஃரஃஷுரஃ - எம்பெருமான், உநவலி - ஜீவனுடைய மனதில், காரணமுரஃ - இந்திரியவர்க்கத்தையும், உநஃ - இவைகளுடன் சேர்ந்த மனதை, வுரணெ - பிராணனிடத்திலும், தஃ - இவைகளுடன் சேர்ந்த பிராணனை, வுரஃஷெ உ - ஜீவனிடத்திலும், வுநஃ - இவைகளுடன் சேர்ந்த ஜீவனை, ஹுதெஷெ - ஸுகூழ்மமான ஐந்து பூதங்களிடத்திலும், தஃ - இவைகளுடனும், ஐந்து பூதங்களுடனும் சேர்ந்த ஜீவனை, வரெ சுதநி உ - பரமாத்மாவாகிய தன்னிடத்திலும், ஸுபிதி - சீக்கிரத்தில், வுடயநு - சேர்த்து, ஹுஷுஃ - இப்படி, ஸுவிஷு - தன்னைத் தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கும், சுவிஷுஷெரஃ - அப்

இருக்கிற பட்டணத்திற்கு, ஆஸூநாயுடம் - புறப்பட்டுப்போவதற்காக, ஸதாயிகா - நூற்றொன்றாவதான, யஜிநி - நாடியை (யில்) ஆவெஸயதி - நுழையும்படி செய்கிறான்.

(கருத்து) பிரபந்நன் உடம்பைவிட்டு வெளியேபோகும் நாடியானது உச்சந்தலைக்குப் போகும் நூற்றொன்றாவதான நாடி. இதைக் கண்டு பிடித்து அதில் நுழைய ஜீவனுக்குச் சக்தியில்லாவிட்டாலும், அந்தவேலையை எம்பெருமானே செய்கிறான், அவன் ஹிருதயத்திலேயே யிருக்கிறான். எதற்காக என்றால். சேறு நிறைந்த ஒரு குட்டையில் விழுந்த தன் பிள்ளையைத் தகப்பன் எடுப்பதற்கு அதிலிறங்குவது போல், எம்பெருமானும் இந்த அருவருப்புள்ள உடம்பில் இருக்கும் ஜீவனை எடுப்பதற்கு ஸமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்து, அந்த ஸமயம் வந்தபோது நம்மை அதிலிருந்து வெளியே கொண்டிபோகிறான்.

குறிப்பு:- (1) சேறு நிறைந்த குட்டைபோல் நமது உடம்பு, ஒரு குழந்தையானது தப்பி குட்டையில் விழுந்ததுபோல் நாம் கர்மங்களாலே இந்த உடம்பில் வந்திருக்கிறோம்.

(2) தகப்பன் பிள்ளையை எடுப்பதற்கு முயற்சி செய்வது போல், எம்பெருமானுக்கும் நமக்கும் இருக்கும் உறவினால் நம்மை எடுப்பதற்கு அவன் பாடுபடுகிறான்.

(3) தகப்பன் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குப் போகிறான். எம்பெருமானும் தான் இருக்கும் இடமாகிய வைகுண்டத்திற்குக் கொண்டிபோவதற்காக நம்மை உடம்பில் இருந்து வெளியே கொண்டிபோகிறான்.

(4) தகப்பன் வீடுதான் குழந்தைக்கும் வீடு. அப்படியே, எம்பெருமான் இருக்கும் இடமாகிய வைகுண்டமே நமக்கும் இருக்குமிடம்.

21-வது கதிசிந்தநாதிகாரம்.

அவ:- அர்ச்சிராதி என்கிற மார்க்கத்தாலே பிரபந்நன் வைகுந்தத்திற்குப் போவதாகிய பலனை முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்.—

ஐவநஹிவஸஜெயாதாவக்ஷாதராயணவதராநு
 வவநதவநவ்யாயொயாஸௌநு சூரீரஹிநிஷி
 ஐயராவதிம் ஷெவாயீஸம் பூஜீவதிரீமத
 ஸுரதி விரஜாம் டிரொ வாவஸுதஃ வரஹிஷி
 (ப-ரை) ஐவந - அக்கிநி, ஹிவஸ - பகல், ஜெயாதாவக்ஷ -

சுக்கிலபக்ஷம், உதராயண - உத்தராயணம், வதராநு - வர்ஷம்,
 இவர்களையும், வவந - வாயு, தவந - ஸௌரியன், வ்யாயொயாஸௌநு - சந்திரன், இவர்களையும், ஸுரீரஹிநிஷி - மின்னலையும், ஐயராவதிம் - வருணனையும், ஷெவாயீஸம் - இந்திரனையும், பூஜீவதிம் - பிரஜாபதியையும், சூரீரஹி - வரிசையாய், சூமதஃ - அடைந்தவனாய், விரஜாம் - விரஜை என்னும் ஆற்றை, தரதி - தாண்டுகிறான், தஃ வரம் - அதற்குமேலுள்ள, ஸுஷிஷி - ஆச்சரியமானவைகள், வாவஃ டிரொ - வாக்குக்கு தூரமாயிருக்கும். அதாவது— அவைகளை இன்னதென்று சொல்லமுடியாது.

குறிப்பு— (1) காலத்தைச் சொல்லுகிற சொற்கள் அவைகளின் அபிமானி தேவதைகளைச் சொல்லுகின்றன. அப்படியே மின்னல் என்கிற சொல்லும் அதின் அபிமானி தேவதையைச் சொல்லுகிறது.

(2) சுலோகத்தில் சொன்னவர்களெல்லாரும் பிரபந்தனை வைகுந்தத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோக எம்பெருமானாலே நியமிக்கப்பட்டவர்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கு ஆதிவாஹிகர்களென்று பெயர்.

அவ: - ஸம்ஸாரத்தில் துக்கப்படுவது ஸ்வபாவமாக இருப்பதையும், வைகுண்டத்தில் துக்கக்கலக்கமில்லாத ஆநந்தத்தை அநுபவிப்பது ஸ்வபாமாயிருப்பதையும் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

வித்யவ்யவடியஞ்ஞாரொஹாவரொஹவரிஷ்யஜெ
 நிபூரயவஹீயாதாயாதசூரீஸெ நிரஹரொஃ |
 சுயிமதவரிமுரீநாஜதாயரொரதிவாஹி ந
 ஸ்வயதி நிஜவாயாஹீ ஸயம் ஹரிவநநஃ ||சஎ||

(ப-ரை) வித்யவய - பிதிருயாநமென்கிற, வடீயஞ் - ஏத் தச்சாலில், சூரொஹ - ஏறுகிறது, சுவரொஹ - இறங்கு வது, இவைகளாகிற, வரிஹுரெஃ - அடிக்கடி சுற்றிவருவதா லும்; நிரகூரெஃ - இடைவிடாதிருக்கிற, நிரயவடிவீ - நரக மார்க்கத்தில், யாதாயாதகூரெஃ - உ - போவதும் வருவதுமா கிய வியாபாரங்களாலேயும், சுயிமதவரிபுராணீஹ - மிகுந்த சிரமத்தை அடைந்த, நஃ - நம்மை, சூஜீதாயரெஃ - தன் வேலைக்காரர்களாலே, சுதிவாஹு - அழைத்துக்கொண்டுபோய், ஹரிவந்நஃ - ஹரி என்கிற சந்தனமரமானது, நிஜவாயா டாயீ - தன்னுடைய நிழலைக்கொடுத்து, ஸுயம் - தானே, ஸு வயதி - ஸுகப்படுத்துகிறது.

(கருத்து) ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்போது பாபம் செய்து அடிக்கடி நரகத்துக்குப் போயும், திரும்பியும், புண்ணியம்செய்து ஸுவர்க்கத்திற்குப் போவதும் வருவதுமாயுமிருப்பதால், நாம் மிகுந்த சிரமத்தை அடைந்திருக்கிறோம். எம்பெருமான் தன் னுடைய வேலைக்காரர்களாலே நம்மை வைகுண்டத்திற்கு அழைத் துக்கொண்டு போய், நம்முடைய சிரமங்களைப் போக்கித் தன்னை அநுபவிக்கும்படி செய்து ஸுகப்படுத்துகிறான்.

குறிப்பு— ஏத்தச்சாலானது கிணற்றிலிருந்து ஜலத்தைக் கொண்டுபோய், ஜலத்தைக் கொட்டினபிறகு மறுபடியும் கிணற் றுக்கு வருகிறது. அதுபோல நாம் புண்ணியத்தைச் செய்து அத் துடன் ஸுவர்க்கத்திற்குப் போகிறோம். அங்கு அநுபவத்தினால் ஸுகம் கழிந்தவுடன் திரும்பி இங்கே வருகிறோம். இப்படி நாம் போவதும் வருவதுமாயிருக்கிறோம்.

(2) இப்படியே பாபம் செய்து நரகத்திற்குப் போய் நரகத்தில் அநுபவத்தை அடைந்து, திரும்பிவருகிறோம். இதில் ஓய்ச்சல் ஒழிவு கிடையாது. ஸுவர்க்கத்திற்குப் போகிறவனுக்கு அதை விட்டுத்திரும்பித் தாயார் வயிற்றில் வருகிறவரையில், ஸுகமும் துக்கமும் இல்லாத இருப்பு உண்டு. அதுவும் நரகத்திற்குப் போகிற வனுக்குக் கிடையாது. இதைக் காட்டுவதற்காக “நிரகூரெஃ” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(3) வழிப்போக்கன் வெயிலில் நடந்து களைப்படைந்து வருந்துகையில், ஒரு சந்தனமரம் கிட்டவிருந்தால் அதினிடம்

பதை நன்றாய் அறிந்து, வலியுக் - உண்டான, முணாஷுக - எட்டு குணங்களையும், ததஹஃ- அதின் பலனைகளையும் அடைந்த வனாய், நிவ்யுதிகயொஜிதஸு - திரும்பிவருகிறது என்கிற பேச்சில்லாத, ஹொமெ - ஆந்தா நுபவத்தில், வாரஃ லாஜ்யம் - அளவில்லாத ஒற்றுமையை, உவெதி - அடைகிறான்.

(கருத்து) முக்தன் போகும் வைகுந்தலோகத்தில் இந்த உலகத்துப் பிரகிருதியானது இல்லை. அதிலிருக்கும் திரவியத்திற்கு ஸத்துவம் என்கிற ஒரே குணமுண்டு. அதில் முக்தனுக்கு லீலைக்கும், போகத்திற்கும் வேண்டிய பல பல ஆச்சரியங்களான வஸ்துக்கள் இருக்கின்றன. அவ்விடத்தில் ஆந்தமயம் என்கிற ஒரு மண்டபத்தில் பிராட்டியுடன் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிறான். அவனை அடைந்த பிறகு முக்தனுக்குக் கிடைக்கும் பெருமைகளாவன— (1) இங்கிருக்கும்போது அவனுடைய ஆகாரமானது அவன் செய்த கர்மத்தினால் மறைந்திருந்தது; அது இப்பொழுது தோன்றுகிறது. ஸுவர்க்கத்தில் ஸுநா நுபவத்திற்காக ஒரு உடம்பு வருவதுபோல், இவனுக்கு ஆந்தா நுபவத்திற்காக அந்த ஆகாரம் வருகிறது என்று. அது ஸ்வபாவமாகவே உள்ளது. (2) அந்த ஆகாரமாவது— எட்டு குணங்கள் உள்ளவனாயிருப்பது. அவைகளாவன— கிழத்தனம், மரணம், பசி, தாஹம், சோகம், இவைகளுக்குக் காரணமான கர்மம் இவைகளில்லாமையும், ஸத்யகாமனாயிருப்பதும், அதாவது— அழிவில்லாத போக வஸ்துக்களை உடையவனாயிருப்பதும், ஸத்யஸங்கல்பனாயிருப்பதும் அதாவது- நினைத்ததைத் தடையில்லாமல் செய்யும் திறமும். (3) இந்த எட்டாவதான குணத்தாலே வேண்டுமிடங்களுக்குப் போகவும், வேண்டியவர்களைப் பார்க்கவும், எம்பெருமானுடைய கைங்கரியத்திற்குச் சேஷமான எந்த அநுபவத்தையும் அடையவும் தகுந்தவனாக ஆகிறான். (4) தன்னுடைய ஸ்வரூபமும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமும் வெவ்வேறாக இருந்தபோதிலும், அவனைக்காட்டிலும் வேறு என்று சொல்லமுடியாதபடி அவனுடைய ஸங்கல்பத்துக்கு ஒத்து நடக்கிறான். இப்படி இருப்பது இந்த லோகத்தில்போல் இல்லாமல் நன்றாய்த் தெரியும். (5) எம்பெருமானைப் போலவே அவன் இருப்பன். ஆனால் உலகத்தை உண்டுபண்ணி, இரக்ஷித்து, அழிக்கும் வேலை அவனுக்குக்கிடையாது. ஒற்றுமையானது ஆந்தத்தின் அநுபவத்தில் மாத்திரம்.

எம்பெருமானுக்கு எவைகள் ஆந்தத்தைக் கொடுக்குமோ அவைகளெல்லாம் அவனுக்கும் உண்டு. எம்பெருமானுக்கு எவ்வளவு ஆந்தம் உண்டோ, அவ்வளவும் அவன் அடைகிறான். (6) ஒருவேளை அந்த லோகத்தை விட்டு இங்கே திரும்பி வருவதே என்று ஸந்தேஹம் வேண்டாம். அவன் திரும்பிவர ஆசைப்பட்டாலும் எம்பெருமான் அவனைத் திருப்பிவிடமாட்டான்.

அவ: — மிகவும் களைப்படைந்தவன் தண்ணீரை ஆவலுடன் தேடுவதுபோல், முக்தன் எம்பெருமானுடைய கைங்கரியங்கள் எல்லாவற்றையும் தானே செய்யவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறான் என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்—

சுவிபுராநுபுராஸுதகமஹகடுமாயகமஹா

பிராவிலுயாஸுபுநவரிபுநிவிலிபாஜிஸுமஹா !

புயுகூரந்யாயஸுமணவிலவாஸஜநகந

நஹாநநுபுஷுஷாநஹவவாரிவாஹா வஹுவிபா ||

(ப-ரை) சுவிபுராநு - ஓய்வில்லாத, புராஸுத - அநேக சிரத்தைகளுடைய, கமஹ - போட்டிகளாகிற, கடுமாய - அலைகளாலே, கமஹா - கலங்கியிருக்கின்றவைகளாயும், புநிவிலிபாஜி - ஸநகர் முதலான யோகிகளுக்கும், நித்தியஸூரிகளுக்கும், முக்தர்களுக்கும், ஸுமஹா - பிரயாஸம் இல்லாமல் கிடைக்கிறவைகளாயும், வஹுவிபா - அநேகவிதங்களாயும், புயுகூரந்யாய - தேனும் பாலும் கலந்ததுபோல், ஸுமண - தன்னுடைய (வாத்ஸல்யம் முதலான) குணங்களுடையவும், விலவ - விபூதிகளுடையவும், சுஸஜந - கலந்திருப்பதாலே, கநக - போக்கியமாயிருக்கிற, பஹாநநு - மிகுந்த ஆந்தத்தைக் கொடுக்கிற, புஷுஷு - எம்பெருமானுடைய, சுநஹவ - அநுபவத்தினுடைய, வாரிவாஹா - மேலேவழிந்து ஓடிவருவது போல் இருக்கிற கைங்கரியங்கள், பி - என்னுடைய, பநவரி - மனதில், சுவிலுயாஸு - உண்டாகவேண்டும்.

(கருத்து) தேனையும் பாலையும் கலந்ததுபோல், எம்பெருமானும், அவனுடைய குணங்களும், விபூதிகளும் சேர்ந்திருப்பதால்

அவனுடைய அநுபவம் மிகவும் ஆந்தத்ததைக் கொடுப்பதாய் இருக்கிறது. அந்த ஆந்தத்ததை அடைந்து அது உள்ளடங்காமல் உண்டாகும் கைங்கரியங்கள் என் மனதில் தோன்ற வேண்டும். அவைகளில் இதை முதலில் செய்வேனா, அதை முதலில் செய்வேனா என்கிற ஆவல்கள் ஒன்றோடொன்று ஓயாமல் போட்டி போடுகின்றன. அவைகள் யோசிகளுக்கும் நித்தியஸூரிகளுக்கும் முக்தருக்கும் லகுவாய்க் கிடைக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட பலவிதங்களான கைங்கரியங்கள் எனக்கு உண்டாகவேண்டும்.

குறிப்பு— (1) இங்கே இருக்கும்போது சிரத்தையுடன் ஒரு கைங்கரியத்தை ஆரம்பித்து அதை முடித்தவுடன் அந்த சிரத்தை போய்விடுகிறது. அதுபோல அன்று. அங்கே கைங்கரியம் முடிந்தபோதிலும் சிரத்தை தொடர்ந்து வருகிறது.

(2) கைங்கரியங்கள் பலவிதங்களாய் இருப்பதால் சிரத்தைகளும் அநேகங்களாக இருக்கின்றன. அவைகள் என் கைங்கரியத்தை முன்னாடி செய்யவேண்டும், என் கைங்கரியத்தை முன்னாடி செய்யவேண்டும் என்று போட்டி போடுகின்றன. அதாவது — எல்லா கைங்கரியங்களையும் தானே ஒரே காலத்தில் செய்யவேண்டும் என்கிற ஆவல். அதைச் சொன்னபடி.

(3) எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமே மிகவும் இனியதாயிருக்கும். அப்படியே அவன் குணங்களும் விபூதிகளும். அவைகள் அவனுடன் சேர்ந்தால் மிகுந்த ஆந்தம் உண்டாகும் என்று சொல்லவேண்டுமோ?

(4) முக்தன் எம்பெருமானுடைய கைங்கரியங்களை அவனுடைய ஆஜைகளால் செய்யவில்லை. அவனுக்கு அநுபவத்தால் கிடைக்கும் ஆந்தம் தானே கைங்கரியங்களைச் செய்யும்படி தூண்டுகிறது. அப்படிச் செய்யும் கைங்கரியம் தான் மிகவும் போக்கியமாயிருக்கும்.

அவ:— இந்த இருபத்திரண்டு அதிகாரங்களில் சொல்லிய விஷயங்களை ஒரு சுலோகத்தால் சுருக்கமாக அருளிச்செய்கிறார்—

ஸந்யஸு ஸாரவாஸிக ஸ்வாநிஸி தயஸுஜி
 னெகஸம்ஸம் ஸுஷாஸாயா திவிஸுஸவாரிகாஸ
 ஸந்யாஸநிஷுஸக்யுத்யம்! ஸாவஸூஹம் ஸவயஸூ

களால் கண்டிக்கிறார். அவைகளில் முதல் அதிகாரத்தில் எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவத்தைப் பற்றிச் சொல்லும் அதிவாதங்கள் கண்டிக்கப்படுகின்றன:—

யமவடிவிமம் பூத்யுக்ஷண ஸுதஸுததம் விடி

நிரவயிடியாழிவ்யோடிநாநஸக்யவிவஜிபுதம் |

ஜமயிஸுதயா ஸாயபும ஜெவொ ஜமதூரிவாயநு

வாரிவாரூஷலிஜொவாயம் பூதீஷுஹாஸுதாபு ||

(ப-ரை) யமவசு- ஒரேகாலத்தில், சுவிமம் - எல்லாவற்றையும், பூத்யுக்ஷண- பிரத்தியக்ஷத்தாலேயே, ஸுதம்- தானாகவே, ஸுததம் - எப்போதும், விடிநு - அறிந்துகொண்டும், நிரவயி- இயற்கையாகவே எல்லையில்லாத, டியாழிவ்யோடிநாநு - தையாகிய ஒப்பில்லாத ஸமுத்திரமாயும், சுஸக்யவிவஜிபுதம் - செய்யமுடியாதது என்கிறவைகளால் விடப்பட்டவரையும் இருக்கிற, ஜெவம் வாரிவாரூஷம் - லீலைக்காக வேலை செய்கிற பரமபுருஷனான எம்பெருமான், ஜமயிஸுதயா ஸாயபும - திருப்பாற்கடலின் திருமகளாகிய பிராட்டியுடன் கூடிய, ஜமசு - உலகத்தை, வாரிவாயநு - இரக்ஷித்துக்கொண்டு, ஸுதாம் - ஸ்வரூபஜ்ஞானம் உள்ளவர்களுடைய, பூதீஷுஹம் - பரத்தை ஒப்புக்கொண்டு, விஜொவாயம் - அவர்களுக்குப் பலனைக்கொடுக்கிற ஸித்தோபாயமாய் இருக்கிறான்.

(கருத்து) எம்பெருமான் ஒருவன் செய்யும் பிரபத்தியை ஒப்புக்கொண்டு தான் அவன் கேட்கும் பலனைக் கொடுக்கிறான். இதையும் பிராட்டியுடன் கூடவே இருந்துதான் செய்கிறான்.

குறிப்பு:— (1) எம்பெருமானுக்குக் கருணை இருப்பதாலே ஜீவனை இரக்ஷிக்கிறான். எல்லாம் தெரிந்தவனாகையாலே இவனை இரக்ஷிக்கும் வழி அவனுக்குத் தெரியும். இவன் படும் கஷ்டமும் தெரியும். அவனால் செய்யமுடியாதது ஒன்றுமில்லை. இந்த விஷயங்கள் சுலோகத்தில் முதல் பாதத்தினால் காட்டப்படுகிறது.

(2) நாம் வஸ்துக்களை ஒரே க்ஷணத்தில் பார்ப்பது முடியாது. ஒன்றின் பின் ஒன்றாய்த் தான் பார்க்கவேண்டும்; எம்பெருமானுக்கு அப்படியன்று. அவன் எல்லா வஸ்துக்களையும் ஒரே

க்ஷணத்தில் பார்க்கிறான். எல்லா வஸ்துக்களையும் நம்மால் பார்ப்பது முடியாது; சிலவற்றைத்தான் பார்க்கிறோம். ஸூக்ஷ்மமாய் இருப்பதையும், தூர இருக்கிறவைகளையும், சுவர் முதலானவைகளால் மறைக்கப்பட்டிருப்பவைகளையும் நமக்குப் பார்ப்பது முடியாது; அவனுக்கு அப்படியன்று. அவன் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறான். நாம் சிலவேளையில் பார்க்கிறோம், எப்போதுமில்லை. அவன் அவைகளை எப்போதும் பார்க்கிறான். நமக்குத் தபஸ்ஸு முதலியவைகளால் இப்போது பார்க்கமுடியாதவைகளான சிலவற்றைப் பார்க்கிறோம். அவன் இயற்கையாகவே பார்க்கிறான். நாம் சிலவற்றைப் பிரத்தியக்ஷத்தாலும், சிலவற்றை அநுமானத்தாலும் பார்க்கிறோம். அவன் பிரத்தியக்ஷத்தாலேயே எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறான்.

(3) இதனால், அதிவாதத்திற்குக் காரணம் சொல்லப் படுகிறது. கருணை உள்ளவனாயிருப்பதால் எம்பெருமான் தானே இரக்ஷிப்பான். சக்தியுள்ளவனாகையாலே ஒருவனும் அவனை விலக்கமுடியாது. ஒரு வியாஜமில்லாமல் ஒருவரை இரக்ஷித்தால் பக்ஷபாதம் என்கிற தோஷம் அவனுக்கு வரும். ஆகையால் ஒரு வியாஜத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டே இவனை இரக்ஷிக்கிறான். அந்த வியாஜம் பக்தியும். பிரபத்தியும், ஒருவன் பிரபத்தி செய்ய வேண்டியதில்லை என்பது அதிவாதம்.

(4) பிராட்டியுடன் சேர்ந்தே எல்லா வேலைகளையும் செய்வதுபோல், முழுக்ஷுவினுடைய பரத்தையும் அவளுடன்கூடவே இருந்தே ஒப்புக்கொள்ளுகிறான். இதில் பிராட்டிக்கு ஸம்பந்தம் இல்லை என்பது அதிவாதம்.

அவ:— இந்த விஷயங்கள் மற்றவர்களுக்கு ஏன் தெரியவில்லை என்பதற்குப் பதில் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

விபூரஜ்யஜ்ஜிராவயபுவயபுவி லிவாநகதம் வஹி
 டுஸபுநெநாஸுஷேஸிக ஸம்பூஜாயரஹிநெதரஜ்யாவி
 நாமக்ஷிதம் | ஸுபூவெஸயெவ ஸாயநதயா ஜொ
 வுஷ்யோணம் பூதள ஸுதஸெஷு ஹஜெத ஸஹி
 யிஸிஸள ஸானாவயிஸெவயி: || || ௫௨ ||

(ப-ரை) உவரி உவரி - (புதையலுக்கு) மேன் மேலே -
 ழிவாநக்தம் - பகலிலும், இராத்திரியிலும், விபுராஜ்யஃ கவி -
 உட்கார்ந்து சிரமபரிஹாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவர்களான,
 வஹிஷுஸுநெஃ - மேலே பார்க்கிறவர்களான, கஸுஷு
 ஸிக - நம்முடைய ஆசாரியர்களுடைய, ஸம்பிரதாயஹிஷுஷு -
 ஸம்பிரதாயம் இல்லாதவர்களாலே, கஜ்யாவி - இதுவரையில்,
 ந சூக்ஷ்மிதஃ - பார்க்கப்படவில்லை, ஸுபுராஷுஷு - தன்னை
 அடைவதற்கு, ஸுயஷுஷு - தானே, ஸாயநதயா - உபாயமாக
 இருப்பதாக, ஸுஷுஷு - வேதத்தில், ஜெயஷுஷு -
 இறைஞ்சு சொல்லப்பட்ட, ஸாஷுஷு - அளவில்லாத, ஸுஷு
 ஷுஷு - புதையலானது, ஸுஷுஷு - ஸத்துவகுணம் உடைய
 வர்களிடத்தில், ஸுஷுஷு - ஸம்பீபத்தில் இருப்பதை
 அடைகிறது. அதாவது - காணத்தகுந்ததாக ஆகிறது.

(கருத்து) ஒரு இடத்தில் புதையல் இருப்பதை அறியாமல்
 அதன்மேலே ஜநங்கள் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்
 கள் உள்ளே பார்க்காததினால், அது இருப்பதை அறியவில்லை.
 அதுபோல நம்முடைய ஆசாரியர்களுடைய ஸம்பிரதாயம் இல்
 லாதவர்கள் எம்பெருமானே தன்னை அடைவதற்கு ஸாதநம்
 என்று உபநிஷத்துக்கள் முறையிடுவதை அறியவில்லை. ஸத்து
 வகுணம் உடையவர்களால் தான் அப்படி அவனைக் காணக்கூடும்.

குறிப்பு:— “வஹிஷுஸுநெஃ” என்பதற்கு வேதத்
 திற்கு வெளிப்பட்ட ஸித்தாந்தங்களாலே இந்த விஷயம் அறி
 யப்படவில்லை என்று கருத்து. வேதாந்தத்தை ஒப்புக்கொண்டு
 நம்முடைய ஆசாரியர்களுடைய மதத்தை அநுஸரிக்கிறவர்கள்
 தான் வேதத்தில் இருக்கிற அர்த்தத்தை உள்ளபடி பார்க்
 கிறார்கள்.

24-வது ஸாத்தியோபாய சோதநாதிகாரம்.

அவ:— பிரபத்தி என்பது ஒருவன் செய்யவேண்டிய வேலை
 அன்று என்றும், பக்தியைச் செய்யக்கூடாது என்றும் சொல்
 லுகிற அதிவாதங்கள் இதில் கண்டிக்கப்படுகின்றன:—

(3) இங்கு ஸம்பிரதாயம் என்பது கிடாம்பி ஆச்சானி
டமிருந்து அப்புள்ளார் வழியாக வந்தது.

அவ:— ஆசாரியர்களிடம் இருந்து நாம் தெரிந்துகொண்ட
விஷயத்தை ஒருவனும் அசைக்க முடியாது என்று கடைசி
சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்—

தததெஹதுகஹதுகெ க்யுதயியஸ்துகெ-ஹ்ரு
ஜாக்ருஹெ விஹ்ராணாஃ க்யுக்யூயாநமணநெ நிஷாஃ
கநிஷாபுரயாடி | சுய்யாத்ஹுதிஸம்வூராயகதகெ
ரஹ விஸஹ்ராஸ்யாஸிஹ்வாவாயவஸீக்யூயாபிதி ஹி
நஸ்யூயாஃ ஸஹ்யூயாயநு || || ௩௪ ||

(ப-ரை) தததெஹதுகஹதுகெ - அந்தந்த ஹைதுகர்
களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட, தகெ-ஹ்ரு ஜாக்ருஹெ - தர்க்கங்
களாகிய இந்திரஜாலவித்யையில், க்யுதயியஃ - சிஷிக்கப்பட்ட
புத்தியை உடையவர்களாயும், க்யுக்யூயாநமணநெ - வாதம்
செய்கிறவர்களில் முக்கியமானவர்களை எண்ணும்போது, கநி
ஷாபுரயாஃ நிஷாஃ விஹ்ராணாஃ - சுண்டு விரலால் எண்
ணத் தகுந்தவர்களாயும், (முதலில் எண்ணத் தகுந்தவர்க
ளாயும்) சுய்யாத்ஹுதி - வேதாந்த சாஸ்திரத்தினுடைய,
ஸம்வூராய - ஸம்பிரதாயமாகிற, கதகெஃ - தேத்தாங்கொட்
டைகளினால், சுஹ - நன்றாய், விஸஹ்ராஸ்யாஃ - சுத்தம் பண்
ணப்பட்ட மனதை உடையவர்களாயும் இருக்கிற நம்முடைய
ஆசாரியர்கள், ஸ்யூயாஃ - செய்யவேண்டிய பக்தி பிரபத்திகளை,
ஸிஹ்வாவாயவஸீக்யூயாஃ - ஸித்தோபாயான எம்பெருமானை
நமக்கு உட்பட்டவனாகச் செய்யும் வியாபாரங்கள், ஹி -
என்று, நஃ - நமக்கு ஸஹ்யூயாயநு - சொல்லிக்கொடுத்து.
இருக்கிறார்கள்.

(கருத்து) பக்தியும் பிரபத்தியும் நாம் செய்யவேண்டிய
வேலைகள் என்றும், அவைகளால்தான் எம்பெருமான் நமக்கு
உட்படுவன் என்றும், நமக்குச் சொல்லிக்கொடுத்திருக்கிற ஆசா

ரியர்கள் தர்க்கவித்யையில் நல்ல பழக்கம் உள்ளவர்கள், வாதம் பண்ணுகிறவர்களில் முதலாக எண்ணத் தகுந்தவர்கள். வெறும் யுக்திகளைக்கொண்டு மாத்திரம் அவர்கள் இப்படிச் சொல்லிக்கொடுக்கவில்லை. அவர்கள் வேதாந்தத்தின் ஸம்பிரதாயத்தை நன்றாய் அறிந்து ஒருவிதமான தப்பு அறிவில்லாதவர்களாய் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்லிக் கொடுத்ததை எவன் அசைக்கக்கூடும்.

குறிப்பு— ஸம்பிரதாயம் என்பது ஆசாரியர்களிடமிருந்து நடுவில் விட்டுப்போகாமல் தொடர்ந்து வருகிற உபதேசம்.

25-வது பிரபாவ வியவஸ்தாதிகாரம்.

அவ:— பிரபந்நனுக்கு சாஸ்திரங்களில் சொல்லுகிற பெருமையை அதிகப்படுத்திச் சொல்லும் அதிவாதங்களை இதில் கண்டிக்கிறார். அதில் முதல் சுலோகம்.

ஸாரமுவம் யஜ்யாஜ்யமூணவிலவலீயாஜி வ விஹா
ஸுஜாஜ்யாவஸைதமூ ஸுமுகிவிரவஸையம் தடிவியு |
தயா தடிசுதாநாம் தடிவஸடிநாடிஸு ஶிஹிஶா
யயாயீதம் ஸலியமுகிவதிஸுவெரய்யவலிதம் ||

(ப-ரை) விஹாஃ - யஜமானாகிய எம்பெருமானுடைய, ஸாரமுவம் - ஸ்வரூபமும், மூணவிலவலீயாஜி வ - குணங்களும், விபூதிகளும், லீலைகளும், திருமேனியும், யக் - எந்த பிரமாணங்களாலே எற்படுகின்றன, யாஜ்யக் - எந்த விதங்களாய் இருக்கின்றன, தடிவஸையம் - அந்த அந்த ஜாதிகளுக்கும் ஆசிரமங்களுக்கும் தகுந்த நியமங்களாகிய அவனது உத்திரவுகள், யக் - எவைகள், யாஜ்யக் - எந்த அங்கங்களோடு சேர்ந்தன; தக் ஶவியம் - அவைகள் எல்லாம், ஶுமுகிஶிஃ - வேதங்களாலே, ஶவஸையம் - உள்ளபடி அறியவேண்டியது. தயா - அப்படியே, தடிசுதாநாம் - அவனிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களுடையவும், தடிவஸடிநாடிஸு வ - அவனிடம் போகவேண்டிய

தற்கு உபாயங்களாகிய பக்தி பிரபத்தி முதலியவைகளுடைய வும், ஶ்ரீஶிவா - பெருமையானது, யயாயீதம் - சாஸ்திரம் சொல்லுகிறபடி, யதிவதி ஶ்வெஶ் - ஶ்ரீபாஷியகாரர் முதலான, ஶ்ரீஶ் - பெரியோர்களாலே, சுயுவலிதம் - இவ்வளவு என்று தீர்மானிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

(கருத்து) எப்படி எம்பெருமானுடைய ஶ்வரூபம் முதலானவைகளை வேதத்தைக் கொண்டு அறியவேண்டியதோ, அப்படியே பக்தி பிரபத்திகளையும், அவைகளைச் செய்கிறவர்களையும் பற்றி சாஸ்திரம் என்ன சொல்லுகிறதோ, அதையே நம்முடைய ஆசாரியர்கள் குறைக்காமல் சொல்லி இருக்கிறார்கள். அதற்கு மேல்பட்டு அவர்களின் பெருமையைச் சொல்லுவது ஶரியன்று.

குறிப்பு— எம்பெருமானுடைய ஶ்வரூபம் பிரகிருதியைப் போல் மாறுதலை அடைகிறது இல்லை என்றும், ஶ்வயம் பிரகாசம் என்றும், மூன்று விதமான பரிச்சேதங்கள் இல்லை என்றும் வேதம் சொல்லுகிறது. அப்படியே அவனுக்குக் குணங்கள் உண்டு, அவன் நிர்விசேஷன் (குணமில்லாதவன்) அல்ல என்றும், அவனுக்கு ஒரு கெட்ட குணமும் இல்லை என்றும், எல்லா நல்ல குணங்களுக்கும் அவன் இருப்பிடம் என்றும், ஜகத் என்கிற விபூதி என்று ஒன்று இல்லை என்கிற மதம் பிசகு என்றும், அது உண்மையில் இருக்கிறது என்றும் சொல்லுகிறது.

அவ:— வர்ணதர்மங்களையும், ஆச்ரமதர்மங்களையும் விட்டு விட்டு, நினைத்தபடி நடக்கிற ஜநங்கள் நிறைந்த இந்தக் காலத்திலும், இந்த அதிகாரத்தில் செய்த விசாரத்தைப் பார்த்து ஶந்தோஷப்படுகிற பெரியோர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

வா துவஶ்ணஶ்ய வ துவிய்யா ஶ்ரீஶ்வெ ஶெஷெ
யயாவலிதெ வ்யுதம் தனியதம் மூணா நமூணயா
வ்யுத்யா விஸிஷ்டம் ஶ்ரீதாம் | த்யாமொவஶ்வநித்யுஷ்ர
ஸாரணவ்யுஷ்யாவியள கொவிஷா ஶ்ரீஷாஷ்யவமஶுஷிஷி
யமெஷ்வெஷ்யகாஷிநஸுஷி நம் ||

(ப-ரை) வாதுவகுணகு - நாலு ஜாதிகள், உதுவி-
யாபூரூபெ - நான்கு விதங்களான ஆசிரமங்கள், இவை முத
லான, ஹெஜி - பேதமானது, யயாவஸூதெ - சாஸ்திரம்
சொன்னபடி இருக்கையில், முணாநுமுணயா - விஷ்ணுபக்த
னாய் இருப்பதற்குத் தகுந்த, வுதூ - இருப்புடன், விஸிஷ்ட-
கூடின, தஸ்யத - ஜாதிக்கும் ஆசிரமத்திற்கும் பொருத்த
மான, வுதூ - நடத்தை, ஸ்ரிதாரி - அடைந்திருக்கிறவர்க
ளாயும், த்யாமொவவூநித்ய டிரா - வர்ணாசிரமதர்மங்களை
விடுவதாகிய தோஷத்திற்கு எப்போதும் தூரத்திலிருக்கிற,
ஸாரணவ ஜூவியள - பிரபத்தி செய்யும் பிரகாரத்தில், கொவி
டாரி - ஸமர்த்தர்களாயும் (நன்றாய்த் தெரிந்தவர்களாயும்) இருக்
கிற, வனகானிநி - ஏகாந்திகள், சுனிப்யுமெவி - இந்த
கடைசி யுகத்திலும், நி - நம்முடைய, வினா - செய்த விசா
ரத்தை, சுயுபமஹு - ஒப்புக்கொண்டு ஸந்தோஷப்பட,
ஸனி - இருக்கிறார்கள்.

(கருத்து) இந்த காலத்திலும் தங்களுடைய வர்ணாசிரமதர்
மங்களைச் செய்துகொண்டு வேறு தேவதைகளை நெஞ்சால் நினைக்
காத பெரியோர்கள் இருக்கிறார்கள். பிரபத்திக்கு வர்ணாசிரமதர்
மங்களை விடுவது அங்கம் அன்று என்று நன்றாய் அறிந்திருக்கி
றார்கள். அவர்கள் இந்த அதிகாரத்தில் செய்த விசாரத்தைப்
பார்த்து ஸந்தோஷப்படுவார்கள். ஆகையால் செய்த விசாரம்
வீண் அன்று.

குறிப்பு - (1) சலோகத்தின் மூன்றாவது பாதத்தாலே
சிலர் வர்ணாசிரமதர்மங்களை விடுவது பிரபத்திக்கு அங்கமாகச்
சொல்லுகிறார்கள். அவைகளை விடுவது ஸரி அன்று என்றும்,
அப்படிச் சொல்லுவது தூர்வாதம் என்றும் காட்டப்படுகிறது.

(2) வர்ணாசிரம தர்மங்களை அநுஷ்டிக்கிற பெரியோர்கள்
என்று சொன்னதால், ஜாதியானது பிரபத்தி பண்ணுவதாலே
போய்விடாது என்றும், ஜாதி போகும் என்பது அதிவாதம்
என்றும் காட்டப்படுகிறது.

26-வது பிரபாவ ரக்ஷாதிகாரம்.

அவ:— பிரபத்தியின் பெருமையைக் குறைக்கிறவர்களுடைய ஸந்தேஹத்தைத் தீர்ப்பதற்காக முதல் சுலோகம் அருளிச் செய்கிறார்—

ஸிவாஜெஃ ஸ்ரீக்ஷாஜிவிபு_{க்ஷ}வரிண_{க்ஷ} திரஸுஜு_{க்ஷ} தஜிஜ_{க்ஷ}ம்

ததொ_{க்ஷ}வ்யெ_{க்ஷ}த_{க்ஷ}வி_{க்ஷ}த்_{க்ஷ} யஜு_{க்ஷ}த_{க்ஷ} ஜஹ_{க்ஷ}ந_{க்ஷ}ஸ்யெ_{க்ஷ}வ_{க்ஷ} ஹிஜி_{க்ஷ}தா_{க்ஷ} |
த_{க்ஷ}ஜு_{க்ஷ}ண_{க்ஷ}ஸ்யெ_{க்ஷ}வா_{க்ஷ}ஸு_{க்ஷ}க்ஷ_{க்ஷ}ம் ரி_{க்ஷ}வ_{க்ஷ}ஷு_{க்ஷ} நி_{க்ஷ}ஹ_{க்ஷ}தெ_{க்ஷ}ரெ_{க்ஷ}வ_{க்ஷ} ஹி_{க்ஷ}த_{க்ஷ}தா_{க்ஷ}
வ_{க்ஷ}ஜ_{க்ஷ}தெ_{க்ஷ}ஜு_{க்ஷ}ண_{க்ஷ}ஸ்யெ_{க்ஷ}வ_{க்ஷ}ஹ_{க்ஷ} த்ரி_{க்ஷ}ஹ_{க்ஷ}வ_{க்ஷ}ந_{க்ஷ}வ_{க்ஷ}ரி_{க்ஷ}த்ரா_{க்ஷ}ண_{க்ஷ}ஜி_{க்ஷ}தி_{க்ஷ} வ_{க்ஷ} ||

(ப-ரை) ஸிவாஜெஃ - கல்லு முதலானவைகளுக்கு, ஸ்ரீக்ஷாஜிஃ - ஸ்திரீயாகவும், புருஷனாகவுமான, விவரிணதிஃ - மாறுதலான, ஜஜு_{க்ஷ}த_{க்ஷ} சுஜு_{க்ஷ}த_{க்ஷ}ம் - இந்த ஆச்சரியம், சுஸு_{க்ஷ} - இருக்கடும். ததஃ சுவி - அதைக் காட்டிலும், வனதக்ஷ - மேலே சொல்லப்போகிறவைகள், வி_{க்ஷ}த்_{க்ஷ}ம் - இன்னும் ஆச்சரியங்கள், யக்ஷ உ_{க்ஷ}த_{க்ஷ} - எவைகளென்றால், ஜஹ_{க்ஷ}ந_{க்ஷ}ஸ்யெ_{க்ஷ} வ_{க்ஷ}ன_{க்ஷ}வ_{க்ஷ} - நெருப்புக்கே, ஹிஜி_{க்ஷ}தா_{க்ஷ} - குளிமை உண்டானதும், த_{க்ஷ}ஜு_{க்ஷ}ண_{க்ஷ}ஸ்யெ_{க்ஷ} வ_{க்ஷ}ன_{க்ஷ}வ_{க்ஷ} - ஒரு புல்லுக்கே, சு_{க்ஷ}ஸு_{க்ஷ}க்ஷ_{க்ஷ}ம் - ஆயுதத் தன்மை வந்ததும், ரி_{க்ஷ}வ_{க்ஷ}ஷு_{க்ஷ} - விரோதிகளிடத்தில், நி_{க்ஷ}ஹ_{க்ஷ}தெ_{க்ஷ}ஃ வ_{க்ஷ}ன_{க்ஷ}வ_{க்ஷ} - கொல்லப்படுவதற்கே, ஹி_{க்ஷ}த_{க்ஷ}தா_{க்ஷ} - நன்மையைக் கொடுப்பதாக ஆனதும், வ_{க்ஷ}ஜ_{க்ஷ}தெ_{க்ஷ}ஜு_{க்ஷ}ண_{க்ஷ} வ_{க்ஷ}ன_{க்ஷ}வ_{க்ஷ} - திருவடிகளை இரக்ஷிக்கிற பாதுகைகளாலேயே, த்ரி_{க்ஷ}ஹ_{க்ஷ}வ_{க்ஷ}ந_{க்ஷ}வ_{க்ஷ}ரி_{க்ஷ}த்ரா_{க்ஷ}ண_{க்ஷ}ம் - மூன்று உலகங்களையும் இரக்ஷித்ததும், ஜ_{க்ஷ}தி_{க்ஷ} வ_{க்ஷ} - இப்படிப்பட்டவைகள் ஆச்சரியங்கள்.

(கருத்து) கல்லாய் இருந்த அகலியை சக்கிரவர்த்தித் திருமகனுடைய திருவடி பட்ட உடனே முன்போல் ஸ்திரீயாக ஆகி விட்டாள். உத்தரையின் கர்ப்பத்தினின்று விழுந்த கரிக்கட்டையானது ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய திருவடி பட்ட உடன் பரீக்ஷித்ராஜாவாக மாறிவிட்டது. இவைகள் ஆச்சரியமானவைகள்; இவைகளைக் காட்டிலும் ஆச்சரியமானவைகள்—ஹனுமாருடைய வாலை ரக்ஷஸர்கள் கொளுத்தும்போது பிராட்டியின் அநுக்கிரஹத்தாலே நெருப்பின் உஷ்ணம் போய்விட்டது. பிராட்டியினிடத்தில் அபசாரப்பட்ட காகாஸுரன் பேரில் ஏவின புல்லானது ஒரு

பெரிய அஸ்திரத்தின் வேலையைச் செய்தது. கபந்தனையும், விராதனையும், இரட்டையாக இருந்த அர்ஜுனமரங்களையும் கொன்றதினால் அவர்களுக்குச் சாபம் நீங்கி க்ஷேமம் கிடைத்தது. பூநீசக்காவர்த்தி திருமகனுடைய பாதுகைகளைக் கொண்டு பரதாழ்வான் அயோத்தியை இரக்ஷித்து வந்தார். இந்த ஆச்சரியங்களை ஒப்புக் கொள்ளுகிறவன் பிரபத்தியின் மஹிமையைப் பற்றி ஏன் ஸந்தேஹப்படவேண்டியது.

குறிப்பு — எம்பெருமானுடைய பிரபாவம் இப்படி இருக்கையில், அவனிடத்தில் செய்யும் பிரபத்திக்கு பக்தியாலே முடியாத பிராரத்தகர்மத்தைப் போக்கும் சக்தி உண்டாகலாம்.

அவ, — இந்த நான்கு அதிகாரங்களில் செய்த விசாரத்தின் முடிவில் பிரபத்தியின் மஹிமையைக் கொண்டாடுகிறார் —

ராமௌஷ்டிஷாஜிகௌரிஹ ஶஹாரக்ஷாலிரக்ஷாலிதெ (தம்) நித்ய ரக்ஷிதரி ஸ்ரீதெ நிஜஹந்யாவாலியாநம் தவஃ | யக்ஷக்ஷ்யதத்யுஸெத விவியாநுயத்யுநயத்யுஹஸஹஹிஹாணயவ யெஸவணயநிவிபூவாநம் நவாஹாந வடி || || ௫௮ ||

(ப-ரை) ராம - ஆசை, ஷுஷ - த்வேஷம், ஶாஜிகௌ - கொழுப்பு முதலானவைகளாகிய, ஶஹாரக்ஷாலிஃ - பெரிய ராக்ஷஸர்களாலே, ஶக்ஷாலிதெ - கலக்கப்படாதவராயும், நித்ய ரக்ஷிதரி ஸ்ரீதெ - எப்போதும் இரக்ஷிக்கிறவனாயும் இருக்கிற எம்பெருமானிடத்தில் செய்யப்பட்ட, நிஜஹந்யாவாலியாநம் - தன்னுடைய பரத்தை வைப்பதாகிய பிரபத்தி என்கிறபெயரை உடைய, யக்ஷ தவஃ - எந்த தபஸ்ஸானது, ஶயத்யுஹஃ - அதர்மங்களைப் போக்கும்படியான, விவியாநு - வெவ்வேறான, யத்யுநய - தர்மங்களை, ஶத்யுஸெத - அதிகரித்திருக்கிறது என்று, கக்ஷ்யதம் - ஒப்புக்கொள்ளப் படுகிறதோ, தத்யுஹிஹாணயவ - அந்த தபஸ்ஸினுடைய பெருமையாகிய ஸமுத்திரத்தினுடைய, யெஸவணயநிவி - ஒரு திவலையை வர்ணிப்பதும், பூவாநம் வாவாநம் - எப்போதும் இருக்கிற வேதங்களுக்கும், ந வடி - நிலமன்று.

(கருத்து) பிரபத்தியினுடைய பெருமையானது ஸமுத்திரம் போல் அளவில்லாமல் இருக்கிறது. அதில் ஒரு திவலையைக்கூட வேதங்களும் வர்ணிக்கமுடியாது. ஏனென்றால், உலகத்தில் பாபங்களைப் போக்கச் சக்தி உள்ளனவாகச் சொல்லப்பட்ட எல்லா தர்மங்களைக் காட்டிலும் பிரபத்தி மேற்பட்டது. அதைச் சீக்கிரம் செய்யலாம். எல்லா அநிஷ்டங்களையும் போக்கும். எல்லா இஷ்டங்களையும் கொடுக்கும். பிரபத்தி செய்தவனுக்கு ஆசை த்வேஷம் முதலான குற்றங்கள் நேர்ந்தாலும் அவைகளுக்குப் போக்கு விட்டு பிரபந்தன் கேட்டுக் கொண்ட காலத்திலேயே மோகும் கிடைக்கும்.

குறிப்பு- (1) ஆசையும் த்வேஷமும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் தகாதவைகளாகையால் அவைகளைப் பெரிய ராக்ஷஸர்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

(2) சுலோகத்தில் “சுகொஷாலிதழ்” என்றும் பாடமுண்டு. அப்போது அது தபஸ்ஸுக்கு விசேஷணம். தண்டகாரணியத்தில் இருந்த ருஷிகளுடைய தபஸ்ஸு ராக்ஷஸர்களாலே கெடுக்கப்பட்டது. ராக்ஷஸர்களைக் காட்டிலும் பொல்லாதவைகளான ஆசை த்வேஷம் முதலானவைகளாலே பிரபத்தி என்கிற தபஸ்ஸை அழிக்க முடியாது என்று கருத்து. இந்த பாடமே சிலாக்கியம் என்று வியாக்கியாசகாரர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

27-வது மூல மந்திராதிகாரம்.

அவ:— மேல் மூன்று அதிகாரங்களால் மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்கு விரிவாய் அர்த்தஞ் சொல்ல ஆரம்பித்து, இதில் மூல மந்திரத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார். முதலில் இந்த மந்திரத்தின் தேவதை விஷயமாகவும், அதின் ருஷிவிஷயமாகவும், அந்த மந்திரவிஷயமாகவும் வரிசையாய் மூன்று மங்கள சுலோகங்களை அருளிச்செய்கிறார்:—

தாரம் வஹுஸ்யம் தடிநு ஹ்யுடியம் தது நாராயணாயெ

த்யூதாயொக்தம் வடிவயதாம் ஸாயுதோவாயுடிதழ் |

சுஜீகுவஸுஸிநஸாரிதாரக்ஷாலாம் நஃ

சுதிபு. ஷெவஃ சுதிவதம் நிவிவாநு கிஜரெஸ்யபுவிவாநு ||

(ப-ரை) வஹு - தாரம் - முதலில் தாரம் என்கிற பிரணவம், தடிநு - அதன்மேலே, ஹுடியம் - ஹிருதயம் என்கிற நமஸ்ஸு, தஹு - அந்த பிரஸித்தமான நாராயணாய ஹதி - நாராயணாய என்று, சூதாயொக்தம் - வேதத்தால் சொல்லப்பட்ட, வடி - சொல், ஆகிய இவைகளை, லாயஹு - அர்த்தத்துடன், சூதாயஹு - ஆசாரியர்களால் கொடுக்கப்பட்டு, சுவயதாம் - அதை நினைத்துக்கொண்டு, சுவஸிநஸாம் - சக்தியில்லாதவர்களாய், (அகிஞ்சநர்களாயிருக்கும்) நம் - நம்முடைய, சூதாரஹு - நம்மை இரக்ஷிக்கும் சமையை, சஹு - ஒப்புக்கொண்டவனான, ஹெவம் - எம்பெருமான், நிவிஹு - எல்லா, கிஹு - கைங்கரியமாகிற ஸம்பத்துக்கு வரும் விக்கிரங்களை, சஹு - சீக்கிரம், சஹு - போக்கேவண்டும்.

(கருத்து) மூலமந்திரத்தை அர்த்தத்துடன் நினைத்துப் பார்த்து அகிஞ்சநர்களான நாம், நம்மை இரக்ஷிக்கும் சமையை எம்பெருமானிடம் கொடுக்கிறோம். அதை அவன் ஒப்புக்கொண்டு அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய கைங்கரியங்களுக்கு வரும் எல்லா விக்கிரங்களையும் சீக்கிரம் போக்கேவண்டும்.

குறிப்பு:— (1) மந்திரத்தின் மூன்று சொற்களைத் தனித்தனியாக சுலோகத்தில் சொல்லி இருப்பதால், மந்திரத்தை மூன்று வாக்கியமாக அர்த்தம் பண்ணவேண்டும் என்று காட்டப்படுகிறது.

(2) 'சுவஸிநஸாம்' என்பதாலே, அகிஞ்சநனான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமும், 'சூதாரஹு' என்பதாலே, பிரபத்தியும், 'கிஹு' என்பதாலே அதின்பலனை கைங்கரியமும் காட்டப்படுகின்றன. இதனால் இந்த மந்திரத்தை ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுவதாகவும், உபாயத்தைச் சொல்லுவதாகவும், புருஷார்த்தத்தைச் சொல்லுவதாகவும் அர்த்தம் பண்ணலாம் என்றும் காட்டப்படுகிறது.

(3) பிரணவத்தை 'தாரம்' என்றும், 'நமஸ்ஸை' 'ஹுடியம்' என்றும் மந்திர சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது.

கூர்யாணரீாவஹதூ கா தயுமம் ஸ்யரீபு

பூர்யாவயநு பூணரீஹரீதஷூ நராரரீகௌஷூ |

சூர்யூ கரீவ்யரீமதூ ராயரீஷ்டஹூ

வாஸூஸூதாஃ வரீரீகாபூரீதாவஸூஸூ நஃ || கூஃ ||

(ப-ரை) பூணரீஹரீதஷூ - கவனமாய்க் கேட்கிற, நராரீகௌஷூ - நரன், நாரதர் முதலானவர்களிடத்தில், கா தயுமம் - கிருதயுகஸம்பந்தமான, ஸ்யரீபு - தன்னுடைய தர்மத்தை, பூர்யாவயநு - சொல்லிக்கொண்டு, கூர்யூ - எட்டு சக்கிரங்களை உடைய, சூர்யூ - முதன்முதலான, கரீவரீ - விலக்ஷணமான, ராயூ - ரதத்தை, கயரீமதஃ - அடைந்திருக்கிற, வாஸூஸூ - பெரியோர்களுக்கு, வாஸூஸூ - பந்துவாய், (பந்துவான தகப்பனைப்போல் அதுகூலத்தைச்செய்யும்) வரீரீகாபூரீதாவஸூஸூ - பதாரீகாபூரீமத்தில் தபஸ்ஸூ செய்துகொண்டு இருக்கிற நாராயணன் என்கிற ருரீயானவர், நஃ - நமக்கு, கூர்யூணஃ - க்ஷமத்தை, சூவஹதூ - செய்யவேண்டும்.

குறரீப்பு:— (1) கிருதயுகதர்மமாவது— மோக்ஷத்திற்கு வேண்டரீய வரீயாபாரங்களைச் செய்வது. இதற்கு நரீருத்தரீதர்மம் என்று பெயர்.

(2) மூலமந்திரத்திற்கு எட்டு எழுத்துக்கள் இருப்பதால், அதை எட்டு சக்கிரங்களுள்ள ரதம் என்று சொல்லரீருக்கரீறது.

(3) நாராயணன் என்கரீற ருரீயானவர் இந்த மந்திரத்தை உபதேசம் பண்ணரீக்கொண்டு இருக்கரீறார். ஆகையால் அதற்கு அவரீரீ ருரீ. அவரீரீ மந்திரத்திற்கும் தேவதை ஆகையாலே அவரை மந்திரமாகரீய ரதத்தில் இருக்கரீறதாகச் சொல்லரீ இருக்கரீறது.

(4) எம்பெருமானுக்கு வேண்டரீயது எல்லாம் இருப்பதாலே இப்படி உபதேசம் பண்ணரீக்கொண்டு இருப்பது வெரும் கிருபையரீலையே. அவன் செய்யும் வேலைக்குப் பரீசரீயோஜனம் ஸாதுக்களை இரூக்ஷரீப்பதே. இதை 'வாஸூஸூ' என்பது காட்டுகரீறது.

(5) “பூணீலிதெஷு” என்பதாலே உபதேசம் பண்ணப்பட்டதைக் கவனமாய்க் கேட்பதாகிய சிஷ்யகுணம் சொல்லப்படுகிறது.

யஜ்ஞஃஸூரிஸொஷண வாஜ்யம் வெஷ்வெஷிக்ஷு |
 தஸெஷு வ்யாவகஸூவ்யாய ஜீஞாய ஜீஹதே நரிஃ || கூக ||
 (ப-ரை) வெஷ்வெஷிக்ஷு - வேதமும், அதை மூலமாக உடைய ஸ்மிருதிகளும், ஆகிய, வாஜ்யம் - சொற்கள், ஸொஷண - பாக்கியில்லாமல், யஜ்ஞஃஸூரி - எதற்குள் அடங்கி இருக்கின்றனவோ, தஸெஷு - அந்த, வ்யாவகஸூவ்யாய - வியாபகமந்திரங்களுக்குள் முக்கியமான, ஜீஹதே - பெருமையை உடைய, ஜீஞாய - மந்திரத்திற்கு, நரிஃ - நமஸ்காரம்.

குறிப்பு:— (1) வேதமும் ஸ்மிருதிகளும் இம்மந்திரத்தில் அடங்கி இருப்பதாவது- தத்துவம், உபாயம், புருஷார்த்தமாகிய இவைகளைப் பற்றி அவைகள் சொல்லுவது எல்லாம் மூலமந்திரத்தில் அடங்கி இருக்கிறது என்று கருத்து.

(2) வியாபகமந்திரங்கள் மூன்று. அவைகளுள் மூலமந்திரம் ஒன்று. மற்றவைகளில், “வாஸுஷெவ” என்கிற சொல்லும், “விஷு” என்கிற சொல்லும் இருக்கின்றன. அவைகள் எம் பெருமான் எங்கும் இருப்பதைச் சொல்லுவதனாலே அவைகளுக்கு வியாபகமந்திரம் என்று பெயர்.

இந்த அதிகாரத்தின் முதல் சுலோகம்.

ஊஹ ஜீஹஜீஞாயஸ்வ்யத

ஜீயுஜீஸொஷண கஸூரிஷநஹவதி |

ஸூழிகதயநிஹி தநியிஜீவ

ஷெஸூரிஷதேந உக்ஷுஷா ஜீஞாஃ || || கூஉ ||

(ப-ரை) ஸூழிகதய - ஸ்படிகமயமான இடத்தில், நிஹித நியிஜீவ - வைக்கப்பட்டிருக்கிற புத்தையலைப்போல், ஜீஹ ஜீஞாயஸ்வ்யத - மூலமந்திரத்தினால் மூடப்பட்டு இருக்கிற,

சுய-ஓ - அர்த்தத்தை, உஹ - இங்கு, கஸிஸு ஜஹுஃ - யாதே
 னுமொரு மனிதன், ஷெஸிகடிதேந-ஆசாரியர்களாலே கொடுக்
 கப்பட்ட, உக்ஷுஷா - கண்ணாலே, சுஸொஷெண - கொஞ்சமும்
 பாக்கியில்லாமல், சுநுஹவதி - அறிந்து அநுபவிக்கிறான்.

(கருத்து) மிகவும் சுருக்கமாக இருக்கிற இம்மந்திரத்தினு
 டைய எல்லா அர்த்தங்களையும் ஆசாரியன் உபதேசத்தாலே ஒரு
 வன் அதை அறிந்து அநுபவிக்கிறான்.

குறிப்பு:— (1) இம்மந்திரத்தின் அர்த்தத்தின் பெருமை
 யைக் காட்டுவதற்காக அதைப் புதையலாகவும், அந்த அர்த்
 தத்தை அடக்கிக்கொண்டிருக்கிற மந்திரத்தை ஸ்படிகமாகவும்
 சொல்லியிருக்கிறது.

(2) ஸ்ரீதேசிகன் அப்புள்ளாருடைய அநுக்கிரஹத்தாலே
 அறிந்து அநுபவித்ததை மறைபொருளாகச் சொல்லுகிறார்.

அதிகாரத்தின் கடைசி சுலோகம்.

உசுஹ ஸ்வயதிதம் வஜெஃ ஸிஹிரஸாவெகசிவ
 னூக்ஷரெரெயெ-ஹுத ஹித வுயொஜநஜெயெய்யூ
 தஸாரெஸிஹிஃ | சூஷுஷூக்ஷரவெஷஸ-ஓ திரஜஹக்ஷ
 ஸு-ஓவாஹிவ்யதித்யெஷு-முணுஷுஸஜிம் வுயவதி
 ஸதாம் துயுஷவாரெரஜநஃ || || சுந ||

(ப-ரை) உசுஹ- இந்த அதிகாரத்தில் சொன்னபடி, சுயூ
 தஸாரெஃ - வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் ஸாரமாகிய, வகசி
 வனூக்ஷரெஃ- வரிசையாய் ஒரு எழுத்து, இரண்டுஎழுத்துக்
 கள், ஐந்து எழுத்துக்களை உடைய, தி-ஹிஃ வஜெஃ - மூன்று
 பதங்களோடும், சுயூதஸாரெஃ - வேதாந்த சாஸ்திரத்தின்
 ஸாரமாகிய, தஹிதயுயொஜநஜெஃ - தத்துவம், உபா
 யம், புருஷார்த்தம் ஆகிய, தி-ஹிஃ சுயெ-ஓ - மூன்று அர்த்
 தங்களோடும், ஸ்வயதிதம் - சேர்ந்ததாயும், சூஷுஃ - மூன்று
 ரஹஸ்யங்களுக்குள்ளும், மூன்று வியாபகமந்திரங்களுக்குள்ளும்
 முதலாயும், சூக்ஷரவெஷஸ-ஓ-ஹிஃ - முதல் சொல்லின் மூன்று
 எழுத்துக்களால் மூன்று வேதங்களுக்குக் காரணமாயும், சுஜ

ஹக் ஸுஹிவ்யுதி துயம் - இரண்டாவது சொல்லாலே ஸ்தூலம், ஸுக்ஷ்மம், பரம் என்கிற அர்த்தங்களைக் காட்டுகிறதாயும், துயுஹவாரம் - மூன்றாவதான சொல்லாலே, வேதாந்தத்தினுடைய ஸாரமாயிருக்கிற, சுலா 2நாம் - இந்த மந்திரமானது, தெயுமணுபுஸம் - ஸம்ஸாரம் கழிவதை, ஸதாம் - முமுக்ஷுக்களுக்கு, ப்ரயுதி - கொடுக்கிறது.

(கருத்து) இந்த மந்திரத்தில் மூன்று சொற்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் முதல் சொல்லில் ஒரு எழுத்து; இரண்டாவது சொல்லில் இரண்டு எழுத்துக்கள்; மூன்றாவது சொல்லில் மூன்று எழுத்துக்கள் இருக்கின்றன. மூன்று சொற்களும் வரிசையாய் ஸ்வரூபத்தினுடைய உண்மையையும், அதை அறிந்தவன் செய்யவேண்டிய உபாயத்தையும், அதினால் கிடைக்கும் பயனையும் சொல்லுகின்றன. இந்த சொற்களும் அர்த்தங்களும் வேதாந்தத்தில் ஸாரமானவைகள். முதல் சொல்லில் அடங்கி இருக்கும் மூன்று எழுத்துக்களில் இருந்து மூன்று வேதங்கள் உண்டாகி இருக்கின்றன. இரண்டாவது சொல்லிற்கு மூன்று விதமாய் அர்த்தம் பண்ணலாம். நமஸ்ஸு என்பது முழுவதற்கும் பிரபத்தி என்றும் அதின் பலமாகிய எம்பெருமான் கைங்கரியம் என்றும் பொருள். இது ஸ்தூலமான அர்த்தம். இந்த சொல்லில் ந: - என்றும், மஸ் - என்றும் பிரித்தால், நான் எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டவன் என்றும், நான் எனக்குச் சேஷன் அன்று என்றும், என்னுடையதாக எண்ணி இருக்குமவைகளுக்கு நான் இயற்கையாகச் சேஷி அன்று என்றும் பொருள் கிடைக்கும். இதற்கு ஸுக்ஷ்மமான அர்த்தம் என்று பெயர். எம்பெருமானே பிரதானமான உபாயம் என்று பரம் என்கிற அர்த்தம். மூன்றாவது சொல்லானது எம்பெருமான் ஜகத்காரணம் என்றும், எல்லாம் அவனுடைய ஸொத்து என்றும், அவன் எல்லாவற்றிலும் இருக்கிறான் என்றும், அவனே எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரம் என்றும், அவனே ஜீவன்களுக்கு அடைய வேண்டிய புருஷார்த்தம் என்றும், அதற்கும் அவனே உபாயம் என்றும் காட்டுவதால் இதுவே வேதாந்தத்தின் ஸாரமான சொல். இந்த மந்திரத்தை இவ்விதமாக அறிந்து அறியப்பட்ட ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த உபாயத்தைச் செய்தால் முமுக்ஷுவுக்கு ஸம்ஸாரம் போய்விடும்.

28 - வ து த்வயாதிகாரம்.

சூகணிபுதொ விதநுதெ கூதகூதூகூஷ்யா
 ஶாபெஶீபிதொ ஶிஸதி யஸூ கூதாயபூஶாவஸு |
 பூதூபூஷதாம் ஶஜதி ஸம்ஸூதிகூஶராதெஶுஃ
 வஶீஸஶாயஸரணாமதிஶீஶூ ஶனஷஃ || || கூச ||

(ப-ரை) யஃ - எந்த மந்திரமானது, சூகணிபுதஃ - எம் பெருமான் கேட்கும்படி முமுக்ஷு ஒரு தடவை சொன்னால், கூதகூதூகூஷ்யாம் - கிருதகிருத்யனாய் ஆவதை, விதநுதெ- செய்கிறதோ, சூபெஶீபிதஃ - அடிக்கடி சொல்லப்பட்டால், கூதாயபூஶாவம் உ - கிருதார்த்தனாக இருக்கும் தன்மையையும், ஶிஸதி - கொடுக்கிறதோ, ஶனஷஃ - இது, வஶீஸஶாயஸரணாமதிஶீஶூஃ - லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமானிடத்தில் செய்யும் சரணாகதியின் மந்திரமாக இருந்து, ஸம்ஸூதிகூஶராதெஶுஃ - ஸம்ஸாரமாகிய கொஞ்சமும் வெளிச்சம் இல்லாத இராத்திரிக்கு, பூதூபூஷதாம் - விடியற்காலமாயிருப்பதை, ஶஜதி - அடைகிறது.

(கருத்து) இந்த த்வயம் என்கிற மந்திரத்தை முமுக்ஷு எம் பெருமான் கேட்டுகும்படி ஒரு தடவை சொன்னால், அது அவனை கிருதகிருத்யனாகச் செய்கிறது. அதாவது— அவன் செய்ய வேண்டிய வேலை இதினால் செய்யப்பட்டதாக ஆகிவிடுகிறது. அதை அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டு காலத்தைப் போக்கினால், அவன் ஸூகத்தை அடைவதினால், அடையவேண்டிய பிரயோஜனத்தை அடைந்துவிடுகிறான். ஒரு இருட்டான இராத்திரி விடியற்காலம் வந்த உடன் போய், பிற்பாடு பகல் வருவதுபோல், இந்த மந்திரத்தைக் கொண்டு பிரபத்தி பண்ணினால் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி, மேலே அளவில்லாத எம்பெருமானுடைய அநுபவத்தை அதுகொடுக்கும். இவ்வித பெருமையை உடையது இம்மந்திரம்.

குறிப்பு:— “ வஶீஸஶாய ” என்கிற சொல்லால் முமுக்ஷு செய்கிற பிரபத்தியில் லக்ஷ்மிக்கும் ஸம்பந்தம் உண்டு என்று காட்டப்படுகிறது.

இதின் கடைசி சுலோகங்கள்.

ஐடிஷ்டபடிம் வ்யாவெஸை ஸரீவெஸை ஷ்டுடிம் விடிம் |

வாக்யம் வணுவபெடியபுஸ்தரித்யாவ்யாதப்யுயாநக்யம் ||

(ப-ரை) வ்யாவெஸை - ஸ்ரீநாராயணஅரணள என்பதை மூன்று சொற்களாகப் பிரித்தால், ஐடிம் - இம்மந்திரமானது, ஷ்டுடிம் - எட்டு சொற்கள் உள்ளது, ஸரீவெஸை - அதை ஒரு சொல்லாக வைத்துக்கொண்டால், ஷ்டுடிம் - ஆறு சொற்கள் உள்ளது, விடிம் - (என்று) பெரியோர்கள் அறிகிறார்கள், வணுவபெடிம் - ஐந்து சொற்களோடு, யபுஸ்தம் - சேர்ந்த, வாக்யம் - வாக்கியமானது, ஐதி சுவ்யாதப்யுயாநகம் - பிரபத்தி பண்ணுகிறேன் என்கிற வேலையைச் சொல்லுகிற சொல்லை முக்கியமாக உடையது.

வனகம் அயம் த்ருவயவம் ஸுவயவஸ்யுதாயம்

வ்யுஸ்தாயபவணுகம்பாதுஷ்டஜ்யொமம் |

ஸவாணபுலீஹிஹிவசிவ்யுதாஷ்டவணம்

நஜெ ஸதாஹிஹ ரஸம் நவம் ப்ருஸுதெ || கூகூ ||

(ப-ரை) வனகம் - இது முக்கியமானது; அயம் - இரண்டு அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாலே, த்வயம் என்றுபேர்பெற்றது; த்ருவயவம் - மூன்று வாக்கியங்களுள்ளது; ஸுவயவஸ்யுதாயம் - வருத்தமில்லாமல் நான்காவது புருஷார்த்தமான மோகூத்தை அடைவதற்கு உபாயமானது; வ்யுஸ்தாயபவணுகம் - அறிய வேண்டிய ஐந்து அர்த்தங்களைத் தெளிவாய்க் காட்டுவது; உவாதுஷ்டஜ்யொமம் - ஐந்து அங்கங்களோடு கூடிய பிரபத்தி என்கிற யோகத்துக்கு ஸாதநமாய் இருப்பது; ஸவாணபுலீஹிஹிவக் - ஏழு ஸமுத்திரங்களுடைய பெருமையை உடையது, (எல்லா அர்த்தங்களையும் அடக்கிக்கொண்டிருப்பது) விவ்யுதாஷ்டவணம் - எட்டு எழுத்தாகிற மூலமந்திரத்தின் அர்த்தத்தை விரிவாய்க் காட்டுவது; இவ்விதமான மந்திரமானது, ஐஹ - இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்திலே அருமையான, நவம் ரஸம் - சாந்தி என்கிற ஒன்பதாவது ரஸத்தை, நஜெ - ஸ்ரீரங்கத்தில், ஸதாம் - இருக்கிறவர்களுக்கு; ப்ருஸுதெ - கொடுக்கிறது.

குறிப்பு— (1) இரண்டு அர்த்தமாவது— உபாயம், புருஷார்த்தம். இவைகளுள் முன் பாதியால் உபாயத்தையும், பின் பாதியால் புருஷார்த்தத்தையும் காட்டுகிறது.

(2) மூன்று வாக்கியங்கள்— முன் பாதி ஒரு வாக்கியம். “ஸ்ரீஔெ நாராயணாய” என்பது இரண்டாவது வாக்கியம். “நமஃ” என்பது மூன்றாவது வாக்கியம்.

(3) த்வயத்தாலே பிரபத்தியைப் பண்ணும்போது அதை ஒரே தடவை சொன்னால் போதும். மூலமந்திரத்தின் ஸித்தியை அடைவதற்காக புரச்சரணம் என்கிற ஒன்றைச் செய்ய வேண்டியது. அதாவது— அதை ஜபம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது ஹோமங்களையும், தர்ப்பணங்களையும் ததீயாராதங்களையுஞ்செய்வது. இந்த சிரமம் த்வயமந்திரத்தினால் ஸித்தியடைவதற்கு வேண்டியதில்லை.

(4) ‘ஸ்ரீஔெ நாராயண’ என்பதாலே, அடையவேண்டிய எம்பெருமானும், “வ்யவஜ்யே” என்பதின் உத்யவ்யுஷணாலே அடைகிற ஜீவனும், அந்தச்சொல்லாலேயே செய்யவேண்டிய உபாயமும், “ஸ்ரீஔெ நாராயணாய” என்பதால் அடையவேண்டிய பயனும், ‘நமஃ’ என்பதில் ‘ஔெ’ என்கிற பாகத்தினால் அவனை அடையவதற்கு இதுவரையில் உண்டாகி இருந்ததடையும்—ஆகிய ஐந்தும் சொல்லப்படுகின்றன. இவைகள் முக்கியமானவைகளாகையால், அவைகளைக் காட்டுகிற இம்மந்திரம் உயர்ந்தது.

(5) ஐந்து அங்கங்களையும் அங்கியான பிரபத்தியையும் சேர்த்து ஷடங்கம்- ஆறு அங்கம் என்று பிரபத்தியைச் சொல்லி இருக்கிறது. இந்த அங்கங்கள் இன்னவை என்பதற்கு 27-வது சுலோகத்தைப் பார்க்க.

(6) நாடகசாலையைப் பார்க்கிறவர்களுக்கு நாடகத்தாலே எட்டு விதரஸம் கிடைக்கும். ஸ்ரீரங்கத்தில் இருப்பவர்களுக்கு சாந்திரஸமும் இம்மந்திரத்தாலே கிடைக்கும்.

(7) “ரஜ” என்கிற சொல்லுக்கு நாடகம் ஆடுகிற இடம் என்றும், திவ்விய தேசமான ஸ்ரீரங்கம் என்றும் பொருள். வேறு

ரஸங்களில் பற்று உள்ளவர்களாய் நாடகசாலைக்குப் போகிறவர்க ளுக்கும் சாந்திரஸம் பிரயாஸமில்லாமல் உண்டாகுமென்று இத னால் காட்டப்படுகிறது.

அவ:- த்வயமந்திரத்தின் பெருமையைப் பல உதாரணங்க ளாலே உறுதிப்படுத்துகிறார்:-

ந வெஜானா_ஊயாஸூ_ஊ ந ஶ்யு_ஊய_ஊநா_ஊத_ஊத_ஊயிக_ஊம்

ந தஜகா_ஊதீய_ஊ ந தஜலி_ஊதா_ஊஸ_ஊ ஸா_ஊதிக_ஊவடி_ஊ |

ந ஸ_ஊதா_ஊரொ_ஊய_ஊ ந ஶ்ய_ஊஹ_ஊஜ_ஊநா_ஊஸ_ஊ ஶொ_ஊய_ஊஜ_ஊந_ஊக_ஊம்

ந ஶ_ஊஸ_ஊத_ஊஸ_ஊள_ஊவ்ய_ஊம் ந ஶ்ய_ஊவ_ஊந_ஊத_ஊஃ_ஊ க்ஷ_ஊரிக_ஊர_ஊண_ஊஸ்ய_ஊ ||

(ப-ரை) வெஜானா_ஊஸூ_ஊ - வேதாந்தங்களைக்காட்டிலும், ஶயி_ஊ க_ஊம் ஶா_ஊஸூ_ஊம் ந - உயர்ந்த சாஸ்திரம் இல்லை, ஶ்யு_ஊய_ஊநா_ஊஸ_ஊ - மதுவைக் கொன்ற எம்பெருமானைக் காட்டிலும், ஶயிக_ஊம் த_ஊத_ஊம் ந - உயர்ந்த தத்துவம் இல்லை, தஜ_ஊகா_ஊதீ_ஊய_ஊ - அவனிடத்தில் பக் தியுள்ளவனைக் காட்டிலும், ஶயிக_ஊம் தீ_ஊய_ஊம் ந - பாபத்தைப் போக்குவதில் உயர்ந்தது வேறு ஒன்றும் இல்லை, தஜ_ஊலி_ஊதா_ஊஸ_ஊ - அந்த பாகவதர்களுக்குப் பிடித்த இடத்தைக் காட்டிலும், ந ஶா_ஊதிக_ஊவடி_ஊம் - ஸத்துவகுணம் மேலிட்ட வேறு இடம் கிடை யாது, ஶ_ஊதா_ஊஸ_ஊ - ஸத்துவகுணம் மேலிட்ட ஆஹாரத்தைக் காட்டிலும், ஶ்ரொ_ஊய_ஊம் ந - உடம்புக்கு ஆரோக்கியத்தை உண்டு பண்ணுவது வேறு ஒன்றுமில்லை, ஶ்ய_ஊஹ_ஊஜ_ஊநா_ஊஸ_ஊ - நல்ல ஜ்ஞானமுடைய ஆசாரியனை அடைவதைக் காட்டிலும், ஶொ_ஊய_ஊ ஜ_ஊந_ஊக_ஊம் ந - தத்துவங்களின் அறிவை உண்டுபண்ணுவது வேறு ஒன்று இல்லை, ஶ_ஊஸ_ஊத_ஊஸ_ஊள_ஊவ்ய_ஊம் - ஶுகம் வேறொன்றில்லை, ஶ்ய_ஊவ_ஊந_ஊத_ஊஃ_ஊ - த்வயமந்திரத் தைச் சொல்லுவதைக் காட்டிலும், க்ஷ_ஊரிக_ஊர_ஊண_ஊம் ந - அந்த க்ஷேமத்தை உண்டுபண்ணுவது வேறு இல்லை.

(கருத்து) பிரபத்திக்கு உபயோகப்படும் மற்ற மந்திரங்க ளைக் காட்டிலும் த்வயம் என்கிற மந்திரத்திற்கு பெருமை அதிகம்.

29-வது சரம சுலோகாதிகாரம்.

முதல் சுலோகம்.

ய உவநிஷ்டா₈ரிகெ யஸா₈நனா₈யா₈யெ₈

ஸூ₈டி₈தஜ₈ந₈தா₈ஸா₈க₈ஃ₈ ஸூ₈ய₈ ஸ₈ஜ₈ய₈த₈ |
த₈ஜ₈ஹ₈ வி₈யி₈நா₈ க₈ய₈ஷ₈ண₈ ய₈ஜ₈ஃ₈ ப₈வ₈ஜ₈ ஸ₈நா₈த₈ந₈

ஸ₈ஜ₈த₈ஜ₈ரி₈தா₈ஸ₈ஜ₈த₈ஜ₈த₈ஜ₈ஸ₈வ₈ஜ₈ஸ₈ஹ₈ || சு₈அ₈ ||

(ப-ரை) ய₈ = எந்த எம்பெருமான், உவநிஷ்டா₈ = உப
நிஷ்த்துக்களுடைய, சு₈கெ₈ = ஸமீபத்தில் இருக்கிறோ, சு₈ந
னா₈யா₈யெ₈ = அளவில்லாத தயாஸமுத்திரமாகிய, யஸா₈க₈
எவனிடத்திலிருந்து, ஸூ₈ய₈ = சரமஸ்லோகமானது, ஸூ₈டி₈
தஜ₈ந₈தா₈ஸா₈க₈ஃ₈ = ஜநங்களுடைய சோகத்தைப் போக்குவ
தாய், ஸூ₈ய₈ ஸ₈ஜ₈ய₈த₈ = தானே உண்டாயிற்றே, த₈ = அந்த,
ஸ₈நா₈த₈ந₈ ய₈ஜ₈ஃ₈ = எப்போதுமிருக்கிற உபாயமான, க₈ய₈ஷ₈ண₈
கிருஷ்ணனை, வி₈யி₈நா₈ = முறைப்படி, ப₈வ₈ஜ₈ = பிரபத்தியா
லேயே அடைந்து, ஸ₈ஜ₈த₈ஜ₈ரி₈தா₈ = பாபங்கள் போனவர்க
ளாயும், ஸ₈ஜ₈ = மோகும் கிடைக்குமோ, கிடைக்காதோ என்
கிற ஸந்தேஹத்தையும், சு₈த₈ஜ₈ = நாம் செய்யும் பாபங்கள்
போகுமோ போகாதோ என்கிற பயத்தையும், த₈ஜ₈ஃ₈ = விட்ட
வர்களாய், ஸ₈வ₈ஜ₈ சு₈ஷ₈ஹ₈ = ஸுகமாய் இருக்கிறோம்.

(கருத்து) எம்பெருமானிடத்தில் பிரபத்தி செய்து பாபங்
களைக் கழித்து, ஸந்தேஹத்தையும் பயத்தையும் விட்டு ஸுக
மாக இருக்கிறோம்.

குறிப்பு— (1) உபநிஷ்த்துக்களுக்கு ஸமீபத்தில் என்று
சொன்னதாலே, எம்பெருமான் ஒருவன் இருக்கிறான் என்றும்
அவன் இப்படி இருக்கிறான் என்றும் உபநிஷத்து வாக்கியங்கள்
ஸ்வரஸமாய் எல்லாம் ஒத்துச் சொல்லுகின்றன என்பது காட்
டப்படுகிறது. இதையும், சொற்களுக்கு ஏற்பட்ட பொருளை
விட்டுவிட்டு அந்தந்த இடங்களுக்குத் தகுந்தபடி பொருளை
வைத்துக் கொண்டு அர்த்தம் பண்ணவேண்டிய நிர்ப்பந்தமில்லை.
இது ஸ்வரஸம் என்பதின் பொருள்.

(2) சரமசுலோகமானது தானாய் வந்தது என்பதற்கு ஜநங்களிடத்தில் கருணையாலே சொல்லப்பட்டது; அர்ஜுநனுக்காக மாத்திரம் சொல்லப்பட்டது அன்று என்று கருத்து.

(5) சுலோகத்தில் “வியிநா” என்பதால் சரமசுலோகத்தின் முதற்பாதத்தினால் சொன்னபடி அகிஞ்சநாய் பிரபத்தி பண்ணுவதையும், ‘பூவஜெ’ என்பதால் இரண்டாவது பாதத்தின் அர்த்தமும், ‘ஸூரிதஜூரிதாஃ’ என்பதால் ‘ஸுவபூவாவெ ஹ்யோ ஜோக்ஷயிஷ்யாதி’ என்பதின் அர்த்தமும், “ஸஜாதஜூஜி” என்பதால் ‘ஜாஸூஃ’ என்பதின் அர்த்தமும் காட்டப்படுகின்றன.

அவ:— சரமசுலோகத்தில் சொன்ன பிரபத்தியானது அங்க பிரபத்தி மாத்திரமும் அன்று. நோகமோக்ஷத்திற்கும் உபாயம் என்று சுலோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்—

உவிஜூரெநநியமஹரெநஉ-ஓரவிஸ்ரானி
 ஜெஸெவ-ஓரநநெஹ-ஓவ-ஓஹ-ஓலியெநெஸ்ராவ
 தாஃ நஸுவநாஃ | நிஷத்ய-ஓஹம் நிஜவஜிஸள
 நெதகாஜிஃ ஸஹ-ஓஜா ஸதாயெயம் கிஜிவி விஜயெ
 ஸாராயிஸவ-ஓநெதா ||

(ப-ரை) உவிஜூரெநஃ - அறியமுடியாதவைகளாயும், நியமஹரெநஃ - அவைகளுக்கு ஏற்பட்ட நியமங்களாலே செய்யமுடியாதவைகளாயும், உ-ஓரவிஸ்ரானிஜெஸெஃ-சிரம்பரி ஹாரம் பண்ணுகிற இடம் வெகு தூரத்தில் இருப்பவைகளாயும், (வெகுகாலம் கழித்துப் பலனைக் கொடுப்பவைகளாயும்) ஓவாநநெஹ-ஓஃ - அகிஞ்சநனுக்குத் தகாதவைகளாயும் இருக்கிற, ஓஹ-ஓலிஃ சுயநெஃ - அநேக உபாயங்களாலே, ஓராவதாஃ - வருத்தப்படுகிற நமக்கு, ஓவ-ஓநாஃ - நல்லவழியாய், ஓவ-ஓநெதா - எல்லாருக்கும் யஜமநனாய், சுஸள ஸாராயிஃ - அர்ஜுநனுக்கு ஸாரத்யம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த இந்த எம் பெருமான், ஸஹ-ஓஜா - தன் பெருமையினாலே, நிஷத்ய-ஓ

ஊர்-ஒரு தடையும் இல்லாமல், நிஜவடிவ- தன்னுடைய இடத் திற்கு; நெத-கூரீ - கொண்டிபோகவேண்டுமென்கிற ஆசையை உடையவனாய், கிழிவி- விலக்ஷணமான, ஸ்தூயெய-நல்ல கட்டுசாதமாகியபிரபத்தியை, விடியெ- ஏற்பாடுசெய்திருக்கிறார்.

(கருத்து) ஒருவன் ஊருக்குப்போகும்போது வருத்தப்படாமல் அந்த இடம் போவதற்கு வேண்டிய கட்டுசாதத்தைக் கொடுத்து போ என்று சொல்லுவதுபோல, எம்பெருமான் தன்னிடம் நம்மை அழைத்துக்கொண்டு போக பிரபத்தி என்கிற உபாயத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கிறான். மோக்ஷத்திற்கு உபாயங்களாகிய பக்தி முதலானவைகளைச் செய்யும் வழி தெரியாமலும், அதைச் செய்ய சக்தி இல்லாமலும், அவைகள் பலன் கொடுக்கிற வரையில் பொறுக்க முடியாமலும் இந்த காரணங்களால் அகிஞ்சநர்களாயிருந்து வருத்தப்படுகிற நம்மைப் பார்த்து கருணையினால் இதை உபதேசித்திருக்கிறான்.

குறிப்பு- அவரவர்களுக்கு வேண்டியவைகளை அடைவதற்கு உபாயங்களாகச் சொல்லப்பட்டவைகள் ஸ்கூலங்களாய்க் கண்டுபிடிக்க முடியாமலிருக்கிற வழிகள் போலிருக்கின்றன. காடுகள் நெருங்கி இருப்பதாலே அவைகளில் போவது கஷ்டம்; போய்ச்சேர்ந்து வருத்தம் நீங்கும்படியான இடங்கள் வெகு தூரத்தில் இருக்கின்றன. ஆகையாலே அவைகள் நம்மைப் போன்றவர்களுக்குத் தகுந்தவைகள் அன்று. அவைகளில்போய்க்ஷ்டப்பட்ட வேண்டாம். இந்த இலகுவான வழியாய் போங்கள் என்று சொல்லி நமக்குக் கட்டுசாதம் கட்டிக்கொடுத்திருக்கிறார் என்று கருத்து.

அவ:- இந்த அதிகாரத்தில் சொன்ன சரமசலோகத்தின் அர்த்தமானது நல்ல ஸம்பிரதாயத்தின் வழியாய் வந்திருக்கிறது என்றும், அதைப் பெரிய ருஷிகளும் கொண்டாடுகிறார்கள் என்றும், கடைசி சலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:-

வ்யூஸாராயவயொயிகளஸுஹநிலம் ஹூடி ॥
 ஹரொஸுதரிஃ சொகஃ கெவந் தொகுவெடிவெவீவிஸா
 ஹிதாய-ஃ விடி-ஃ | யெஷா-ஃகிஷ-ஃ ॥
 ஸிவா ஸொவாநவஜிஷ-ஃ வெஸஃவாயாநஸளநக
 பூஷுதய-ஃ தொஷாஸிர-ஃகிஷ-ஃ ॥ ௭௦ ॥

(ப-ரை) வ்யாஸா_நஸாய - வியாஸருடைய வேதமாகிய, வ்யொயி - பாற்கடலிலிருந்து உண்டான, களஸு_தஹநிஹம் - கௌஸ்துபமணிபோல், ஹரொஃ ஹ்யஜ்யம் - எம்பெருமானுக்குப் பிடித்ததாய் இருக்கிற, உத_தஜிம் ஸோகம் - கடைசி ஈலோகத்தை, கௌந - சில ஆசாரியர்கள், யொகுவெடிவடிவீ - உலக வழக்கத்தாலும், வேதத்தின் நடையாலும், விஸாவிதாயு_வஜம் - நம்பிக்கை உண்டுபண்ணப்பட்ட அர்த்தத்தை உடையது என்று, விடி_ஃ - அறிகுறர்கள். யெஷா_ஃ - எந்த ஆசாரியர்களுடைய. ஜ_தகிஸளய - மோக்ஷமாகிற அரண்மனைக்குப் போகும் படியான, விஸிவா - வீதிக்குக் கொண்டுபோய்விடும், யொவாநவஜிஷ_ஃ - படிக்கட்டுக்கள் போலிருக்கிற, உ_தகிஷ_ஃ - திவ்வியஸூ_தக்திகளில், (அவைகளைக் கேட்டு) சுஜீ - இந்த வெஸுவாயநஸளநக_வஸ்யுதயி_ஃ - வைசம்பாயநர் செளநகர் முதலான, பெருஷா_ஃ - உயர்ந்த பெரியோர்கள், ஸிரா_ஃ க_வஜிந_ஃ - ஸந்தோஷப்பட்டு நன்றாக இருக்கிறது என்று தலையை அசைக்கிறார்கள்.

(கருத்து) திருப்பாற்கடலில் உண்டான கௌஸ்துபம் என்கிற மணிபோல மஹாபாரதத்தினால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட சாமசுலோகமானது எம்பெருமானுக்கு மிகவும் பிடித்ததாக இருக்கிறது. உலகத்தில் அறிவில்லாதவனும் தன்னைச் சரணமாகப் பற்றினவனை இரக்ஷிக்கிறான். வேதத்திலும் சரணாகதி பண்ணினவனை இரக்ஷிப்பது பல இடங்களில் சொல்லி இருக்கிறது. இதைப் பார்த்து சாமசுலோகத்தில் சொன்ன விஷயம் எல்லாருக்கும் நம்பிக்கை உண்டாகும் என்று நம் ஆசாரியர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஸூ_தக்திகளைக் கேட்டு வைசம்பாயநர், செளநகர் முதலான பெரிய ருஷிகளும் வியாஸர் அபிப்பிராயத்தை நன்றாய் அறிந்து சொல்லுகிறார்கள் என்று ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். அரண்மனைபோல் மோக்ஷம். அதற்குப் போகும் வழிபோல் பிரபத்தி. அந்த வழியில் கொண்டு சேர்க்கும் படிக்கட்டுகள்போல் ஆசாரியர்களுடைய ஸூ_தஸூ_தக்திகள். இவைகள் ஒருவனைப் பிரபத்திவரையில் கொண்டுபோய் விடுகின்றன.

குறிப்பு— திருப்பாற்கடலில் உண்டான ஐராவதம் முதலானவைகளை விட்டு கௌஸ்துபத்தையே எம்பெருமான் எடுத்துக்கொண்டான். அதுபோல சரமசுலோகம் எம்பெருமானுக்குப் பிடித்தது என்று கருத்து.

30-வது ஆசாரிய கிருத்தியாதிகாரம்.

அவ:- மேல் இரண்டு அதிகாரங்களாலே ஆசாரியன் செய்ய வேண்டிய வேலைகளையும், சிஷியன் செய்யவேண்டிய வேலைகளையும் அருளிச்செய்கிறார்—

அகைகளில் ஆசாரியகிருத்தியாதிகாரத்தில் முதல் சலோகம்.

சுயிஜிமரிஷுராஜ்யம் யாசி லிவ்யம் தியாஜி

புரூதவிவியவரீக்ஷாஸொயிதெ கூவி வாசு

சுநவமுணடிஸாயாஜிஹி தஸெஹாயு

புலிஸதி நிரவாயம் ஸம்புஜாயபுஜீவம் || எக ||

(ப-ரை) தியாஜி - மூன்று இடங்களை இருப்பிடமாக உடைய எம்பெருமானுடைய, சுஜி - எப்போதும் இருக்கிற, லிவ்யம் - ஸத்துவம் என்கிற ஒரே குணமுள்ள, யாசி - இடத்தை, சுயிஜிமரிஷு - அடையவேண்டும் என்கிற ஆசையைடைய, புயு - ஆசாரியன், புரூத - வேதத்தினால் சொல்லப்பட்ட, விவிய - வெவ்வேறான, வரீக்ஷா - பரீக்ஷைகளாலே, சொயிதெ - தோஷம் இல்லாதவன் என்று அறியப்பட்ட, கூவி வாசு - ஒரு பாத்திரமாகிய சிஷியனிடத்தில், சுநவமுணடிஸாயாம் - தோஷம் கலப்பில்லாமல் நல்ல குணங்களை உடையவனாக இருக்கும் காலத்தில், நிரவாயம் - கெடுதியில்லாமல் தன்னிடம் வந்திருக்கிற, ஸம்புஜாயபுஜீவம் - ஸம்பிரதாயமாகிற விளக்கை, சுஹி தஸெஹம் - வைக்கப்பட்ட கருணையோடு கூடினதாய், புலிஸதி - கொடுக்கிறான்.

(கருத்து) ஒருவன் விளக்குப் பாத்திரத்தை அழுக்கு இல்லாமல் நன்றாய் அலம்பி, அதில் அழுக்கில்லாத திரியை வைத்து, எண்ணையை வார்த்து விளக்கை ஏற்றுவதுபோல் ஆசாரியன்

வைகுண்டத்திற்குப் போகவேண்டும் என்கிற ஆசை உண்டான போது ஒரு சிஷியனைக் கண்டு பிடித்து, அவனிடத்தில் ஒருவித தோஷமும் இல்லை என்று பலபடியால் பரிசோதித்து, அவனிடத்தில் கருணையினாலேயே தனக்கு ஒருவிதக் குறைவில்லாமல் வந்திருக்கும் ஸம்பிரதாயத்தைக் கொடுத்துவிட்டுப்போகிறான்.

குறிப்பு— (1) விளக்குப் பாத்திரம்போல் சிஷியன். வர்த்தி போல் அவன் நல்ல குணமுள்ளவனாய் இருக்கும் காலம். 'ஊஸா' என்கிற சொல்லுக்கு வர்த்தி என்றும், காலமென்றும் பொருள். எண்ணை போல் ஆசாரியன் கருணை. ஸ்நேஹம் என்கிற சொல்லுக்கு இந்த இரண்டும் பொருள்.

(2) ஆசாரியன் ஸம்பிரதாயத்தைத் தகாதவர்களிடம் கொடுக்காமல் வைத்திருந்து தான் இந்த லோகத்தை விட்டுப் போகும் போது ஒரு தகுந்த சிஷியனிடத்தில் கொடுத்துவிட்டுப் போக வேண்டியது. இப்படி ஸம்பிரதாயத்தை இரக்சிப்பதும் அதை நல்ல சிஷியனிடத்தில் கொடுத்துவிட்டுப் போவதும் ஆசாரியன் செய்யவேண்டிய வேலை.

(3) எம்பெருமான் இருக்கும் மூன்று இடங்களாவன— வைகுந்தமும், திருப்பாற்கடலும், ஸூரியமண்டலமும்.

அவ:— தெரியவேண்டிய விஷயங்களை சுருக்கமாக அறிய வேண்டுமவர்களுக்கு எப்படி ஆசாரியர்கள் உபதேசம் பண்ணுவார்கள் என்று அடுத்த சுலோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்—

புருஷோத்தம விபக்ஷணம் புகுதி தஸூராதா வதி
ஸுதாஸஸவினாதஹராவபுணம் ஹிதததிம் தஸுஷ
வ்யுதிம் மயம் | ஹஸம் ததஹிதெ வஸுய்யு ஹிதி ந
ஸூயா விலக்தம் யநம் ஹாயகெந ஹாயநாஃ ஸூயதி
ஹுஹுதாதநாஃ ஷேஸிகாஃ || || எஃ ||

(ப-ரை) (ஜீவன்) புகுதிதம்- பிரகிருதியைக் காட்டிலும், விபக்ஷணம் - வேறானவனென்று, புருஷோ - அறியத் தகுந்தவன், தஸூரம் - அவனைக் காட்டிலும் வேறான எம்பெருமான், ஸூராதா - ரக்சுகள், வதி - சேஷி, தஸூரி - அவனிடத்தில்,

(ப-ரை) யம் - எந்த ஆசாரியன், நிரவயிடியா - அள்
வில்லாத கருணையாகிய, லியொடிங்கு - விலக்ஷணமான ஸமுத்
திரத்தினுடைய, சரஜநிரங்குமெஃ - அலைகள்போலே
தடை இல்லாமல் இருக்கிற, முணவங்குமெஃ - நல்ல குணங்
களைச் சேர்க்கும்படியான, ஸிக்ஷாகுமெஃ - சினைப் பண்ணுகிற
வழிகளாலே, ஸிஷ்யாநு - சிஷியர்களை, நியமயதி - நியமநம்
பண்ணுகிறானே, சுவஸ - அந்த ஆசாரியன், சுவரமெஃ -
முதல் குருவான எம்பெருமானுடைய, சூத்ராவாரவரீவர
வாநு - பரம்பரையாய் உபதேசிக்கப்பட்டு வருகிற ஆஜ்ஞைக்கு
உட்பட்டவனாய், தாநு வரம் - அவர்களை மாத்திரமன்று,
ஊஹ - சினைப்பண்ணும்போது, தஹுக்ஷண - அந்த வழியாய்,
ஹிவி - தன்னையும் கூட, சுவிரக்ஷதி - இரக்ஷித்துக்கொள்
ளுகிறான்.

(கருத்து) ஆசாரியன் தன்னுடைய சிஷியர்களுக்கு நல்ல
குணங்கள் வருவதற்காக அவர்களைச் சிக்ஷிக்கவேண்டியது. இது
வும் தையினுடைய வேலை. அப்படிச் செய்வதினாலே சிஷியர்
களை மாத்திரம் இரக்ஷிக்கிறானில்லை. தன்னையும் அந்த வேலையி
னாலேயே இரக்ஷித்துக்கொள்ளுகிறான்.

குறிப்பு- ஆசாரியன் ஸம்பிரதாயமாகிற விளக்கைத் தகுந்த
ஒரு சிஷியனிடம் கொடுக்காமல் திருநாட்டுக்குப் போகக்கூடாது
என்று எம்பெருமான் உத்திரவு செய்திருக்கிறான். ஆகையால்
அதற்கு உட்பட்டு எவனாவதொரு சிஷியனைக் கண்டு பிடித்து,
அவனுக்கு நல்ல குணங்களைப் புகவிட்டு அவனிடம் ஸம்பிரதாயத்
தைக் கொடுக்கவேண்டியது. இப்படிச் செய்வதினாலே தன்னையு
ம் எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையை மீறினான் என்கிற குற்றம்
இல்லாமல் இருக்குப்படி இரக்ஷித்துக்கொள்ளுகிறான்.

31-வது சிஷிய கிருத்தியாதிகாரம்.

அவ:— உபதேசத்தைப் பெறத் தகுந்த சிஷியனுக்கு
இருக்கவேண்டிய குணங்களை முதல் ஸ்லோகத்தாலே அருளிச்
செய்கிறார்—

சுய்யாவீ ந துராஜவக்ஷு விவஸஜி ஹா மு வலிஹாஸ
 நாஜாஹாய டாஜிஹ ஷெவதாம் ஸஜியிகாஜிந்யாம் ந ஜிந்யா
 ஜிஹை | யஸ்யாவஸள ஹஜிதெ சுஜாவிஜிஹஜி ஹிஜா ஸ்யம்
 ஹிஜிஹிஹாம் ஜிந்யாநாம் ஹவிநாம் ஹவாண டுவஸஜி துராஹாய
 நாராயணம் || || ௭௫ ||

(ப-ரை) சுய்யாவீ ந துராஜவக்ஷு - ஹயக்கிரீவன் எழுந்த
 ருளியிருக்கிற, விவஸக - விளங்குகிற, ஜிஹா மு வலிஹாஸ
 நாசு - நுனி நாக்காகிற ஸிம்ஹாஸநத்தை உடைய, சூவாய டாசு -
 ஆசாரியனைக்காட்டிலும், ஹஹ - இந்த லோகத்தில், சுந்யாம்
 ஷெவதாம் - வேறு தேவதையை, ஸஜியிகாம் - உயர்ந்ததாக,
 ந ஜிந்யாஜிஹை - நாம் எண்ணவில்லை, ஜிந்யாநாம் ஹவிநாம் -
 ஸம்ஸாரத்தில் முழுகியிருக்கிறவர்களுடைய, ஹவாண டுவஸஜி
 துராஹாய - ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிவிக்கிற
 வேலைக்காக, சுஸள நாராயணம் - அந்த எம்பெருமான், சுஜி
 ஹஜி ஹிஜா - தன்னுடைய பெருமையைக் கொஞ்சங்கூட விடா
 தவறாம்கொண்டு, சுஜாவிசு - ஒருகாலத்தில், யஸ்ய ஹிஜி
 ஹாம் - எந்த ஆசாரியனுடைய வேஷத்தை, ஸ்யம் - தானே,
 ஹஜிதெ - அடைகிறேனே.

(கருத்து) ஆசாரியனை எல்லா தேவதைகளைக் காட்டிலும்
 உயர்ந்தவன். எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கிற எம்பெருமானும் ஸம்ஸார
 ஸமுத்திரத்தில் முழுகிக் கிடக்கிறவர்களைக் கரையேற்றுவதற்காக
 ஆசாரியனாக வருகிறான். அப்படி வராமல் ஒருவனுக்கு மோக்ஷத்
 தைக் கொடுக்க அவனாலும் முடியாது. ஆசாரியன் செய்யும் உப
 தேசங்களெல்லாம் அவர் நுனி நாக்கில் எழுந்தருளி இருக்கும்
 ஹயக்ரீவன் உபதேசங்களே.

குறிப்பு— (1) எம்பெருமானிடத்தில்போல ஆசாரியனிடத்
 திலேயும் அளவில்லாத பக்தியைப் பண்ணவேண்டும் என்று
 காட்டப்படுகிறது.

குறிப்பு— (2) “சுந்யாடி” என்பதால் லக்ஷமீபதியான
 எம்பெருமானையும் ஆசாரியனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த தேவதை
 யாக எண்ணமாட்டோம் என்று கருத்து.

(3) “கூலாஸிக” என்பதற்கு யாத்ருச்சிகம் முதலான ஸுகிருதம் உண்டாகும் காலத்தில் என்று கருத்து.

(4) ஸம்ஸாரிகளைக் கரையெற்றுவதற்காக எம்பெருமானே ஆசாரியரூபமாக வருகிறபடியினால் அவருடைய ரூபத்தைக் காட்டிலும் ஆசாரியரூபம் உயர்ந்தது என்று ஏற்படுகிறது. அது உயர்ந்ததாக இல்லாவிட்டால், அந்த ரூபத்தை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியதில்லைய.

32-வது நிகமநாதிகாரம்.

முதல் சூலாகம்.

கூரவடிரி தவிஸுஃ கஸரிசாயாபுடிஷ்டிரா

ஶுஷி தநிவிஹொஹொ ஶுஷிஷுஷிராஜிஹொமஃ ।

ஸமுணவிஷயஸிஷள ஸம்புஷாயம் ப்ருயஷ்டு

ஸுஷரி தவிஹொஶீ ஸுஷிரிஷுஷிராஜிநாஷுஃ ॥ ௧ ॥

(ப-ரை) கஸரிசு - ஒருவன், சூயாயபுடிஷ்டிரா - ஆசாரியனுடைய கடாசுத்தாலே, கூரவடிரி தவிஸுஃ - உள்ளங்கையில் வைத்த இலந்தைப் பழம்போல் காட்டப்பட்ட தத்துவத்தையும், உபாயத்தையும், புருஷார்த்தத்தையும் உடையவனாய், ஶுஷி தநிவிஹொஹொ - எல்லா மயக்கங்களும் போனவனாய், ஶுஷிஷுஷிராஜிஹொமஃ - மூலமந்திரம் முதலான மூன்று ரஹஸ்யங்களின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து அநுபவித்துக்கொண்டு, ஸமுணவிஷயஸிஷள - நல்லகுணமுள்ள சிஷியன் அகப்பட்ட போது, ஸம்புஷாயம் - ஸம்பிரதாயத்தை, ப்ருயஷ்டு - அவனிடத்தில் கொடுப்பதற்காக, ஸுஷரி தவிஹொஶீ - நெல்லைப்பொருக்கி, அதனால் ஜீவிக்கிறவர்கள்போல், நல்ல சரித்திரம் எங்கெங்கே அகப்படுமோ அங்கங்கே அதை எடுத்துக்கொண்டு இருந்து, (வைகுந்தம் போய்) ஸுஷிரிஷுஷிராஜிநாஷுஃ - நித்தியஸுஷிரிகளால் கொண்டாடத் தகுந்தவனாக ஆகிறான்.

குறிப்பு- இது நிகமநாதிகாரத்தில் முதல் சுலோகமான படியால் முன் அதிகாரங்களின் அர்த்தங்கள் சுருக்கமாக இதில் காட்டப்படுகின்றன. “சூவாயபுஷ்யஷ்யா” என்பதால் குருபரம்பராஸாரத்தின் அர்த்தமும்; ‘விஸூ’ என்பதால் தத்துவங்களைக் காட்டுகிற முதல் ஆறு அதிகாரங்களின் அர்த்தமும், உபாயத்தைக் காட்டுகிற மேல் ஆறு அதிகாரங்களின் அர்த்தமும், புருஷார்த்தத்தைக் காட்டுகிற மேல் பத்து அதிகாரங்களின் அர்த்தமும்; “ஔஷிதநிவிவொஹம்” என்பதால் அதிவாதங்களால் உண்டாகும் கலக்கங்களைத் தெளிவிக்கிற இரண்டாவது பாகத்தின் அர்த்தமும்; “ஔவொநாஜிஹொம்” என்பதாலே முன்றாவது பாகத்தின் அர்த்தமும்; முன்றாவது பாகத்தாலே ஆசாரியகிருத்தியாதிகாரம், சிஷ்யகிருத்தியாதிகாரம் இவைகளின் அர்த்தமும் காட்டப்படுகின்றன.

கடைசி சுலோகங்கள்.

ஊதி யதிராஜஹொநவ

வரிஹவரிவாஹவாலிதாஃ விவத |

விவயவரிஷஹிஷ்வ்யாஃ

வெஹொஹொயநவஃவ்யாயஸய்யா || எஹ ||

(ப-ரை) ஊதி - இப்படி, யதிராஜ - ஸ்ரீபாஷியகாரருடைய, ஹொநவ - மடைப்பள்ளியினுடைய, வரிஹவரிவாஹ - வாஸனையின் பெருக்காலே, வாலிதாஃ - வாஸனையூட்டப்பட்ட, விவயவரிஷஹிஷ்வ்யாஃ - நல்ல அறிவுள்ளவர்களின் கூட்டத்தாலே அநுபவிக்கக்கூடிய, வெஹொஹொயந - தர்க்கசாஸ்திரத்தில் உதயநரைப்போல, வேதாந்தத்தில் பிரஸித்தி அடைந்திருந்த கிடாம்பி ஆச்சானுடைய, வ்யாய்யாஃ - ஸம்பிரதாயமாகிய அமிருதத்தை, விவத - பாரம்பண்ணுகோள்.

(கருத்து) அமிருதத்தை எப்படி தேவர்கள் பாரம்பண்ணி சாவில்லாமையை அடைந்தார்களோ, அப்படியே கிடாம்பிபாச்சானுடைய ஸம்பிரதாயத்தை ஸேவித்து அறிவுள்ளவர்கள் மோக்ஷத்தை அடையலாம்.

குறிப்பு- (1) ஆச்சான் ஸ்ரீபாஷியகாரருக்கு மடைப்பள்ளி கைங்கரியம் செய்துவந்தார். ஆகையினால் அவருடைய ஸம்பிரதாயத்திற்கு மடைப்பள்ளி வாஸனை இருக்கிறது என்று காட்டப்பட்டது.

(2) தானே இனிமையாயிருக்கும் ஒரு போஜநவஸ்துவுக்குத் திருமணப்பாறினால் போக்கியத்தை அதிகப்படுவதுபோல், ஆச்சான் ஸம்பிரதாயத்திற்கு ஸ்ரீபாஷியகாரருடைய பக்ஷபாதமும், கரைபுரண்ட கிருபையும், அதன் விஷயமாக வந்த உபதேசமும் சேர்ந்திருப்பதால் அது மற்ற ஸம்பிரதாயங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது என்று காட்டப்படுகிறது.

(4) “வரிஷக்” என்பதற்கு இந்த அமிருதத்தை நாலு பேருடன் கூட இருந்து அநுபவிக்கவேண்டியது என்று கருத்து.

அவ— இந்தக் கிரந்தத்தை ரஸம் தெரியாதவர்கள் ஆதரியாவிட்டால் ஒரு குறைவும் இல்லை என்று அருளிச் செய்கிறார்—

கூஉகூணமணாலூரெடி கூரெஸூரெஸூ நிரஜாஜூரெ |

நிரெவூதிரூரூஜீணெடி நவூதஃ வரிதவூதெ || ௭௮ ||

(ப-ரை) கூஉகூணமண - இனிமையான குரலை உடைய குயில் கூட்டங்களாலே, கூலூரெடி - ருசியோடு சாப்பிடத் தகுந்த, கூரெஸூ கூரெஸூ - மன்மதனுக்குப் பாணமாயிருக்கிற, நிரஜாஜூரெ - தன்னுடைய தளிர்மானது, நிரெவூதிரூரூ - வேப்பிலையைக்கொண்டு பிழைக்குமவைகளால், உஜீணெடி - தள்ளப்பட்டபோதிலும், நவூதஃ - மாமரமானது, ந வரிதவூதெ - வருத்தப்படுகிறதில்லை.

(கருத்து) மாமரத்தின் தளிரைக் கோகிலம் ஸந்தோஷமாய் சாப்பிடுகிறது. அதை வேப்பிலையைச் சாப்பிடுகிறவைகள் அவைகளை வேண்டாமென்று தள்ளிவிட்டால் மாமரத்திற்கு வருத்தமில்லை. அப்படியே இந்த கிரந்தத்தை ரஸம் தெரிந்த வித்வான்கள் அநுபவிப்பார்கள். ரஸம் தெரியாதவர்கள் ஆதரிக்காவிட்டால் நான் வருத்தப்படமாட்டேன் என்று ஸ்ரீதேசிகன் கருத்து.

அவ- இந்த கிரந்தத்தை எழுதினது ஒரு பிரயோஜனத்தை உத்தேசித்து அன்று என்றும், இப்படி தன் சிஷியர்களுமிருக்கவேண்டும் என்றும் ஒரு சுலோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்:-

நிவி-ஷ்டம் யதிஸாவ-ஹளபவஸாஜாவ்யுதிவிய-ஹ
வநம் நிஷ-ஹுததரவாரதஹ்யூநிரயா நீ தாஸு-ஹ
வாஸாராம் | சுஜீகத்யூ ஸதாம் பூஸதிஸதாம்
மவெ-ஹாவி நிவ-ஹாவி தஸூஷாய-ஹி ஸெஷிஹி
வ திஹயாஜீகூஹாஜீகூஹாஜீஹெ || || எக ||

(ப-ரை) யதிஸாவ-ஹளபவஸாம் - யதிஸ்ரேஷ்டரான ஸ்ரீபாஷியகாரர் ஸ-ஹுத்திகளுடைய, சூவ்யுதிவியஃ - அடிக்கடி படிப்பதாலே, யளவநம்- யௌவநமானது, நிவி-ஷ்டம்- அநுப விக்கப்பட்டது, நிஷ-ஹுததரவாரதஹ்யூநிரயாம் - மற்ற வர்களுக்கு உட்பட்டிருப்பதாகிய நரகம் இல்லாதவைகளான, வாஸாராம் - நாட்கள், ஸு-ஹம் நீதாம் - ஸுகமமாகப் போக்கப் பட்டன, ஸதாம் - பெரியோர்களுடைய பூஸதி - அநுக்கிர ஹத்தை, சுஜீகத்யூ - ஒப்புக்கொண்டு, சுஸதாம் - அஸத்துக்க ளுடைய, மவ-ஹி சுவி - கர்வமும், நிவ-ஹாவிதம் - அடக்கப் பட்டது, ஸெஷாய-ஹி சுவி - பாக்கி இருக்கும் ஆயுஸ்ஸிலும், ஸெஷிஹி-ஹி - சேஷிகளான தம்பதிகளுடைய, ஹயாஜீகூஹாம் - தையயினால் செய்யப்பட்டிருக்கிற "மரணகாலத்தில் மோகூத் தைக் கொடுக்கிறேன்" என்கிற ஸங்கல்பத்தை, ஹிஜீகூஹாஜீஹெ - எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

குறிப்பு-(1) உலகத்தில் வெகுஜனங்கள் யௌவநகாலத்தை ஸ்திரீகளை அநுபவித்துக்கொண்டு போக்குகிறார்கள். ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீபாஷியகாரரின் ஸ்ரீஸ-ஹுத்திகளைப் பலகாலும் ஸேவித்துக் கொண்டு தன் யௌவநத்தைப் போக்கினார். ஆவிருத்தி என்கிற சொல்லானது வடமொழியில் பெண்பாலேச் சொல்லுவதாலே, இவ்விதமான ஸ்திரீகளுடன் யௌவநகாலம் கழிந்தது என்று காட்டப்படுகிறது.

(2) ஸ்ரீதேசிகன் ஒருவருக்கும் உட்படாமலிருந்து காலத் தைச் செலவழித்தார். ஆகையினால் அவர் ஸ்ரீபாஷியம் முதலான கிரந்தங்களை ஸேவித்துக் கொண்டிருந்த ஸுகத்துக்குத் துக்கக் கலப்பில்லை.

(3) கிரந்தம் எழுதிச் சிலருடைய அதிவாதங்களைக் கண்டித்தது பெரியோர்களுடைய ஸந்தேதாஷத்திற்காக; தனக்கு ஒரு பெருமை வரவேண்டும் என்று எழுதப்பட்டது அன்று.

அவ- வரவர நாஸ்திகத்தனம் அதிகமாவதால், இந்தக் கிரந்தத்தை ஸேவிப்பார் இல்லாமல் போகுமோ என்கிற ஸந்தேதஹத்தைத் தீர்ப்பதற்காக ஒரு சுலோகம் அநுஸிச்செய்கிறார்—

சூவிக்யுவா ஸிஸி தவூஜிர நஹ்யஸூயூ

ஸதூவூஜாயவாரிஸூஜஜிநாஸூஜயீ |

ஸஜெ தஹீ திரஹி தஸூ த்யுணெஷூஸகூ

ஸஆ தூநீ நூவியாஸூதி ஸாஸூதீம் நம் || ௮௦ ||

(ப-ரை) சூவிக்யுவாஹ - வேதம் சொல்லுகிற விஷயங்கள் எல்லாம் உண்மை என்று தீர்மானம் உள்ளவனாயும், ஸிஸி தவூஜி - கூர்மையான புத்தியை உடையவனாயும், சுநஹ்யஸூயூயூ - குணங்களைவிட்டு தோஷத்தைப் பார்க்கும் ஸ்வபாவம் இல்லாதவனாயும், ஸதூவூஜாயவாரிஸூஜஜிநாஹி - நல்லஸம்பிரதாயத்தைப் பெற்று அதனால் ஒரு குற்றமும் இல்லாத மனதை உடையவனாயும், ஸஜயீ - நல்ல விஷயங்களைத் தேடுகிறவனாயும், ஸஜெ தஹீ திரஹி தஹி - கட்டுப்பாட்டுக்குப் பயப்பட்டு அதற்கு உட்பட்டில்லாதவனாயும், ஸத்யுணெஷூ - புல்லைப் போல் அல்பங்களான பெயர், லாபம், பூஜைமுதலானவைகளில், சுஸகூ - பிடிப்பில்லாதவனாயும் இருக்கிற ஒருவன் பின் காலத்தில் உண்டாய், நம் - நம்முடைய, ஸாஸூதீம் - எப்போதுமிருக்கிற, ஸஆ தூநீம் - நல்ல மார்க்கத்தை, சுநூவியாஸூதி - அநுஸரித்து நடப்பன்.

(கருத்து) சுலோகத்தில் சொன்ன நல்ல குணங்களை உடைய ஒருவன் வருங்காலத்திலும் பிறந்து இந்தக் கிரந்தத்தினால் வெளியிட்டிருக்கிற பழையமையான நல்ல மார்க்கத்தை அநுஸரிப்பன். அந்த குணங்களாவன— (1) முதலில் வேதம் சொல்லுவது எல்லாம் உண்மையே என்கிற விசுவாஸம்; (2) இதை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டியது; இதைத் தள்ளவேண்டியது என்று பகுத்து அறியும்படியான கூர்மையான புத்தி; (3) இந்த புத்தியைக் கொண்டு தோஷங்களைத் தள்ளி குணங்களையே பார்க்கும் தன்மை; (4) நல்ல ஸம்பிரதாயமுடைய ஆசாரியனிடம் போய் விஷயங்களை நன்றாய்த் தெரிந்து சுத்தமான மனது உள்ளவனாய் இருப்பது; (5) நல்ல ஸங்கதிகளையே தேடுவது; (6) இவ்வளவு இருந்தும் மற்றவர்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குப் பயந்து அதற்கு உட்படாமை; (7) தெரிந்த ஜ்ஞானத்தைக் கொண்டு நல்ல பெயர் முதலானவைகளைத் தேடாமை.

அவ— இந்தக் கிரந்தமானது எம்பெருமானை அறிந்த பெரியோர்களுக்கு ஸம்மதமாயிருக்கும் என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்—

ரஹஸ்யத்ரயஸாரொராயம் வெஜுபெஸவிவஸிதா !

ஸரணுஜ்வதிவிஜாம் ஸஸுதஸுஜிமஸுஹுத || || அக ||

(ப-ரை) சுயம் ரஹஸ்யத்ரயஸாராம் - இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களின் அர்த்தமானது, ஸரணுஜ்வதிவிஜாம் - சரணியர்களாகிய தம்பதிகளை அறிந்த பெரியோர்களுடைய, ஸஸுதம் - ஒப்புக்கொள்ளுதலை ஏற்கும்படி, வெஜுபெஸவிவஸிதா - வேங்கடேசன் என்கிற நல்ல அறிவுள்ளவராலே, ஸுஜிமஸுஹுத - சேர்த்து எழுதப்பட்டது.

குறிப்பு- (1) 'வேங்கடேச' என்கிற சொல்லுக்குத் திருவேங்கடமுடையான் என்றும் பொருளாகையால், அவன் ஸ்ரீதேசிகளைக் கொண்டு இந்தக் கிரந்தத்தை எழுதினான்; அவர் அப்படி எழுதுவதற்கு எழுத்தாணிபோல் இருந்தார் என்று காட்டப்படுகிறது.

(2) “ஸரணுடிவதிவிடிாழ்” என்பதாலே, விஷ்ணுபுராணம் எழுதின பராசரரும், வேதத்தைத் தமிழில் எழுதின நம்மாழ்வாரும் காட்டப்படுகிறார்கள்.

கவிதாகுகுகவிஹாய கயூணமுணஸாலிநெ |
ஸ்ரீதெ வெங்கடுஸாய வெடினமுரவெ நஃ ||

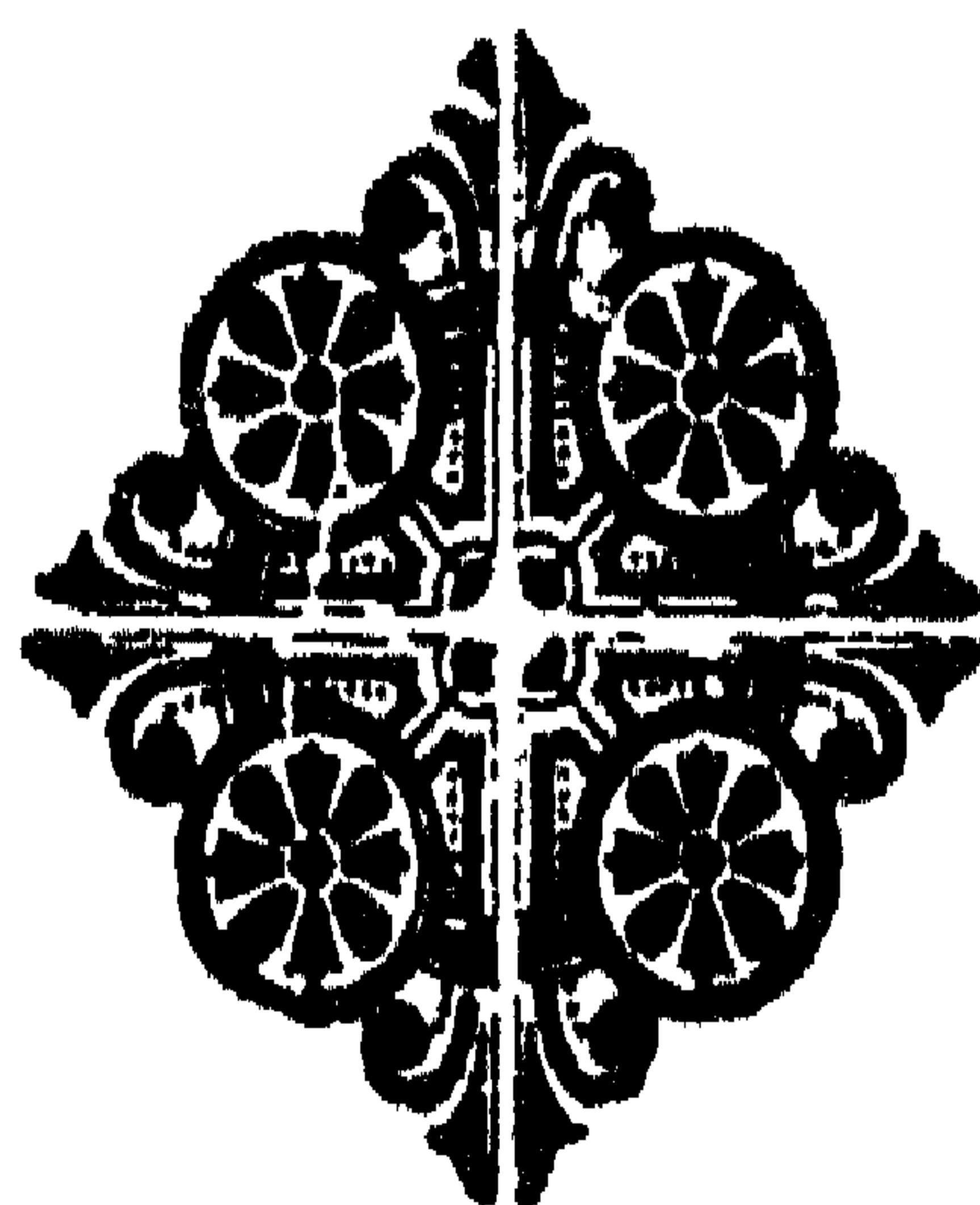
ஸ்ரீதெ வெடினாராஃநஃஜஃஹாடிஸிகாய நஃ ||

ஸ்ரீதெ மொவாயடிஹாடிஸிகாய நஃ ||

ஃநஃவொராமுடிநஃஹாநஸெவயெ

ஸ்ரீதெ வெடினாராஃநஃஜஃஹாடிஸிகாய நஃ ||

ஸ்ரீதெ நிமஃஹாடிஸிகாய நஃ ||

ஸ்ரீ:

சுலோகங்களின் அகராதி.

பக்கம்	பக்கம்		
சுயிடுகெந	38	சுயூணலு	91
சுயிஜி மஜிஷு	103	சுஷகண மண	111
சுயூவீந	108	சுலாவ துாநு	28
சுலீஷு	45	முரூஷு	1
சுவிபுரானு	76	வா துவ டு ண டு	85
சுஸியிய	107	ஜநவடிஸுவந	26
சுசுணி டு து	95	ஜய நடிவஸ	72
சுதெக்யு	24	வ த த டு டு து க	83
சுடிளபூவ்யு	17	தாரம் வ டுவ டு	89
சுயெயக	14	டிஹர சு ஹ ரு	70
சுஹமவ து	6	டிவி டு ஜூ ரு டு டு	100
சுவா டிவா டுவ து	21	ந டிவ டி டு டு	98
சுவிக்யுவாநு	113	நா டு டு டு	60
ஐ தி ய திராஜ	110	நிரவ டி டி யா	105
ஐ து ஸ ஸ வ டி து	93	நி டி டு டு	112
ஐ டி டி டு டு	96	வி து டு டு	72
ஐ யா நி து ஸ டு து	41	பூ க்யு து டு து	20
ஐ ஹ டி டு டு	92	பூ வ்யு டு து	43
ஊ வாய டு ஸ பூ டு டு	34	பூ ண யி ந டி வ	56
ஊ க டு டு	96	பூ டு து டு டு	104
ஊ டு த டி டு	3	பூ வ டு டு	33
க டி டு டு டு டு	6	பூ வ்யு டு டு டு	18
க டி டு டு டு டு	9	பூ ர டு டு டு	65
க டி டு டு டு டு	36	ஹ ம வ தி டு டு	50
க டு டு டு டு	109	ஹ க்யு டு டு	40

சுயிடுகூந.	பக்கம்	சுயிடுகூந.	பக்கம்
பிணிவரஊவ	7	வ்யாஸாஜீய	101
பிநஸிகரண	69	ஸாவாநாஜிவரி	12
பிஊடுநீ	61	ஸிவாஜெ: ஸீகூஜி:	87
பிஊஊஊஊ	31	பூஊதிவயவிவரீதம்	11
யஉவநிஷஜா	99	பூஊதிஸ்யுத்யாவாரெ:	63
யதெதுகாமு	67	ஸஜியெஊஸவஊஜெ	48
யயாயிகரண	82	ஸாகாஸீதி	68
யஜஊஊஸு	92	ஸஊதாஷாயஊ	55
யஜெஊதம் யதி	15	ஸஊஜுஷி:	77
யஊமவஜவியு	79	ஸஊஊஸாஊ	64
யஊமுஸ்யநீந	46	ஸஊதஊஸூஜிகூரக	58
ரஊஸ்யுத்ய	114	ஸூரஊவொவாயா	52
ராமஜெஷஜி	88	ஸூரஊவஊயஜூஜூக	84
விதஜிஸி	74	ஸூரஊவொஜெயம்	54
விபூரஜூஜி:	80	ஊஜூஊஊஊஊஊ	64
விஷஜிய	30		

